

Η ΚΑΚΙΩΜΕΝΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Εὐθαλία ὅλο κακιώνει. Διατί; κανείς δέν το εἰξεύρει· οὔτε αὐτή ἡ ἰδία. Εἶνε συνειθισμένη νά κακιώνει· ἅμα της ἐναντιωθῶν εἰς τὸ παραμικρὸν ἢ τὴν ἐπιπλήξουν ὀλίγον, κακιώνει ἀμέσως, ἀφίνει τὰς φίλας της καὶ φεύγει.

Μίαν ἡμέραν, προχθές, ἔπαιζε μὲ τὰς δύο μικρὰς ἐξαδέλφας της, τὴν Σοφίαν καὶ τὴν Κλεοπάτραν, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὑπάγῃ τὸ δαίλι εἰς τὸ σπῖτι της διὰ νά της κάμουν συντροφίαν καὶ νά παίζουν μαζί.

Κάθε μία ἐξαδέλφη της εἶχε πάρῃ μαζί της καὶ τὴν κούκλαν της καὶ ἤρχισαν νά παίζουν καὶ νά μιμοῦνται τὰς κυρίας που πηγαίνουν εἰς τὰς ἐπισκέψεις μὲ τὰ παιδιὰ των.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Καλημέρα, κυρία, πῶς εἴσθε εἰς τὴν υἱείαν σας;

ΣΟΦΙΑ. Πολὺ καλά, κυρία, εὐχαριστῶ. Καὶ ὑμεῖς πῶς ἔχετε; καὶ ἡ μικρὴ σας καλὰ εἶνε;

ΣΟΦΙΑ. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλὰ, ἀλλ' ἡ μία κόρη μου, ἡ Ἀρτεμῖς, ὑποφέρει· ἔβγαλε τὸ χέρι της! Ἡ μικρούλα μου δέν παραπονεῖται, διότι εἶνε πολὺ ἥσυχη καὶ ἡμερῇ, ἀλλὰ το νοιώθω που ὑποφέρει καὶ πονεῖ, γιατί ὅλην τὴν νύκτα δέν κλεῖ μάτι καὶ δέν ἔχει διόλου ὄρεξι νά φάγῃ.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Πῶς τὴν λυποῦμαι! Ἀλλὰ πῶς δέν ἐφροντίσατε νά της βάλετε τὸ χέρι της; Εἶνε πολὺ εὐκολον.

ΣΟΦΙΑ. Τὸ ἐσκέφθηκα αὐτό, νά σας 'πῶ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ δέν εὐκαιρῶ πολὺ, ἔχω νά κάμω τόσας ἐπισκέψεις!

Καὶ ἐξηκολούθησαν νά ὁμιλοῦν δι' ἄλλα πράγματα. Μετ' ὀλίγον μία ἄλλη ἐπισκέπτρια ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Εὐθαλίας. Ἡ Κλεοπάτρα ἐχαιρέτισεν ὅπως ἔπρεπε καὶ ἐκάθησεν εἰς μίαν καθέκλαν.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Τί ἄσχημος καιρός! Εἴσθε πολὺ καλὴ, κυρία, νά ἔλθῃτε μὲ αὐτὴν τὴν βροχὴν νά με ἰδῇτε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ! ἀγαπητὴ μου, δέν μου ἀξίζει αὐτὸς ὁ ἔπαινος, διότι ἦλθα μὲ τὴν ἁμαξάν μου.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Ἐχετε καλὰ ἄλογα; Τὰ ἰδικά μου εἶνε περίφημα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ τὰ ἰδικά μου ἐπίσης, τρέχουν μάλιστα τόσο γρήγορα ὥς τὸν δρόμο, πού φοβοῦμαι πάντοτε μὴν πλακώσουν κανένα.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Νομίζω, κυρία, ὅτι καὶ τὰ ἰδικά μου ἄλογα τρέχουν τόσο γρήγορα ὅσον καὶ τὰ ἰδικά σας. Τρέχουν σὰν τὸν ἀέρα· καὶ ὅλοι σταματοῦν διὰ νά τ' ἀφήσουν νά περάσουν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅχι, κυρία, δέν εἶνε δυνατόν νά τρέχουν σὰν τὰ ἰδικά μου.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Μὰ ἀφοῦ σὰς το λέγω; Καὶ ἔπειτα... νά σας 'πῶ, μή με σκοτίζετε μὲ τὸ ὄχι σας, καὶ δέν θὰ παίξω πλέον μαζί σας.

Ἡ Κλεοπάτρα, ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ Εὐθαλία το ἐπῆρε κατάκαρδα, ἤρχισε νά γελά καὶ τὴ εἶπε: «Μὰ τώρα παίζομεν, Εὐθαλία, καὶ δέν πρέπει νά δυσαρεστῇσαι.»

«Ἐλα νά φιληθοῦμε, εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα, ἡ ὁποῖα εἶχε καλὴν καρδίαν καὶ ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν κουβένταν. Ἀς παίζωμεν ἄλλα παιγνίδια.»

Ἀλλὰ μὲ ὅλα αὐτὰ ἡ Εὐθαλία ἐκατσούφισε περισσότερο· ἄφησε μάλιστα τὰς ἐξαδέλφας της καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς ἓν μικρὸν σκαμνάκι εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ἰδέτε τὴν. Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶνε αἱ δύο ἐξαδέλφαι της αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νά παίζουν μόναι των, χωρὶς νά ταις μέλῃ διὰ τὴν κακιωμένην Εὐθαλίαν. Ἀρχίζει νά λυπῇται καὶ νά μετανοῇ δι' αὐτό που ἔκαμε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δέν θέλει νά εἰπῇ τὸ λάθος της, μένει πειστωμένη.

Ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἡ Σοφία, αἱ ὁποῖαι εἶναι περισσότερο γνωστικαὶ καὶ δέν δυσαρεστοῦνται μαζί της διόλου, τὴν πλησιάζουν μὲ εὐγένειαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐλα, Εὐθαλία, ἄδικά σε δυσηρέστησα, συγχώρησέ μὲ πού σε ἔκαμα νά λυπηθῇς.

ΣΟΦΙΑ. Σὲ παρακαλῶ, ἔλα νά παίξουμε, θὰ κάμουμε ὅ,τι θέλεις.

Ἡ Εὐθαλία ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους. Σηκώνεται καὶ φιλεῖ τὰς δύο ἐξαδέλφας της.

«Ἐγὼ πταίω, λέγει εἰς αὐτάς, πού ἐδυσαρεστήθηκα διὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκάκισα. Πολλὰς φορές μου εἶπαν, πῶς αὐτὸ εἶνε μεγάλο ἐλάττωμα· γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐγὼ δέν θὰ ξανακακιώσω.»

Ἀς εὐχηθῶμεν εἰς τὴν Εὐθαλίαν νά κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της· διότι κανείς δέν ἀγαπᾷ ὅσας κακιώνουν, ὥς καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ φεύγουν ἀπὸ σιμά των καὶ δέν θέλουν νά παίζουν μαζί των.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΕΩΣ ΑΛΗ-ΚΙΡΑΖ

ΝΑΝΤΙΠΡΗΤΟΣ ὁ Ἀλῆ-Κιράζ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος κουρεὺς τῆς πόλεως Βαγδάτης, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν εἰς λαμπρὰν κατάστασιν, ἡ ἡσυχία, ἡ εὐφορία, τὸ ἐμπόριον, αἱ τέχναι καὶ τὰ γράμματα ὥς καὶ αὐτὸ τὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τῶν κουρέων, μετὰ τῶν ὁποίων, ὁ περισσότερον εὐτυχής, ὥς εἴπομεν, ἦτο ὁ Ἀλῆ-Κιράζ.

Ὁ Ἀλῆ-Κιράζ ἐφημίζετο μεγάλως εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ εἰς τὰς πλησιοχώρους πόλεις διὰ τὴν ἐπιτηδεϊότητά του, καὶ παντοῦ δικαίως ἐπήνου τὴν τέχνην του.

Φαντάσθητε, μικροῖ μου ἀναγνώσται, ὅτι ἡδύνατο μὲ κλειστὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ χωρὶς νά κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κόψιμον, νά ξυρίξῃ τὴν κεφαλὴν, τὰς παρειὰς καὶ τὸν πώγωνά των πελατῶν του. Ἐγὼ, βεβαίως, δέν θὰ ἄφηνα νά δοκιμάσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὴν τέχνην του, ἀλλ' ὁμολογῶ ἐν ὅλῃ τῇ εὐλικρινείᾳ μου ὅτι θὰ εἶχα ἄδικον.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἐπίσημοι τῆς Βαγδάτης, ἀπὸ τὸν μέγαν βεζύρην Δζαφφάρ ἕως καὶ τὸν τελευταῖον Καδῆ, ἦσαν πελάται τοῦ Ἀλῆ. Ἐπὶ τέλους τὸσον περιζήτητος ἔγινε, ὥστε ἐσήκωσε πολὺ ὑψηλὰ τὴν μύτην του, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κάμῃ ἁμαρτίαν ἂν ἐξύριζε καμμίαν κεφαλὴν ἢ ὁποῖα δέν ἦτο τοῦλάχιστον κεφαλὴ Ἀγά.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο πολὺ γελοία· διότι ἡ ὑπερφάνεια εἰς κανένα δέν ταιριάζει, οὔτε εἰς κουρέα οὔτε εἰς μέγαν βεζύρην.

Ἐὰν ἐγνωρίζατε τὴν Βαγδάτην, ἀναγνώσται μου, θὰ εἰξεύρατε ὅτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τὰ καυσόξυλα εἶνε πολὺ σπάνια, καὶ ἐπομένως πολὺ ἀκριβὰ. Ὁ Ἀλῆ-Κιράζ λοιπὸν, ὥς πρῶτος κουρεὺς που ἦτο, ἔκαμεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του μεγάλην κατανάλωσιν ξύλων· διὰ τοῦτο οἱ ξυλάδες ἔτρεχον εἰς τοῦ Ἀλῆ, βέβαιον

όντες, ότι θα εύρουν πρόθυμον αγοραστήν με τον παρὰ τὸ χέρι.

Μίαν ἡμέραν εἰς πτωχὸς χωρικός, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα, καὶ ὁ ὁποῖος μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε γίνει ξυλᾶς καὶ δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀλῆ-Κιράζ, παρουσιάσθη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του διὰ νὰ τῷ πωλήσῃ ἐν φόρτωμα ξύλα τὰ ὅποια εἶχε φέρεי μετὸν ὄνον του ἀπὸ πολὺ μακριάν. Ὁ μάστορ Ἀλῆς ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν τὸν χωρικὸν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια καὶ εἶδεν ὅτι εἰμποροῦσε νὰ τον γελάσῃ.

— Τί θέλεις; τῷ εἶπε μετὰ σοδορότητα.

— Κύρ μάστορη, εἶπεν ὁ χωρικός, ἔρχομαι νὰ σου πωλήσω τὰ ξύλα μου, νὰ ἰδῇς ξύλα μιά φορά, βαστοῦν πολὺ καὶ ζεσταίνουιν ὅσο πῆς.

— Καλὰ!... μὰ οἱ τωρινοὶ ξυλάδες εἶνε ψεῦσται. . . Καὶ δὲν πολυπιστεύω τὰ λόγια των.

— Ἀ! ἀρέντη! ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους. Ἐγὼ πρώτη φορὰ κάμνω τὸν ξυλᾶ, καὶ γιὰ νὰ σε πιάσω μωστερετῇ δὲν θὰ σε γελάσω.

— Καλὰ λοιπόν! ἀφοῦ εἶνε ἔτσι θὰ σου ἀγοράσω ὅλα τὰ ξύλα που ἔχεις ἐπάνω ἔς τὸν γαϊδάρου σου!

— Μετὰ χαρᾶς, ἀφεντικῶς, εἶπεν ὁ ξυλᾶς κατευχαριστημένος ἤλθα ἀπ' τὸ βουνὸ γιὰ νὰ τα πουλήσω ὅλα μονομιᾶς, καὶ ἐάν μου τ' ἀγοράσῃς ὅλα, θὰ με γλυτώσῃς ἀπ' τὸν κόπο νὰ τρέχω καὶ ἄλλου.

— Καλὰ, καλὰ, εἴμεθα σύμφωνοι· σοῦ δίδω ἕνα φλωρί γιὰ ὅλα.

— Ὡ! εἶνε πολὺ ὀλίγα.

— Ἐνα φλωρί, ἂν θέλῃς, πεντάρα δὲν δίνω περισσότερο, εἰ δὲ μὴ, δεῖξέ μου τὴν ῥάχη σου.

— Ἀς εἶνε, ἀφεντικῶς, σοῦ τα δίνω, μὰ νὰ σ' ἔχω πιὰ τακτικὸ μωστερετῇ. Νὰ ἰδῇς πόσο θὰ εὐχαριστηθῇς, τέτοια ξύλα δὲν βρίσκονται ἐδῶ καὶ δέκα μίλια· ὁ Καδῆς τοῦ χωριοῦ μας δὲν ψωνίζει ἀπὸ ἄλλον.

— Μπα! Ὁ Καδῆς τοῦ χωριοῦ σου! . . . Καὶ τί εἶνε ἕνας Καδῆς τοῦ χωριοῦ κοντὰ σ' ἐμέ που ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ξυρῶ τὰ γένεια τοῦ βελζῆρη; . . . ἀλλὰ δὲν πειράζει, ξεφύρτωσε τὸ ζῶό σου.

Ὁ ξυλᾶς προσέκλινεν εἰς ἐνδειξὴν εὐχαριστήσεως, ἐξεφύρτωσε τὸν ὄνον του καὶ ἤπλωσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ λάβῃ τὸ φλωρίον.

— Ἀλλά, δὲν τα ξεφύρτωσε ὅλα, εἶπεν ὁ κουρεὺς.

— Πῶς! δὲν τα ξεφύρτωσε ὅλα; Γιὰ ἰδὲ καλότερα, μάστορη, οὔτε ξυλαράκι δὲν ἔμεινεν ἐπάνω ἔς τὸν γαϊδάρου μου.

— Ἀρ' αὐτὸ τί εἶνε; εἶπεν ὁ κουρεὺς.

— Αὐτό;

— Ναί.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδάρου.

— Κι' αὐτὸ δικό μου εἶνε.

— Δικό σου; Βρὲ μίλια καλὰ!

— Βέβαια. Δὲν εἶνε ξύλο κι' αὐτό;

— Ξύλο εἶνε.

— Δὲν ἀγόρασα ὅλα τὰ ξύλα που ἦσαν ἐπάνω ἔς τὸν γαϊδάρου σου;

— Ναί! μὰ;

— Τί μὰ καὶ ἔξέ μὰ; ἔλα! γρήγορα δώσέ μου τὸ σαμάρι, εἰ δὲ μὴ. . .

— Μὰ τὸν Προφήτην! ἀνέκραξεν ὁ χωρικός μετὰ μὲγαλὴν ἐκπληξιν, ἀκούσθηκε ποτὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ πωλῇ κανεὶς μετὰ τὰ ξύλα καὶ τὸ σαμάρι; Ἀφῆσε τ' ἀστεῖα, ἀφεντικῶς, καὶ μὴ με περιπαίξῃς.

— Ἐγὼ νὰ σε περιπαίξω; σύ με περιπαίξεις, καὶ δὲν μου δίνεις ὅλα ὅσα σου ἀγόρασα!

Ἡ φιλονικία ἐξηκολούθησε πολλὴν ὥραν μετὰ μὲγαλὴν ἔξασιν. Τὸ πλῆθος, ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἶχε συναθροισθῇ καὶ ἤκουε μετὰ εὐχαρίστησιν τὴν παράξενον ἐκείνην φιλονικίαν, ὅτε ὁ ἀλαζὼν κουρεὺς ἐξέβαλε τὸ σαμάρι ἀπὸ τὸν γαϊδάρου, ἔσπρωξε μετὰ μίαν κλωτσιάν τὸν δυστυχῆ χωρικὸν καὶ τοῦ ἔρριψε τὸ φλωρί του εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Ὁ ξυλᾶς καταφορικισμένος καὶ τρίβων τὸ προσβληθὲν μέρος τοῦ σώματός του ἔλαβε τὸ φλωρί ἀπὸ τὸ χῶμα ἐκίνησεν ἀπειλητικῶς τὸν γρόνθον του καὶ ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ καπίστρι τὸν ὄνον του, ὁ ὁποῖος κατ' εὐτυχίαν δὲν ἦτο ξύλινος, εἰδὲ μὴ θὰ τον ἔχανε κι' αὐτόν. Ἐπειτα ἔτρεξε καταθυμωμένος πρὸς τὸν Καδῆ τῆς συνοικίας, εἰς τὸν ὁποῖον διηγῆθη λεπτομερῶς τὸ πάθημά του.

Ὁ Καδῆς ἦτο πελάτης τοῦ κουρεῖως, ὁ ὁποῖος καθῆμερὰν τῷ ἐδιηγείτο τὰ νέα τῆς πόλεως· δὲν ἠθέλησε λοιπὸν οὔτε ν' ἀκούσῃ τὸν δυστυχῆ ξυλᾶν, ἀλλὰ τὸν ἐδίωξε μαζὶ μετὰ τὸν ὄνον του.

Ὁ ξυλᾶς ἦτο ἄπλοος καὶ ἀμαθὴς χωρικός. Ἀλλ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ δικαίόν του, εἶχε διαβολεμένο πείσμα. Δὲν ἔχασε λοιπὸν τὸ θάρρος του καὶ ἀπετάθη εἰς ἕνα ἀνώτερον δικαστὴν ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ἡσύχως καὶ μέχρι τέλους τοὺς λόγους τοῦ δυστυχοῦς χωρικοῦ· ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπεκρίθη οὔτε λέξιν καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἀπέμπεψε σηκώσας τοὺς ὤμους μετὰ τρόπον που ἤθελε νὰ εἴπῃ: Λυποῦμαι δι' αὐτὰ που ἔπαθες, μὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σου κάμω τίποτε.

Καὶ αὐτὸς ὁ δικαστὴς ἦτο ἐπίσης πελάτης τοῦ Ἀλῆ-Κιράζ. Ὁ καίμενος ὁ χωρικός εἶδε πλέον ὅτι τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ ἀπ' αὐτοὺς ἐτράβηξε πάλιν τὸν ὄνον του ἀπὸ τὸν χαλινόν, ἐπῆγεν εἰς τὸν μουρτῆν καὶ τῷ ἐδιηγῆθη τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ μουρτῆς ἦτο πολὺ σπουδαῖος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔκαμνε τίποτε χωρὶς νὰ το σκεφθῇ καλὰ. Διὰ τοῦτο ἤρχισε νὰ σκέπτηται σοβαρά, ἐνῷ ἔπινεν ἕξ ἐπτὰ καφέδες καὶ ἐκάπνιζε δέκα δώδεκα σιγάρα, τὰ ὅποια ἐξέβαλλον ὠραῖαν εὐωδίαν. Ὅλοι εἰξεύρου

πόσον ὁ καφὲς καὶ τὸ σιγάρο καθαρίζουν τὰς ιδέας...

Μετὰ δύο ὥρας λοιπὸν ὁ μουρτῆς ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν, καὶ εἶπεν ὅτι ἡ ὑπέθεσις ἦτο πολὺ δύσκολος καὶ ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν δικάσῃ!

Ὁ μουρτῆς, ὅπως ὁ δικαστὴς καὶ ὁ καδῆς, ἦτο ἐπίσης πελάτης τοῦ Ἀλῆ-Κιράζ.

Ἰδοὺ λοιπὸν πάλιν εἰς τὸν δρόμον ὁ ξυλᾶς καὶ ὁ γαϊδάρου του, φρικτὰ στενοχωρημένοι καὶ οἱ δύο, ἀλλὰ περισσότερον στενοχωρημένος ὁ ξυλᾶς ὁ ὁποῖος δὲν εἰξεύρε τί νὰ κάμῃ.

— Τί νὰ κάμω τώρα; ἔλεγε μετὰ δυνατὴν φωνὴν ὁμιλῶν μόνος του. Ὡς πᾶν νὰ μιλῶς τοῦ μεγάλου βελζῆρη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ξυραφίζεται ἀπὸ τὸν κατηραμένον αὐτὸν μπαρμπέρη!... Ἀ! μοῦ ἔρχεται μιά ιδέα νὰ πάγω νὰ πῶ ἔς τὸν ἴδιο τὸν Καλίφη τὸν πόνον μου. . . Ὅλοι λένε πως ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην, χωρὶς ἄλλο λοιπὸν θὰ με δικαιώσῃ. Τί λὲς καὶ σύ, γαϊδάρου μου;

Ὁ ὄνος, ὡς νὰ ἠγνόησε τὴν ἐρώτησιν, ἤρχισε νὰ ὀργανίζῃ ἐνθαρρυντικώτατα.

— Βέβαια, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀπλοὺς χωρικός, αὐτὴ ἡ ιδέα εἶνε καλὴ, ἀλλὰ πῶς νὰ φθάσω ἕως εἰς τὸν Καλίφη;

Ἐν ᾧ ἐσκέπτετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπῆκε νὰ τον πηγαίνῃ ὁ γαϊδάρου του ὅπου ἤθελε, οὗτος δὲ ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἐργαστήριον διὰ νὰ φάγῃ ἕνα λαχανόφυλλον τὸ ὁποῖον εὐρέθῃ ἐκεῖ κατὰ τύχην.

Ὁ ξυλᾶς εἶδε τότε ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς δημοσίου γραφέως.

Ἐξαφνὰ τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μίαν φωτεινὴν ιδέα· ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του καὶ ἐπλησίασε μωστηριωδῶς εἰς τὸν δημόσιον γραφέα.

— Κουμπάρε, τῷ εἶπε, ξεύρεις νὰ κάμνῃς ἀναφορές;

— Ἀναφορές!.. ἀμ' αὐτὴ δὲ εἶνε ἡ τέχνη μου.

— Καὶ διὰ τὸν Καλίφην ἀκόμη;

— Πρὸ πάντων διὰ τὸν Καλίφην.

Ὁ ξυλᾶς εἶπε τότε ὅτι ἤθελε νὰ ζητήσῃ μίαν ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν Καλίφην τὸν μέγαν Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ, διηγῆθῃ ὅλην τὴν ἱστορίαν του καὶ ὁ δημόσιος γραφεὺς συνέταξεν ἐπιμελῶς, εἰς τὸ ὠραιότερον χαρτί που εἶχεν εἰς τὸ μικρὸν του γραφεῖον, τὴν πλέον πομπώδη ἀναφορὰν που ἔγραψεν εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ἡ ὁποία ἦτο τῷ ὄντι ἀριστούργημα.

Ὁ χωρικός κατευχαριστηθεὶς ἀπὸ τὸ ὠραῖον ὕψος τοῦ γραφέως τῷ ἔδωκε μεγαλοδωρῶς τὸ ἥμισυ τοῦ φλωρίου. Τὴν ἀκόλουθον δὲ παρασκευὴν, τὴν ἡμέραν ὅπου ὁ Καλίφης Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ ἐπήγγαινε μετὰ μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὸ προσκύνημα, ὁ ξυλᾶς μὲ εὐρέθῃ ἐμπρὸς του, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ τῷ ἐπαρουσίασε τὴν ἀναφορὰν του.

Εἶνε γνωστὸν μετὰ ποίαν θρησκευτικὴν ἀκρίβειαν

ὁ Καλίφης ἀνεγίνωσκεν ὅλας τὰς ἀναφοράς, αἱ ὁποῖαι τῷ ἀπευθύνοντο, πρὸ πάντων ὅταν αὐταὶ ἤρχοντο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ὅθεν ὁ χωρικός προσεκληθὴ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ἰσχυροτάτου μονάρχου εἰς τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ φανέρωσῃ τὸ παρὰ-πονόν του.

Ἐνα μόνον φόβον εἶχε, μήπως καὶ ὁ Καλίφης ἐπίσης ἦτο πελάτης τοῦ κουρεῖως. . .

Ἐπὶ τέλους, ὁ χωρικός μας παρουσιάσθη πρὸ τοῦ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων, ἐγὼνᾶτισεν, ἐφίλησε τὸ ἔδαφος· ἔπειτα, στηριχθεὶς εἰς τοὺς ἀγκῶνάς του, ἀπλώσας τοὺς βραχίονάς του πρὸς αὐτόν, κρύψας τὰς χεῖρας εἰς τὰ μανίκια τοῦ ἐνδύματός του, καὶ σφίγγας τοὺς δύο πόδας του τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἐπερίμενεν, εἰς τὴν ταπεινὴν αὐτὴν στάσιν του, τὴν ἀπόφασιν τοῦ Καλίφη.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Καλίφης, εἶδα εἰς τὴν ἀναφορὰν σου τί ἔπαθες καὶ σου ὁμολογῶ εὐκρινῶς ὅτι ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ νόμου ἔχεις δίκαιον, ἀλλ' ὁ νόμος ἐκφράζεται μετὰ λέξεως καὶ μετὰ λέξεως ἀποφασίζονται αἱ ἀγοραπωλησίαι, τὸν δὲ νόμον πρέπει νὰ τον φυλάττωμεν αὐστηρῶς εἰ δὲ μὴ εἶνε ἀνωφελὲς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκτελοῦνται αἱ συμφωνίαι, διότι ἐάν δὲν ἐκτελοῦνται δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον καλὴ πίστις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ κουρεὺς λοιπὸν, καλέ μου ἄνθρωπε, θὰ κρατήσῃ μετὰ τὰ ξύλα καὶ τὸ σαμάρι. . . Ἀλλά. . .

Ἐδῶ ὁ Καλίφης ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν ξυλᾶν νὰ πλησιάσῃ· οὗτος ὑπήκουσε, καὶ ὁ Καλίφης, κύψας πρὸς τὸν χωρικόν, τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς του μερικὰς λέξεις τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἀκούσῃ· ἔπειτα τῷ ἔνευσε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ ἤρχισε νὰ γελάῃ δυνατὰ. Οἱ γέλωτες τῶν ἰσχυρῶν εἶνε, ὡς γνωστόν, μεταδοτικοὶ καὶ ὅλοι ἐμιμήθησαν τὸν μονάρχην, γελῶντες χωρὶς νὰ εἰξεύρουσαν τὸ διατί. . .

Ὁ ξυλᾶς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μίαν μεγάλην υπόκλησιν, ἔσυρε πάλιν τὸν ὄνον του ἀπὸ τὸν χαλινόν καὶ ἐπέστρεψε μετὰ εὐθυμίας εἰς τὸ χωρίον του.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς κανένα, ὁ χωρικός διηυθύνθη ἐκ νέου εἰς τὴν πόλιν μετὰ τὸν ὄνον του. Ἀμα ἔφθασεν εἰς Βαγδάτην, ἐπῆγε καὶ εὗρε τὸν κουρεῖα, τὸν ἐχαιρέτησε μετὰ εὐγένειαν, ὥσάν νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε μεταξὺ των, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ του κάμῃ τὴν χάριν, ἐπεὶδὴ εἶνε τόσο λαμπρὸς κουρεὺς, νὰ ἔσῃ αὐτὸν καὶ ἕνα σύντροφόν του τὸν ὁποῖον εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ χωρίον του.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ κουρεὺς, κολακευθεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους, ἂν καὶ δὲν συνειθίζω ποτὲ νὰ ξυρῶ ἀνθρώπους πρόστυχους σὰν ἐσένα, ἀλλὰ αἱ, γιὰ μιά φορὰ δὲν πειράζει, ἔπειτα ἔχω καὶ ἐφί σήμερα.

‘Ο ξυλᾶς τον ηὐχαρίστησε πολύ· καὶ ἔμειναν σύμφωνοι διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ξυρίσματος· ὁ Ἀλῆ-Κιράζ ἐξύρισε τότε μὲ μοναδικὴν τέχνην τὸ τραχύ πρόσωπον τοῦ χωρικοῦ· διότι πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, ὁ κουρεὺς δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα. Ἀφ’ οὗ ἐξυρίσθη ὁ ξυλᾶς, ὁ Ἀλῆς τον ἠρώτησε ποῦ ἦτο ὁ φίλος του.

— Δὲν εἶνε μακριά, ἐδῶ κοντὰ εἶνε, εἶπεν ὁ χωρικός, θὰ σοῦ τον φέρω ὅσο νὰ πῆς δύο.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἐξῆλθε· μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν ἐπέστρεψε, φέρων μαζί του τὸν ὄνον του.

— Ὅριστε, σοῦ φέρω τὸν σύντροφό μου, εἶπε μὲ ἀφέλειαν, θὰ σοῦ το γνωρίζω χάριν, ἂν μού τον κουρέψης ὅπως πρέπει.

— Ἐξουμπισθῆτε ἀπ’ ἐδῶ, ἐσὺ καὶ ὁ γαῖδαρός σου! ἀνέκραξεν ὁ μάστρο Ἀλῆς καταθυμωμένος. Ἐγὼ νὰ ξυραφίσω τὸν γαῖδαρό σου. Μὴν ἐτρελλάθῃς; Δὲν φθάνει ποὺ ἐξυραφίσω τὰ μούτρα σου, χωργιάτη; καὶ θέλεις νὰ κουρέψω καὶ τὸν ψωριάρη τὸν γαῖδαρό σου!!! Νὰ ξεκουμπισθῆτε γρήγορα ἀπ’ ἐδῶ καὶ οἱ δύο σας!.

Μὲ τοιαύτας δὲ ὕβρεις, τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ κουρεῖόν του.

‘Ο ξυλᾶς το ἐπερίμενε τοῦτο· δι’ αὐτὸ δὲν ἔχασε τὸν καιρὸν του εἰς ματαίαν φιλονικίαν, ἀλλ’ ἐπῆγεν ἀμέσως εἰς τὸ παλάτι τοῦ Καλίφη.

Ἐπαρουσιάσθη ἀμέσως ἐνώπιόν του καὶ τῷ ἐδίδε γήθη ὅσα συνέδησαν.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ· κάθησαι αὐτοῦ καὶ περίμενε.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς ἕνα ἀξιωματικόν του:

— Τρέξε γρήγορα νὰ φωνάξῃς τὸν κουρέα Ἀ-

λῆ-Κιράζ καὶ εἰπέ του νὰ ἔλθῃ ἐδῶ μὲ τὰ καλλί-τερά του ξυράφια.

‘Ο ἀξιωματικὸς ἐξῆλθε καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ κουρεὺς ἦλθε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιον τοῦ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ.

— Μάστρο Ἀλῆ, εἶπεν ὁ Καλίφης, λέγουν πως εἶσαι μοναδικὸς τεχνίτης εἰς τὸ ξυράρι. Ὅλη ἡ Βαγδάτῃ ἐπαινεῖ τὸ χέρι σου.

‘Ο κουρεὺς ἐκοκκίνισεν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἀκούων τὸν βασιλέα νὰ τον ἐπαινῇ τόσον πολὺ ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν του: καμμία ἀμφιβολία πλέον δὲν ἔμενεν ἔλεγε μέσα του· τὸ ὄνειρόν του εἶχε νὰ γίνῃ κουρεὺς τοῦ Καλίφη ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Μετὰ τινι σιωπῇ, ὁ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ ἐξηκολούθησε:

— Διατί ἀρνείσαι νὰ ξυρίσῃς τὸν σύντροφόν σου; δὲν εἶχετε μείνει σύμφωνοι;

‘Ο κουρεὺς ὠχρίασε, ἀνεγνώρισε τὸν ξυλᾶν καὶ ἀπεκρίθη, ἀφοῦ ἐφίλησε τὸ ἔδαφος:

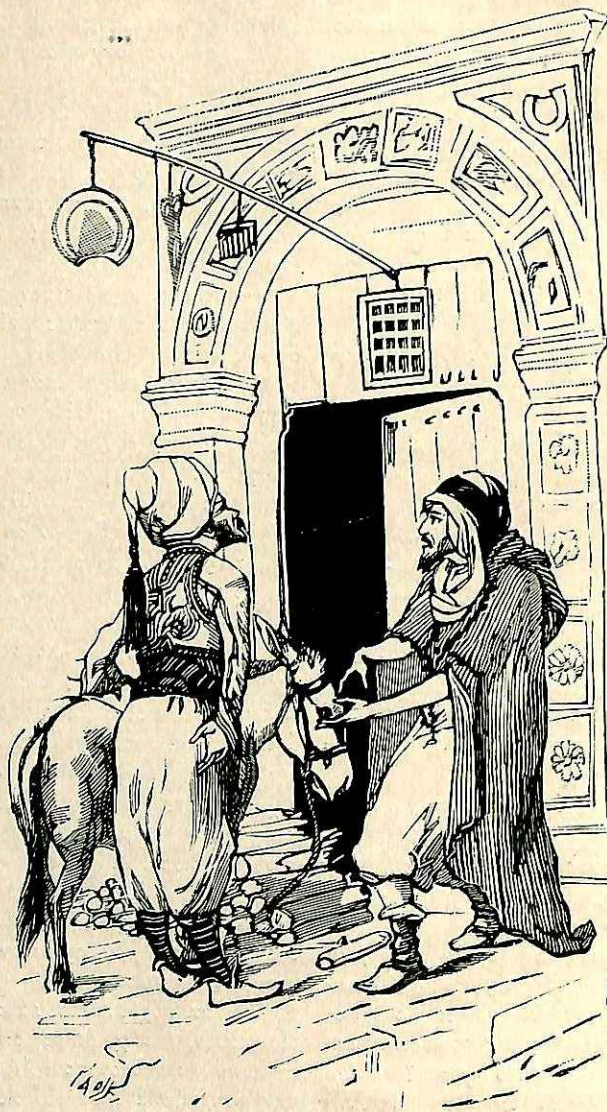
— Ἀρχηγέ τῶν πιστῶν, πραγματικῶς ὑπεσχέθηκα νὰ κουρέψω τὸν σύντροφόν σου, ἀλλὰ ποῖος ἔμπουσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ πως θὰ διαλέξῃ ἕνα γαῖδαρο, μὲ συμπάθειο, γιὰ σύντροφο καὶ νὰ θέλῃ νὰ τοῦ τον κουρέψω ὅταν νὰ ἦταν ἄνθρωπος;

— Πολὺ ὀρθῶς ὁμιλεῖς, εἶπεν ὁ Καλίφης, ἀλλ’ εἰπέ μου σε παρα-

καλῶ, ποῖος ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ ζητήσῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸ σαμάρι τοῦ γαῖδαρου μαζί μὲ τὰ καυσόξυλα;

‘Ο κουρεὺς ἐνόησε καὶ δὲν εἰμπόρσεε νὰ ἀποκριθῇ τίποτε.

— Ὁ ξυλᾶς ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ μονάρχης· ἦλθεν ἡ σειρά του σήμερον. Νὰ ὁ γαῖδαρος, βγάλε τὰ ξυράφιά σου καὶ γρήγορα νὰ τον ξυραφίσῃς!... εἰ δὲ μή...

« ΕΓΩ ΝΑ ΞΥΡΑΦΙΣΩ ΤΟΝ ΓΑΪΔΑΡΟ ΣΟΥ!!! »

Ποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Καλίφη!

‘Ο κουρεὺς λοιπὸν ἐτοίμασεν ἀρκετὴν σαπουνάδα, ἔτριψε μὲ αὐτὴν τὸν ὄνον ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, τοῦ ἔβαλε γύρω εἰς τὸν λαιμὸν μίαν πετσέτα καὶ ἤρχισε νὰ τον ξυρίξῃ ἐνώπιον τοῦ Καλίφη, τοῦ μεγάλου Βεζίρη καὶ ὅλων τῶν αὐλικῶν οἱ ὁποῖοι ἐξεκαρδιζόντο εἰς τὰ γέλοια ὅλοι διὰ τὸ παράδοξον θέαμα.

Προσθέσατε δὲ εἰς ὅλα ταῦτα καὶ τὸ ὅτι, ὁ ὄνος δυσαρεστηθεὶς, ὡς μὴ συνειθισμένος νὰ ξυραφίζεται, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἔδωκεν ἀρκετὰ κλωτσιὰς εἰς τὸν κουρέα· καὶ φαντασθῆτε πλέον τὴν θέσιν τοῦ Ἀλῆ-Κιράζ. Ἀλλ’ ἐπὶ τέλους ὁ κουρεὺς κακὰ ψυχρὰ ἐτελείωσε τὸ ξυράφισμα τοῦ γαῖδαρου καὶ ἀνεχώρησε.

Ο ΦΟΒΟΣ

Ὁ μικρὸς Πάτροκλος τὸ ἀπόγευμα ἡμέρας τινὸς κατέβη νὰ κάμῃ τὸν συνειθισμένον του περίπατον μαζί μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸν μεγάλον κηπὸν τῶν καὶ τότε μὲν ἔτρεχεν ἐμπρὸς καὶ ἐπήδα, τότε ἔπιανε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἠρώτα μὲ μεγάλην περιέργειαν δι’ ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὅποια ἔβλεπε. Ἀμα ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον σχεδὸν τοῦ κήπου, ὁ Πάτροκλος διὰ μιᾶς ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ καὶ κατατρομαγμένος ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἀρπιάσας μὲ δύναμιν τὴν χεῖρά της.

— Τί ἔχεις, Πάτροκλε; τῷ εἶπεν αὐτὴ ἀμέσως σταθεῖσα καὶ λαβοῦσα τὸν υἱὸν της εἰς τὴν ἀγκάλῃν της.

‘Ο Πάτροκλος ἔτρεμε, καὶ ἦτο κατακίτρινος.

— Δέν το εἶδες, μητέρα; Ἐκεῖ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ χαμόκλαδα εἶνε ἕν καὶ μεγάλο θηρίο μὲ μεγάλα αὐτιά!

Ἡ μήτηρ προσεπλάθησε νὰ τον καθησυχάσῃ καὶ νὰ τῷ δώσῃ θάρρος· ἀφ’ οὗ δὲ εἶδεν ὅτι κάπως ἡσύ-

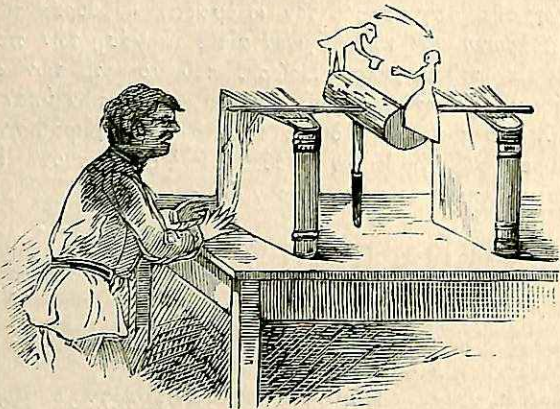
‘Ο χωρικός ἐξεδικήθη πολὺ καλὰ. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ’ ἣν ἀνεχώρει διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον του, ὁ Καλίφης τῷ ἐδῶρκεν ἀρκετὰ χρήματα καὶ τῷ ἔδωκε διαταγὴν νὰ προμηθεύῃ αὐτὸς εἰς τὸ ἔξῃς ὅλα τὰ καυσόξυλα τὰ ὅποια ἐχρειάζοντο τὰ βασιλικὰ μαγειρεῖα· ὅθεν μετ’ ὀλίγον καιρὸν ἔγινε πλούσιος καὶ ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸ χωρίο του.

‘Ο Ἀλῆ-Κιράζ ὅμως κατήντησεν ὁ περίεργος ὅλης τῆς Βαγδάτης· τὸν ὠνόμασαν «Κουρέα τῶν γαϊδάρων» καὶ αὐτὸ ἔγινεν αἰτία νὰ χάσῃ τὴν πελατεῖαν τοῦ μεγάλου Βεζίρη, τοῦ μουφτῆ, τῶν ἀγῶνων, τοῦ καδῆ, μὲ ἕνα λόγον ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς πόλεως, διότι, ἀφοῦ ὁ Ἀλῆ-Κιράζ ἦτο κουρεὺς τῶν γαϊδάρων, ἐφοβοῦντο νὰ ξυραφισθοῦν εἰς αὐτὸν μήπως τοὺς θεωρήσουν ὡς τοιοῦτους.

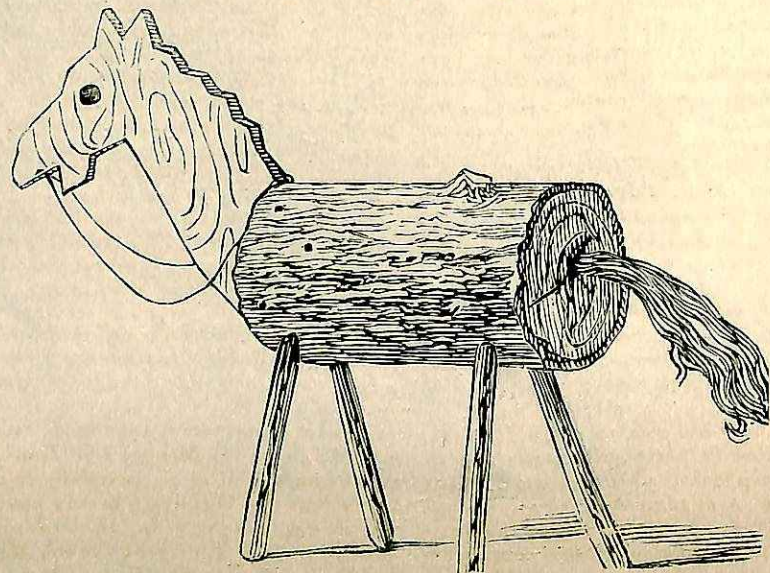
ΠΑΙΝΓΙΔΙΑ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΟΣ Κόψατε εἰς ἓν παλαιὸν παιγνιόχαρτον δύο ἀνθρωπίσκους, ἓνα νέον που νὰ χαιρετᾷ καὶ μίαν κυρίαν "που ν' ἀπλόνη τὸ χέρι της, θέσατέ τους εἰς τὰ δύο ἄκρα ἐνὸς μακροῦ

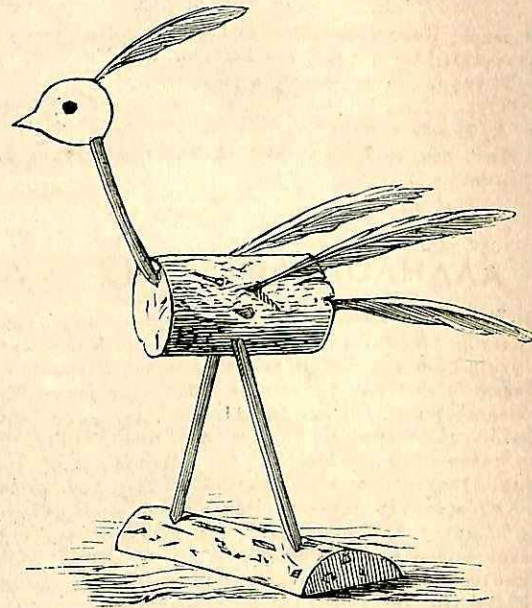

τεμαχίου φελου ἄφ' οὗ το σχίσετε καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Βάλετε τὸ μαχαίρι σας καθέτως κάτω ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος. Βάλετε δὲ ἐπὶ δύο βιβλίων, τὰ ὅποια ἀκουμποῦν εἰς μίαν τράπεζαν. Κινήσατε τότε ὀλίγον τὰ δύο πρόσωπα τὰ ὅποια θὰ γύρουν διαδοχικῶς ἀπὸ τὸ ἓν ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ θεατὴς πρέπει νὰ σταθῇ εἰς τὸ πλάγι ὅπως τὸ ἐν βιβλίον τοῦ κρύπτη τὸν μηχανισμόν τοῦ παιγνιδίου τούτου.

ΤΟ ΑΛΟΓΟΝ. "Αν θέλετε νὰ διασκεδάσητε τοὺς μικροὺς ἀδελφούς σας καὶ τὰς μικρὰς ἀδελφάς σας

κατασκευάσατε ἓν ξύλινον ἄλογον. Κάμετέ το μὲ ἓν τεμάχιον χονδροῦ κλάδου, μὲ ἓν τεμάχιον σανιδίου κομμένον ὡς κεφαλὴ καὶ μὲ τέσσαρα ξυλάρια. Μὴ λησμονήτε νὰ κατασκευάσετε τὴν οὐρὰν μὲ στυπεῖον.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙ. Τὸ θαλασσοπούλι εἰμφορεῖτε νὰ κατασκευάσετε μὲ ἓν τεμάχιον φελου, τρία σπέρτα, μίαν σφαῖραν ἀπὸ ψύχην ψωμίου ὡς κεφαλήν, καὶ μερικὰ πτερὰ τῆς ὀρνίθου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολείῳ:

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Διὰ τί, Κωστάκη, ὁ Θεὸς ἀπηγόρευσε εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰν νὰ φάγουν τὰ μῆλα τὰ ὅποια εὐρίσκοντο εἰς τὸν Παράδεισον;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. (Μετὰ τινα σκέψιν). Διότι ᾤθελε νὰ το κάμῃ κομποῦσα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος; Ἀργεῖωνιδος.

Ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλᾶκης συναντᾷ τὸν φίλον του καὶ τῷ ἀνγγέλλει ὅτι ἡ μαμά του ἐγέννησε.

— Τί ἔκαμε, ἄγῳρι; ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

— Ὅχι.

— Ἀ, λοιπὸν κορίτσι;

— Μπά, πὼς το ξεύρεις, λέγει ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἐκπληττόμενος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου.

Ὁ Μανώλης, κρατῶν τεμάχιον ψωμίου, ἐπῆδα εἰς τὸν ἥλιον.

— Δὲν κάθεται εἰς ἓνα μέρος ἡσυχᾶ, νὰ φάγῃ καθὼς πρέπει τὸ ψωμί σου; τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Μανώλης, πηδῶ διὰ νὰ ιδρώσω.

— Καὶ εἰς τί, παιδί μου.

— Διότι ὁ πατέρας λέγει πάντοτε, ὅτι πρέπει νὰ τρώωμεν τὸν ἄρτον μας μὲ τὸν ιδρώτα τοῦ προσώπου μας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ἡ ΜΗΤΗΡ. Πολὺ σε ἀγαπῶ, παιδί μου. Ζήτησε καὶ θά σου κάμω ὅ,τι χάριν θέλεις.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ. Καλὰ, μητέρα. Παρακαλῶ νὰ εἰπῇς εἰς τὸν πατέρα νὰ κάμῃ ἓνα ζαχαροπλαστεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ὡς ἐξ ἐφόδου κατέκτησες διὰ μιᾶς τὴν ἀγάπην μου ὦ Ἡρώ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ πρῶτον σε συγχαίρω διὰ τὴν ὠραίαν ἐκλογὴν τοῦ ψευδωνύμου σου, καὶ ἔπειτα δι' ὅσα μου γράφεις μὲ τόσῃν τρυφερότητι καὶ μὲ τόσον αἰσθημα: «Ὅταν διαβάξω τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τότε νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Ἑλλάδα, τὴν ὅποιαν τόσον ποθῶ νὰ ἴδω... καὶ τότε ἐννοῶ κ' ἐγὼ ὅτι εἶμαι ἑλληνόπουλον.» Σοὺ εὐχομαι νὰ ἴδῃς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα καὶ ν' ἀξιώθῃς νὰ κάμῃς δι' αὐτὴν ὅ,τι σου ἐμπνέει ἡ καρδιά σου ἢ ὅποια σε ἐνέπνευσε τὸ ὠραῖον ψευδώνυμόν σου.

Ἐκαστος δύναται νὰ φαίνεται χρήσιμος, μικρὰ μου φίλη Ἑλένη Παπαλεξάνδρου, εἴτε μεγάλος εἴτε μικρός, εἴτε πλούσιος εἴτε πτωχός, ἂν ἐκτελῇ τὰ καθήκοντά του πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ πρὸς τὸν πλησίον του.

Ὅρατον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ζήνων Κυνεῖδ'! Ὡς πρὸς τὸ γράψιμόν σου δὲν μου φαίνεται ἄσχημον, ἂν καὶ εἰμφορεῖς νὰ γράφῃς ἀκόμη καλλίτερά ἀφ' οὗ φαίνεσαι τόσο φιλότιμον παιδίον.

«Τόσον πολὺ μου ἀρέσει ἡ ἀλληλογραφία σου ὥστε δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν νὰ σου γράψω διὰ νὰ λάβω κ' ἐγὼ μέρος εἰς αὐτήν», οὕτω ἀρχίζει τὴν ἐπιστολήν της ἡ Ἄρνη σοπέδωλος Ἡρα. Λοιπὸν νὰ μου γράφῃς τακτικά, καλὴ μου φίλη, διὰ νὰ προσενήσῃς εὐχαρίστησιν συγχρόνως καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ εἰς ἐμέ. Μ' ἓνα σπμάρο δύο τρυφώνια, ὅπως λέγει καὶ ἡ παροιμία.

Ἡ μὲν ἰδέα σου περὶ τῆς βαθμιαίας προόδου τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις κρίσιν, ἡ δὲ περὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀναγκαστικῆς σου ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις καρδίαν ἑλληνικὴν καὶ φιλότιμον, Εὐέλπι Ἑλληνί.

Πολὺ μου ἤρεσε τὸ ψευδώνυμόν σου, Τροπαιοῦχος τοῦ Μεσολογγίου.

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ἀγαπητὴ μου Ἀγοράμπελη, ὅτι κατὰβόλῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς ὅσα γράφω. Ἐν περιοδικὸν διὰ παιδία δὲν εἶνε τόσο εὐχολον ὅσον φαίνεται, ἀπαιτεῖ ἴσως περισσοτέρους κόπους παρὰ ἓν ἄλλο διὰ μεγάλους. Οἱ ἐπαινοὶ σοῦ με εὐχαρίστησαν πολὺ.

Πῶς νὰ μὴ συγκινηθῶ ὅταν ἀναγινώσκω τοιαύτας ἐκφράσεις ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν φίλων μου... εἶσαι ὅχι μόνον καλὴ σύμβουλος ἀλλὰ καὶ πιστὴ φίλη! μὴ γράφῃς Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, «διότι ὅτε πρὸ δύο ἑβδομάδων ἤμην ἀσθενὴς ἐκ γαστρικῆς καὶ ρευματισμῶν, ἐν τῇ ἀναρρώσει μου οὐδένα συντροφὸν παρήγορον εἶχον ἢ σὲ καὶ μόνην, ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.» Ὡ! ὑπάρ-

χουν στιγμαὶ εἰς τὸν βίον κατὰ τὰς ὁποίας εἶνε κανεῖς πολὺ εὐτυχής· δι' ἐμὲ αἱ γλυκύτεραι στιγμαὶ εἶνε ὅταν με διαβεβαίουν ὅτι φαίνομαι ὀφελίμος, ὅτι ἐκπληρῶ ἵδπως πρέπει τὸν προσρισμόν μου.

Καρδιά, Αἰα Τελαμώνιε, ἕως οὗ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις· σοὺ εὐχομαι πλήρη ἐπιτυχίαν· αἱ ἐξετάσεις εἶνε εἶδος ἀγώνος· μοῦ ἀρέσουν δὲ ἐπίσης οἱ νικηταὶ καὶ τῶν μαχῶν καὶ τῶν σχολείων.

Πάντοτε, πάντοτε νὰ τὴν ἀγαπᾷς τὴν ἱεράν μας Πατρίδα καὶ εἰς τὰς στιγμὰς τῆς εὐτυχίας της καὶ εἰς τὰς στιγμὰς τῆς δυστυχίας της, φίλτατέ μου Θεοδοσιάδῃ. Φίλησε ἐκ μέρους μου εἰς τὰς δύο παρειάς τὸν μικρόν μου φίλον Λεωνίδα τὸν Σπαρτιάτην.

Τώρα διώρωσες τὸ ὕψος σου, Παναγιώτῃ Ἰπποκράτους, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμεν· ἔτσι δά! γράφω ἀνθρωπινὰ καὶ ὄχι σχολαστικὰ. Σοὺ εὐχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σου καὶ καλὰς διακοπὰς.

Ἡ ἐπιστολή σου δὲν μου ἐφάνη μικρὰ, Ὀκύπου Ἀχιλλεῦ (ὡρτίον ψευδώνυμον). «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ ἄλλ' ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ» ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας· ἡ πολυλογία δὲν εἶνε πλεονέκτημα, ὥστε οὔτε πολὺ ὀλίγα, οὔτε πολὺ πολλὰ νὰ μου γράφῃς.

Ὅσον ἐκτιμῶ τὴν εἰλικρινειάν σου, Καταλαβαρδίγχε, μεθ' ἧς μου ὁμολογεῖς ὅτι ὁ Σχολάρχης σου σὲ ἐτιμώρησε μὲ ἄλλους δι' ἓν σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔπραξες, τόσον λυποῦμαι διὰ τὸ νὰ το πράττῃς αὐτὸ τὸ σφάλμα. Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ μου ἀναγγέλλῃς ὅτι ἐπληρώθης καὶ ὄχι ὅτι ἐτιμώρηθης;

Ὅχι, δὲν εἶνε διόλου ἀνόητος ἡ ἐπιστολή σου, Ἀρθος τῶν Λειμώνων, εἶνε τοῦναντίον πλήρης αἰσθηματος καὶ φιλοπατρίας. Αἱ γραμμαὶ τὰς ὁποίας μοι ἔγραψες, σε τιμῶν καὶ σοὶ ἐκφράζω τοὺς ἐπαίνους μου. Εἶμαι εὐχαριστήμεν ὅτι σε ἔχω φίλην. Ὅταν μία καρδιά εἶνε τόσο πολὺ γεμάτη ἀπὸ Ἑλλάδα, εἶνε εὐγενὴς καρδιά.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσρήσεις. Ἡ Χρυσοπέδιλος Ἡρα ἀσπάζεται τὴν Φλωρεντίαν Ἀρσένην, τὴν Ἐανθοῦλαν καὶ τὴν Μικρὰν Καρδίαν, ἧς ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα. — Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος πέμπει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν Βασιλίδαν τῆς Ἑρμίου, τὴν Μικροῦλαν Τραλαλὰ καὶ τὸν Ἐνίον Δία ὃν παρακαλεῖ νὰ τῷ φανερώσῃ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του. — Ὁ Πρίγκιψ Ζιλλὰχ προσφέρει τὰς προσρήσεις του εἰς τὴν Ἀβιγγρανίδα, τὴν Φιλέρμον Τρυγόνα, καὶ τὸν Ἀρην. — Ὁ Τροπαιοῦχος τοῦ Μεσολογγίου ἀσπάζεται τὸ Τρόπαιον τοῦ Μελτιάδου καὶ τὸν Αἰαντα τὸν

«Έλεγε δὲ ταῦτα χωρὶς καθόλου νὰ δακρύσῃ, χωρὶς νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ μόνον ἐστέναζεν, εἶχε δύσπνοιαν καὶ περιοδικὰς ἐξάψεις παραφροσύνης.

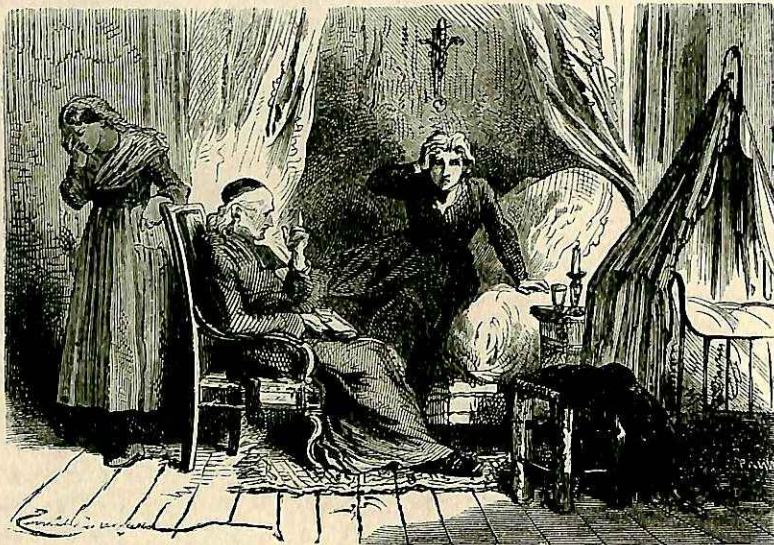
«Μὴ κἀμυνωμεν κρότον, σιγὰ σιγὰ. Μὴ ὀμιλῇτε δυνατά, διότι καὶ τὰ τρία κοιμούνται ἐκεῖ. Ἐκλείσας τὴν κουνουπιέρα νὰ μὴ ἐνοχλῇ τὰ ματάκια τῶν τῶν πολλῶν. Τί καλὰ! Ὁ καπετὰν Κουπιᾶς τα ἤρρε καὶ τὰ τρία πλαγιασμένα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων. Καὶ δὲν εἰξεύρετε πόσον εἶνε κουρασμένα. Ὅταν ἐξυπνήσουν θὰ σὰς τα δείξω. Τὸ μεγάλο ὀνομάζεται Πετράκης, τὸ δεύτερον Νίκος καὶ τὸ τρίτον τὸ μικρότερον εἶνε ὁ Στέφανος. Νὰ ἰδῇτε τί εὐμορφα ὅπου εἶνε καὶ τὰ τρία! εἶνε μιὰ χαρά.»

Ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου οὔτε Βασίλειος ἦτο οὔτε Χρυσόστομος, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἔρρεον εἰς τὰς μαρμαρυγμένας παρειάς του, ἦσαν εὐγλωττότερα παντὸς λόγου ῥητορικοῦ.

«Κυρία, εἶπε πρὸς τὴν τάλαιναν μητέρα, κυρία, ἐγὼ εἶμαι ἡλικιωμένος. Εἰς τὸν βίον μου ἀπῆντησα καὶ εἶδα πολλὰς δυστυχίας καὶ συμφοράς· ἀλλὰ σὰς ὁμολογῶ ὅτι συμφορὰν ὡς τὴν ἰδι-

κὴν σὰς δὲν εἶδα οὐδὲ ἀπῆντησα ποτέ μου. Βεβαίως εἴσθε πολὺ ἀξιολύπητος, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν δύναται νὰ σὰς βοηθήσουν. Ὡστε στηριχθῆτε εἰς τὴν χεῖρα ἢ ὅποια σὰς ἐρράπισε, καὶ αὕτη εἶνε ἡ μόνη ἢ ὅποια δύναται νὰ σὰς βοηθήσῃ. Ὁ Θεὸς δὲν σὰς τιμωρεῖ ἀλλὰ σὰς δοκιμάζει. Μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι ἔχετε καὶ ἄλλα καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσετε ἐδῶ κάτω. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι εἴσθε σύζυγος χριστιανῆ, ὁ σύζυγός σας δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιολύπητος, καὶ σήμερον ἴσα ἴσα ἔχει ἀνάγκη τῆς ἀγάπης σας καὶ τῆς παρηγορίας σας.

— Ἀλήθεια, πάτερ μου, αὐτὸ τὸ παιδί ἦτον ἡ ζωὴ του. Δὲν πρέπει ὁ Γεώργιος νὰ ἔλθῃ ἐδῶ! Πρέπει νὰ τον ἐμποδίσωμεν! Θὰ το γράψω διὰ νὰ τον προδιαθέσω... ἀλλὰ τί νὰ του εἰπῶ, Θεέ μου! τί νὰ του εἰπῶ! Βοήθει μοι, Θεέ μου, δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τὴν κεφαλὴν μου, εἶμαι παράφρων!

« ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ! ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ! »

(Σελ. 161)

Καὶ ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὰ πρὸς γραφὴν. Ἐν ᾧ δὲ ἀνεσάλαιζε τὰ διάφορα χαρτιά, ἤρρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην, ἢ ὅποια εἶχεν ἔλθῃ ταχυδρομικῶς χθές, καὶ ἐλησμονήθη ἕνεκα τῆς κοινῆς συμφορᾶς.

Παρευθὺς σχίζει τὸν φάκελον καὶ ἀναγινώσκει:

Τῇ 14 Σεπτεμβρίου.

«Δὲν ἀντέχω πλέον! καλὰ μ' ἔγραψες ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις δὲν εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ κυττάξῃ ὁ ἄνθρωπος. Τὰ ἀφίνω λοιπὸν ὅλα ἐδῶ σύζυλα, καὶ πετῶ εἰς τὴν ἀγκάλην σας. Ὡ, ἀγαπητὴ μου Εἰρήνη, ἀγαπητὴ μου Στέφανε, χαρὰ μου καὶ παρηγορία μου, θὰ σὰς ἴδω καὶ θὰ σὰς σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Σεῖς εἴσθε ὁ μόνος θησαυρός μου ἐπὶ τῆς γῆς, σεῖς εἴσθε τὸ πᾶν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε μηδέν. Ἀπόψε ἀναχωρῶ μετὰ τὴν ἑκτακτὸν ἀμαξοστοιχίαν, καὶ μεθαύριον, ὦ, τί χαρὰ! μεθαύριον θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος σύζυγος καὶ ὁ εὐτυχέστατος πατήρ, ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων ἢ χαρὰ μου εἶνε ἀπερίγραπτος.

» Χαίρετε καὶ καλὴν ἀντάμωσιν Γεώργιος»

— Ἀγίε ἐφημέριε, ἠκούσατε τί γράφει: «Ερ-

χεται, καὶ πῶς ἐγὼ θὰ τον ἰδῶ! πάρτε με ἀπ' ἐδῶ, κρύψατέ με πουθενά, διότι ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ εἶνε ἐδῶ! Καὶ τί νὰ του εἰπῶ ὅταν μ' ἐρωτήσῃ διὰ τὸ παιδί του; νὰ του εἰπῶ ὅτι δὲν ἔχει πλέον παιδί; ὅτι ἀπέθανεν ὁ Στέφανός του ἀπὸ τὴν ἀμέλειάν μου, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ το προσέχω καὶ νὰ μὴ το ἀφίνω στιγμὴν ἀπὸ κοντά μου; Ἀχ! τί νὰ κάμω; ἔλατε νὰ φύγωμεν, ἢ καλλίτερα μείνετε καὶ σεῖς μαζί μου, σὰς παρακαλῶ, λυπηθῆτέ με. Ἐγὼ θὰ πᾶγω νὰ κρυφθῶ, ἢ ὅταν ἔλθῃ πῆτέ του ὅτι ζῶ ἐγὼ καὶ ὅταν με φωνάξῃ, τότε εὐθὺς ἔρχομαι. Εἴσθε καλός, ἀγίε ἐφημέριε, καὶ εἰξεύρετε πῶς νὰ ὀμιλῇτε εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Πῆτέ του ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ζωὴν. Θὰ ζήσωμεν ἐγὼ δι' ἐκεῖνον καὶ ἐκεῖνος δι' ἐμέ, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὐρωμεν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν τὰ φίλτατά μας, τὰ ὅποια ἐδῶ ἐχάσαμεν!»

Ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἠκούσθη κρότος ἀμάξης· ἢ ὁ τὸ γνωστὸν λεωφορεῖον.

Ἡ κυρία Εἰρήνη προσεπάθησε νὰ κινηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, ὡς νὰ εἶχον καρφωθῇ οἱ πόδες της ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη.

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ ἐφημέριος ἠγέρθη καὶ ἔδλεπε πρὸς τὴν θύραν.

Αἶφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐπιφαίνεται ὁ κύριος Γεώργιος παιδρὸς καὶ χαίρων, διότι δὲν εἶχε μάθῃ τίποτε.

«Φύγε! φύγε!» ἀνεφώνησε τρέμουσα ἡ κυρία Εἰρήνη, καὶ κρῦπτουσα τὸ πρόσωπόν της. Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰπῇ τίποτε περισσότερον, διότι τὴν κατέλαβον λυγμοὶ σφοδροί.

«Θάρρος, κύριε! εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ὁ Θεὸς ἄλλην μίαν φορὰν σὰς δοκιμάζει... Θάρρος... καὶ χάριν ὑμῶν καὶ χάριν ἐκείνης!»

Ἄλλ' ὁ κύριος Γεώργιος ἵστατο ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, τεταραγμένος καὶ ἄνω κάτω.

«Στέφανε! ἐνεφώνησε διὰ φωνῆς σπαρακτικῆς... Στέφανε!! ἐπανελάβε καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν μικρὰν κλίνην τοῦ υἱοῦ του.

— «Στέφανε!!! ἀνεφώνησε καὶ ἐκ τρίτου, καὶ ἀπέσυρε τὸ κωνοπεῖον τῆς κλίνης μετὰ πολλῆς ὀρμῆς. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐραπλώματος βλέπει ὄγκον περιτυλιγμένον ἐντὸς σαλλίου.

Ὅταν ὁ κύριος Γεώργιος ἀνεφώνησε τὴν τρίτην φορὰν δυνατότερα «Στέφανε!!!» ὁ ὄγκος ἐκινήθη, τὸ σάλι ἐξετυλίχθη, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦτο ἐντὸς ἀνεπλήρωσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κυρίου Γεωργίου καὶ ἀνεφώνησε:

«Καλὴ μέρα, παπάκη μου!»

Ἡ κυρία Εἰρήνη καὶ ὁ γηραιὸς ἐφημέριος ὡς ἠκούσαν τὴν φωνὴν τοῦ Στεφάνου, ὤρμησαν πλησίον τῆς κλίνης, νομίζοντες ὅτι βλέπουν ὄναιον. Ὁ εὐτυχὴς πατὴρ ἐκάθισε, διότι ποῦ εἶχε δύναμιν νὰ σταθῇ! Ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν υἱόν του, καὶ τον ἔδλεπε καὶ δὲν ἐχόρταιπεν.

Ἡ κυρία δὲν εἰξεύρε ποῦ εὕρισκεται, καὶ δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ὄναιον.

Μακάριοι γονεῖς!

ΚΑ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΠΡΟΣΕΚΥΝΗΤΑΙ

Τί ἡμέρα ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη! Πόσαι συγκινήσεις συνέβησαν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν!

Ἡ εἰδησις διεδόθη ἀστραπηδὸν ὅτι ὁ Στέφανος εὐρέθη εἰς τὴν κλίνην του ζωντανός. Πῶς εὐρέθη; οὐδὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰξεύρε. Ἐνθυμεῖτο μόνον ὅτι τον ἐσάρωσε τὸ κύμα ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων, καὶ τίποτε ἄλλο.

Πάντες οἱ κάτοικοι ἐφώναζον ὅτι ἔγινε θαῦμα, ὅτι ἄγγελος Κυρίου ἔφερε τὸ παιδίον εἰς τὴν κλίνην του.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς συνηροίσθησαν ἔξω τῆς θύρας τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ ἐπολιόρχουν τὴν οἰκίαν. Ἦθελον καὶ καλὰ νὰ ἴδουν τὸν Στέφανον. Ἦναγκάσθη λοιπὸν ἡ κυρία Εἰρήνη νὰ τον λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις τῶν χωρικῶν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιγραφῇ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς εἰς μόνον ἄνθρωπος ἐφαίνετο ἀδιάφορος, ὁ κωφάλαλος Πιπιᾶς, ὁ ὅποιος ἐκάθητο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ ἔτρωγεν ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ μίαν ξηρὰν γωνίαν ἄρτον καὶ κορμυδίων.

Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις, ἡ κυρία Εἰρήνη ἀνεγνώρισε τὸ σάλιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο περιτυλιγμένος ὁ υἱός της. Ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν ἀρῆσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πιπιᾶ. Τί παρέβαιον νὰ εἶχε καὶ ὁ Πιπιᾶς τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν νεκρὰν ἀσπασίαν τοῦ Στεφάνου; Μόνη ἡ μήτηρ προησθάνετο τὴν ἀλήθειαν χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἔγινε. Ἀλλὰ πρὶν τοῦ εὕρῃ ὁ νοῦς της, τὸ ἤρρεν ἡ καρδιά της.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ. Ἐν ἀκάτιον τὸ ὅποιον ἐκάθη τὴν νύκτα ἐκ τοῦ λιμνένος, εὐρέθη εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον ἔρημον, χωρὶς ἐπιβάτην, πλησίον μικροῦ κολπίσκου.

Ταυτοχρόνως ἔγινε γνωστὸν καὶ τὸ ἔξης: Πλησίον τοῦ κολπίσκου, ὅπου εὐρέθη τὸ ἔρημον ἀκάτιον, ἦτο μικρὰ καλύβη, εἰς τὴν ὅποιαν ἐκάθητο πτωχὸς ἐργάτης μετὰ τῆς γυναικὸς του. Ὁ σύζυγος ἔτυχε νὰ εἶνε ἄρρωστος καὶ ὅλην νύκτα ἡ σύζυγος

« ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΓΟΝΕΙΣ! »

ἐκάθητο εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του διὰ νὰ τον προσέχη. Μίαν ὥραν πρὶν φέξῃ, ἡ θύρα τῆς καλύβης ἤνοιξε μόνη τῆς ὡς νὰ την ὤθησεν ἀπ' ἔξω ὁ ἀνεμος, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Πιπιᾶς, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του μικρὸν παιδίον. Τὸ παιδίον ἦτο ἀναισθητὸν καὶ νεκρὸν ὑπὸ τοῦ ψύχους. Ὁ Πιπιᾶς ἐφαίγματο ἀλλοιωμένους, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς δαυλοὶ ἀναμμένοι.

Εὐθὺς εἰσῆλθεν, ἤρπασε δύο δεμάτια κλαδιά ξηρὰ καὶ τα ἔρριψεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ εὐθὺς ἤνυχαν. Ἐκάθησεν ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας καὶ ἐθέρμαινε τὸ παιδίον. Ἐπειτα ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ σκακίου του μικρὰν φιάλην καὶ ἔσταξεν εἰς τὸ στόμα τοῦ μικροῦ ὀλίγας σταγόνας οἴνου.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἐσηκώθη καὶ ἀπῆλθεν ὅπως εἶχεν ἔλθῃ, μετὰ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκοιμᾶτο ἤσυχον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Λοιπὸν ὁ ἄγγελος Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὸν Στέφανον, ἦτο ὁ Πιπιᾶς.

Καλέ, τί λέγετε; ὁ Πιπιᾶς! αὐτὸ τὸ τέρας, αὐτὸς ὁ μοχθηρὸς, αὐτὸς ὁ βλάξ; Μάλιστα, μάλιστα, αὐτὸς αὐτότατος! Βλέπετε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, τί κακορθώνει ὁ καλὸς τρόπος

καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἐλεημοσύνη; τὸ θάριον το κάμνουν ἄγγελον. Ἡ ἀγαθότης τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ αἱ θωπεῖαι καὶ αἱ περιποιήσεις τοῦ μικροῦ Στεφάνου κατώρθωσαν, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν ὁ ἀναισθητὸς κωφάλαλος, ὁ βλάξ Πιπιᾶς!

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἐκοιμᾶτο ἐντὸς τῆς ἀναισθητοῦ καρδίας τοῦ Πιπιᾶ, καὶ τότε μόνον ἐξύπνησεν ὅταν εἶδε τὴν ἀγωνίαν τῆς δυστυχοῦς μητρός. Ὁ Πιπιᾶς ἐνόησεν ὅτι εἶχε φύγῃ καὶ ὁ Στέφανος

μετὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν, καὶ ὅτι ἡ ζωὴ του ἐκινδύνευε· λοιπὸν χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τί κάμνει, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἡ πρᾶξις του εἶνε ἡρώϊκή καὶ ἀξία θαυμασμοῦ, ἔτρεξεν εἰς τὸν λιμένα, ἔλυσεν ἐν ἀκάτιον καὶ ἀπέπλευσεν εἰς τὸν Βράχον τῶν Γλάρων. Ἐφθασε δὲ ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν ὅπου τὸ ἄγριον κύμα ἐσάρωνε τὸν Στέφανον, καὶ τὸν ἤρπασε.

Θεοῦ φώτισις ἦτο βέβαια, διὰ νὰ μὴ χαθῇ ἀδίκως τὸ καλὸν παιδίον.

Μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ κινδύνους ὁ Πιπιᾶς ὠδήγησε τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπήδησεν ἔξω, ἔτρεχε φέρων τὸ πολύτιμον φορτίον του.

Εἰσῆλθεν, ὡς εἶδομεν, εἰς τὴν πτωχικὴν καλύβην, τὸν ἐθέρμαινε τὸν Στέφανον καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Εἰρήνης εἰς τὴν κλίνην του, χωρὶς νὰ λάβῃ κανεὶς εἰδησιν, διότι ὡς ἐνθυμείσθε, πάντες ἔλειπον κάτω εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐθρήγουν τὰ παιδιά των, ὥστε πρὶν ἀκόμῃ ὑπάγῃ ὁ καπετὰν Κουπιᾶς μετὰ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν διὰ νὰ ἀνακαλύψουν ποῦ εἶνε, ὁ Στέφανος ἦτο πλავισμένος εἰς τὸ κρεβάτακι του.

Ὅταν ἔμαθεν ἡ κυρία Εἰρήνη τὰ καθ' ἕκαστα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ τῆς, προσεκάλεσε τὸν Πιπιᾶν καὶ τὸν ἡρώτα διάφορα πράγματα. Ἀλλὰ ὁ τάλας βλάξ τίποτε δὲν ἐνθυμεῖτο.

— Φίλησέ τον, Στέφανέ μου, τὸν σωτήρά σου! εἶπεν ἡ κυρία Εἰρήνη καὶ ἔρριψε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὸν λαμὸν τοῦ Πιπιᾶ.

Ὁ Πιπιᾶς, ἀναισθητὸς παρητῆρει πότε τὴν μητέρα καὶ πότε τὸν υἱόν. Ἐπειτα ἔφερεν εἰς τὸ στόμα του τὸν δάκτυλον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον του

ἘΚΑΘΙΣΕΝ ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ...

εἶχε δέσῃ ἄλλοτε ἡ κυρία Εἰρήνη, ἐκύτταξε πάλιν τὸν υἱὸν καὶ τὴν μητέρα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν πρῶτῃ πρῶτὰ τὰ παιδιά ἦσαν κάτω εἰς τὴν προκυμαῖαν κατὰ γραμμὴν μετὰ τὰ ἐορτάσιμα φορέματά των. Ὅταν ἐσήμανεν ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, ἐξεκίνησαν. Ἐβάδιζον ἀνυπόδητα καὶ ἐκράτουν καὶ μίαν λαμπάδα. Ὅταν ἦσαν ἐπὶ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων εἶχον τάξιν εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Ἐλεούσαν ἀνσωθοῦν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀνυπόδητοι νὰ τὴν λειτουργήσουν. Ἐμπρὸς ἐβάδιζον τὰ παιδιά καὶ ὀπισθεν ἤρχοντο αἱ οἰκογένειαι των. Τελευταῖοι ἤρχοντο οἱ γονεῖς τοῦ Στεφάνου.

Τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ ἐφημέριος τοῦ γειτονικοῦ χωρίου μετὰ πάντας τοὺς κατοίκους καὶ μετὰ τὸν σταυρὸν καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ τὰς σημαίας, ἐξεκίνησεν εἰς προὔπαντησιν τῶν παιδιῶν. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφόρουν τὰ ἐορτάσιμα των. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου συνηντήθησαν αἱ δύο συνοδεῖται, καὶ μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων ἔφθασαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσης.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ὁ ἐφημέριος εἶπε πρὸς τὰ παιδιά τὴν ἐπομένην προσλαλίαν:

« Ἀγαπητά μου παιδιά,

» Διὰ τὴν παρακοὴν τὴν ὁποίαν ἐκάματε εἰς τοὺς γονεῖς σας, ὁ Θεὸς βλέπετέ σας ἐτιμώρησεν. Ὅταν ἐκινδυνεύσατε ἐπάνω εἰς τὸν Βράχον, ἐβοήθησεν ὁ Θεός. Ὅταν εἶδετε ἐμπρὸς σας τὸν θάνατον, παρεκάλεσατε τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς εὐθὺς σας ἔσωσε. Τὸ πάθημά σας τοῦτο ἄς σας γίνῃ μάθημα, παιδιά μου. Νὰ ἔχετε ὑπακοὴν καὶ σέβας εἰς τοὺς γονεῖς σας, νὰ μὴ τοὺς συγχίζετε, νὰ ἀγαπάσθε μετὰ τὴν ἐλπίδα σας εἰς τὸν Θεόν. Εἰξεύρετε πολὺ καλὰ τοὺς ἑαυτοὺς τὸν ἑαυτοὺς Στέφανον. Κατ' ἀρχὰς ἐνομίσαμεν ὅτι τὸν ἐπῆρεν ἄγγελος Κυρίου καὶ τὸν ἔσωσεν ἐκ θαύματος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔγινε μήπως τάχα δὲν εἶνε θαῦμα; Καὶ

ἐπειδὴ ὁ πανάγαθος Θεὸς ὅταν θέλῃ νὰ κάμῃ ὅτι ἔχει ἀποφασίσῃ μεταχειρίζεται πολλὰκις τοὺς χειροτέρους ἀνθρώπους, διὰ τοῦτο, παιδιά μου, μάθετε ὅτι πρέπει νὰ φέρεσθε πρὸς πάντα ἄνθρωπον μετὰ καλὸν τρόπον καὶ ποτέ σας νὰ μὴ περιφρονῆτε μηδὲ νὰ πειράζετε κανένα.»

Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὸ χωρίον των οἱ μικροὶ μας φίλοι, τοὺς ἐπερίμεναν ἀπροσδόκητος καὶ ἀνελπιστος εὐχαρίστησις. Ὁ κύριος Γεώργιος ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου εἶχε παραγγεῖλῃ νὰ στήσουν μεγάλην σκιάδα κάτω εἰς τὴν παραλίαν. Ὑπὸ τὴν σκιάδα ἦτο ἐστρωμένη τράπεζα μετὰ παντὸς εἶδους φαγητὰ κρέα καὶ γλυκίσματα ἄφθονα, διαφόρους καρποὺς καὶ φιάλας οἴνου καλοῦ.

Συμποσιάρχον, δηλαδὴ δὴ ἀρχηγὸν τοῦ συμποσίου

ἀνεκήρυξαν τὸν Στέφανον, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶπεν ὅτι ἡ ἀρχηγία τοῦ συμποσίου πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν Κουπιᾶν, διότι τοῦ ἀξίζει. Ὁ μικρὸς ἥρως δὲν εἶπεν ὅχι, ἀλλὰ καθὼς ἐπὶ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων ἔδειξε τόσην γεναιότητα καὶ δραστηριότητα καὶ εὐφυΐαν, ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὸν συμπόσιον ἔδειξε

τόσην προθυμίαν καὶ ὁρεξίν, ὥστε

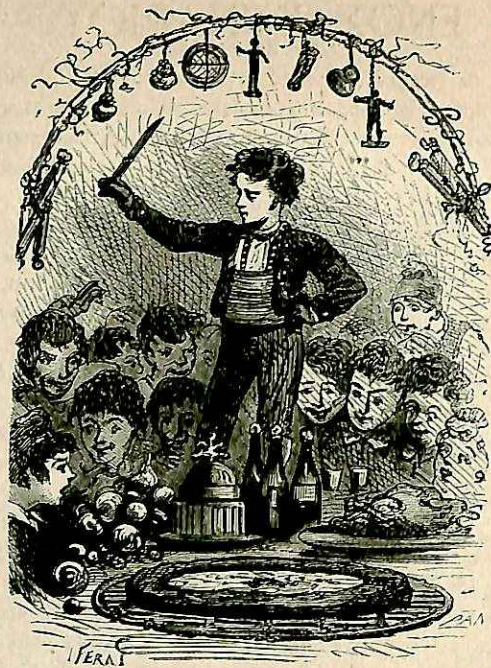
ὑπερέβη τοὺς συντρόφους του καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ἄξιός νὰ τοὺς διοικῇ καὶ εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος τοῦ πολέμου, νὰ εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ναύαρχος καὶ συμποσιάρχος.

Ὁ κύριος Γεώργιος καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη ἔμειναν ὀλίγας ἀκόμῃ ἡμέρας εἰς τὸ χωρίον. Ἀπεξήμευσαν τὸν καπετὰν Κουπιᾶν καὶ τοῦ ἡγόρασαν ἀκάτιον καλύτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐπυρπολήθη ἐπὶ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων. Ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ἐζήτησεν ὡς δαῖγμα εὐχαριστίας νὰ ὀνομασθῇ τὸ ἀκάτιον «Στέφανος» καὶ ἐγράψῃ τὸ ὄνομα χρυσοῖς γράμμασι. Καὶ ὁ μικρὸς Κουπιᾶς, ὁ ἐγγονὸς Θωμᾶ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ταρπουλίνας, ἔλαβε δῶρον ὠρολόγιον ἀργυροῦν, μετὰ ἐπιγραφὴν κεχαρμένην: «Πέτρῳ Κουπιᾶ δωδεκαετῇ εἰς ἐνθύμησιν τῆς 15 Σεπτεμβρίου».

Περὶ τὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι δὲν ἐλησμονήθη καὶ ὁ

ἘΤΡΕΧΕ ΦΕΡΩΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΦΟΡΤΙΟΝ ΤΟΥ (Σελ. 164)

« ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΣΙΑΡΧΟΣ » (Σελ. 165)

Πιπιᾶς. Ἀλλὰ πῶς νὰ τον ἀνταμείψουν αὐτὸν τὸν δυστυχῆ; Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθησαν νὰ του κτίσουν μικρὰν καλύβην, ἢ νὰ τον στείλουν εἰς φιλανθρωπικὸν κατὰστημα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ταῦτα ἦσαν ἀκατόρθωτα, διότι ὁ τάλας Πιπιᾶς δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ προσέχη τὴν καλύβην του καὶ νὰ τὴν φυλάττῃ, ὥστε εἰς τίποτε δὲν ἤθελέ τον ὠφελῆσαι. νὰ τον κλείσουν πάλιν εἰς φιλανθρωπικὸν κατὰστημα ἦτο τῶν ἀδυνάτων, διότι δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς τὸν καθιστικὸν βίον, αὐτὸς ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη ἐπλανᾶτο ἐπάνω κάτω, μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς χωρίου εἰς τὸ ἄλλο. Περιωρίσθησαν λοιπὸν νὰ τον συστήσουν εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκαν καὶ ἀρκετὸν ποσὸν χρημάτων διὰ νὰ φροντίξῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀτυχοῦς κωφαλάου.

Τέλος ἤλθε καὶ ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσουν. Ὁλον τὸ χωρίον συνῴδευσε τὴν οἰκογένειαν τοῦ κυρίου Γεωργίου. Ὁ Στέφανος ἦτο κατηφὴς καὶ περίλυπος. Τὴν στιγμὴν ὅπου ἐμελλε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ λεωφορεῖον, κατερίλησε πάντας τοὺς μικροὺς συντρόφους του, καὶ πᾶσαι αἱ μητέρες ἐφίλησαν τὴν κυρίαν Εἰρήνην.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Ὁ Πιπιᾶς εἶχεν ἀκολουθήσῃ πεζὸς τὸ λεωφορεῖον καὶ κατῴρθωκε νὰ φθάσῃ πρὶν ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον. Ἐστάθη πολλὴν ὥραν ἐπὶ τῆς προκυμιαίας ἀκίνητος καὶ ἐβλεπε τὸ πλοῖον ἀποπλέον καὶ ἐξερχόμενον τοῦ λιμένος. Καὶ ὅταν πλέον ἀπεμα-

κρύνθη πολὺ καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον, ἐκάθισε πρῶτῃν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς μωρὸν παιδίον, ἀπαρηγορήτως.

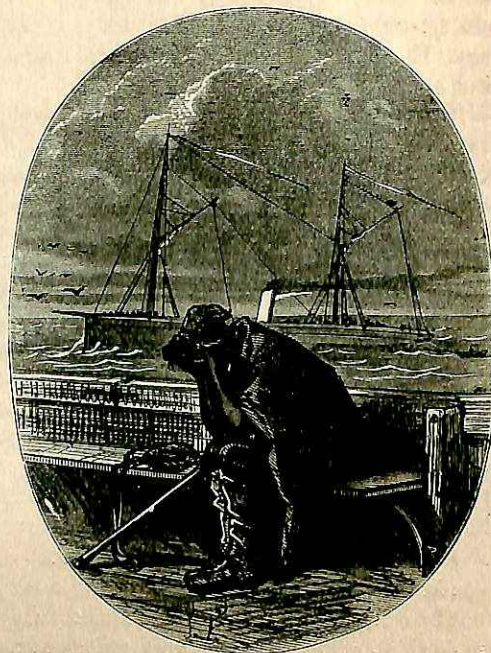
ΚΒ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. — ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ

Τὸ ταξίδιον ἦτο λαμπρότατον καὶ πολὺ εὐάρεστον. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἤρχισαν οἱ γονεῖς νὰ ἀνησυχοῦν. Ἐνθυμίσθητε τί ἔγραψεν ἡ κυρία Εἰρήνη εἰς τὸν ἄνδρα τῆς περὶ τοῦ Στεφάνου: Πῶς νὰ το σκλαβώσουν τὸ θαλασσοπούλι τῶν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ᾧ ἦτο συνηθισμένον εἰς τὸν ἄερα τῆς θαλάσσης. Καὶ πράγματι μόλις ὁ Στέφανος ἔμεινε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ ἀγριεύῃ, ὡς πτηνὸν τὸ ὁποῖον ἔκλεισαν εἰς κλωδίον. Καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη ἐστενοχωρεῖτο πολὺ, διότι καὶ αὐτὴ εἶχε συνηθίσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὸν καθαρὸν ἄερα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔμελε τόσον τόσον διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς ὅσον διὰ τὸν ἀγαπητὸν τῆς υἱόν.

Ὁ κύριος Γεωργίος ἔλεγεν εἰς τὴν γυναῖκά του: «Δὲν ἔχεις δίκιον, Εἰρήνη μου, νὰ ἀνησυχῇς διὰ τὸν Στέφανόν μας. Δὲν τον βλέπεις πόσον εἶνε εὐρωστος καὶ ζωηρός; Ὁ ἀ συνηθίσῃ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἐβδομάδας. Τώρα θὰ ἀρχίσωμεν νὰ κάμωμεν συγχὰς ἐκδρομὰς κάθε Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν, καὶ νὰ ἰδῇς τί θὰ σου γίνῃ ὁ υἱός μας».

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

• ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ •

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΥΝΑΡΙΟΥ

Τὸν πατέρα μου δὲν τον ἐγνώρισα, ἀλλὰ τὴν μητέρα μου τὴν ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι ὑπέφερε πολλὰς λύπας εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἀπ' ὅλας ἦτον ὅταν τῆς ἐπνίξαν τὰ τέσσαρα παιδιὰ τῆς, τὰ δυστυχισμένα ἀδελφάκια μου. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ μητέρα μου κατῴκει μὲ μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν ἀπὸ τρία ἄτομα, τὸν σύζυγον, τὴν σύζυγον καὶ τὴν μικρὰν τῶν κόρην ὁ σύζυγος ἦτο ἐμβλαυτής, ἡ σύζυγός του ἐπήγαινε εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἐσπυργάριζε, καὶ ἡ κόρη ἐπεριποιεῖτο τὸ πτωχικὸν οἰκοκυρεῖτόν των καὶ ἐπεδιόρθωνε τὰ ὀλίγα ράκη των. Ἡ μητέρα μου εἶχεν οὕτως εἰπεῖν γεννηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ τὴν μετεχειρίζοντο μὲ κάποιαν προσοχὴν. Ἀλλ' ὅταν ἔσχε τὸ δυστύχημα νὰ γεννήσῃ πέντε σκυλάκια, τότε πλέον κανεὶς δὲν μας ἐλυπήθη. Ἡ μικρὰ κόρη, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὸ παράπονον τῆς μητρὸς μου ἠθέλησε νὰ χαρίσῃ τὴν ζωὴν τοῦλάχιστον εἰς ἓν ἀπὸ ἡμᾶς· ἀλλ' ἡ διαταγὴ ἦτο καθαρὰ: καὶ τὰ πέντε ἔπρεπε νὰ πνιγῶμεν εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Πειραιῶς.

Μὰς ἔδωκαν εἰς ἓν σκληρόκαρδον παιδί, τὸ ὁποῖον μας ἔβαλεν εἰς ἓν σακκὶ καὶ μας ἐπῆρε νὰ μας πνίξῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ μίαν παρηγορητικὴν λέξιν εἰς τὴν μητέρα μου καὶ εἰς τὴν Σοφίαν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν καταλυπημέναι.

Ἀμα ἔφθασεν εἰς τὴν Φρεατὴ ἀνεποδογύρισε τὸ σακκί, καὶ ἡμεῖς ἤρχισαμεν νὰ κλαίωμεν· μὲ ἓν λάκτισμα ἔρριψε τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια μου εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς στεναγμὸς, τὸν ὁποῖον δὲν εἰμώρεσα νὰ πνίξω, τὸν ἔκαμε νὰ με ἴδῃ.

— Τί, εἶπε μὲ τὴν βρχνιασμένην του φωνήν, ἐσὺ ζωντανὸ εἶσαι ἀκόμα;

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ με ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως εἶχε ρίψῃ τὰ ἀδελφάκια μου, ὅτε ἀπὸ ὑψηλᾶ ἠκούσθη μία φωνή, γλυκεῖα φωνή, χαριτωμένη, ἡ ὁποία ὁμοίαζε μὲ μουσικὴν.

Ἦτο ἡ φωνὴ μιᾶς ὡραίας ξανθῆς κόρης, ἡ ὁποία ἦτο ἐκεῖ περίπατον μὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς.

— Παιδί! παιδί! Μὴ το πνίγῃς αὐτὸ τὸ εὐμορφο σκυλάκι· δὸς μοῦ τὸ ἐμένα.

Τὸ παιδίον ἔστρεψε καὶ εἶδε τὴν καλοενδυμένην κόρην καὶ ἀφ' οἷς με ἔπιασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν διθυθύνθη τρέχον πρὸς αὐτήν.

Ἡ κόρη εἶχε πλησιάσει ὀλίγον.

— Πόσα θέλεις; εἶπε.

— Θὰ μου δώσῃς πενήντα λεπτά. Εἶσαι εὐχάριστημένη;

— Πολὺ εὐχαρηστημένη· καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν τῆς νὰ πληρώσῃ, αὕτη δὲ ἐξέβαλεν ἓν μικρὸν χρηματοφυλάκιον καὶ ἐπλήρωσε τὸ παιδίον.

Ἐμὲ δὲ ἐπῆρεν ἡ προστάτις μου εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς. Ἀπὸ τὴν εὐμορφὸν ἐκείνην φωλεὰν ἐσῆκωνα τὸ κεφάλι μου καὶ ἐβλεπα τὸν δρόμον νὰ λάμπῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἐβλεπα ἀμάξιας νὰ πηγανοέρχωνται εἰς τὸ Φάληρον!

Ἀλλὰ οὔτε ὁ ἥλιος ἐκεῖνος, οὔτε τὸ ὠραῖον θέαμα τὸ ὁποῖον ἐβλεπα δὲν κατέρθωσαν νὰ με κάμουν νὰ λησμονήσω τὴν Σοφίαν, καὶ θὰ ἔδωκα, δὲν ἡξεύρω κ' ἐγὼ τι, διὰ νὰ ἴδω τὰ δύο ἐκείνα καπνισμένα δωμάτια ὅπου ἤμην μαζί τῆς, τὴν σκοτεινὴν καὶ ὑγρὰν αὐλήν, ὅπου ποτὲ δὲν ἔμβαινε ὁ ἥλιος, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὅπου ἦτο ἡ μητέρα μου!

Μετὰ ἓν τέταρτον ἐμβήκαμεν εἰς μίαν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἀρχοντικὴν οἰκίαν, ἀφ' οὗ ἐπεράσαμεν ἀπὸ ἓνα ὠραῖον κῆπον· δεξιά καὶ ἀριστερά ἦσαν δύο μεγάλαι κλίμακες, εἰς κάθε βαθμίδα ἦτο μία πελωρία γλάστρα μὲ μίαν λεμονέαν. Ἡ παιδαγωγὸς ἀνέβη ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν κλίμακα ἡ κόρη ἀπὸ τὴν δεξιάν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασε δύο αἰθούσας γεμάτας ὠραιότατα ἐπιπλα, ζωγραφίας καὶ καθρέπτας, ἐμβήκεν εἰς ἓν δωμάτιον μικρὸν καὶ κομψόν· ἐντὸς αὐτοῦ ἐκάθητο μία γριῖα κυρία, καλοενδυμένη ἡ ὁποία ἔπλεκεν ἓν μάλλινον χειροτέγνημα.

Τὸ κοράσιον ἐμβήκε πηδῶν, τραγωδοῦν, καὶ ἀναποδογύρισε δύο καθέκλας, αἱ ὁποῖαι το ἠμπόδιζον νὰ περάσῃ, ὥρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς γριᾶς, τὴν ἐφίλησε θερμῶς εἰς τὰς παρειάς. Ἐγὼ ἐπῆδησα ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ ἤρχισα νὰ σιγογαυγίζω.

Ἡ κυρία δυσηρεστήθη καθὼς φαίνεται ἅμα ἤκουσε τὴν φωνήν μου, καὶ ὠπισθοδρόμησε μὲ ἀνησυχίαν. — Τί σκυλὶ εἶνε αὐτό; εἶπε παρατηροῦσά με μὲ περιφρόνησιν διὰ μέσου τῶν ματογυαλιῶν τῆς.

Εἶνε ἓνα σκυλάκι, μάμμη, ἓνα εὐμορφο σκυλάκι που ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸν θάνατον. Φαντάσου, ἓνα παιδί ἦταν ἔτοιμο νὰ το πετάξῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Πιστεύω πως θὰ μ' ἀφῆσῃς νὰ το ἔχω, δὲν εἶν' ἔτσι, μάμμη μου;

Καὶ παρετήρει μὲ παρακλητικὸν τρόπον τὴν γριᾶν κυρίαν.

Αὕτη δὲ ἐτραβήχθη ἀκόμη περισσότερον ὀπίσω, καὶ ἐψιθύρισε μισοκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς:

— Νὰ μ' ἀφῆσῃς ἡσυχὴ καὶ σὺ καὶ τὰ ζῶά σου!

Ἡ κόρη ὡς νὰ τῆς ἤρκεσεν ἡ ἀπάντησις ἐκείνην ἔτρεξε καὶ ἐφίλησε τὴν μάμμην τῆς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρατήρησα τὴν σοβαρὰν καὶ ψυχρὰν ὄψιν τῆς μάμμης καὶ πρὸ πάντων τὰ μισοκλεισμένα μάτια τῆς, ἔγινε καὶ αὕτη σοβαρά, καὶ ἐξῆλθε κρατοῦσά με εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Μὲ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου με ἔβαλεν ἐπάνω εἰς ἓνα μικρὸν καναπέν.

— Θά σου δώσω γάλα, μου είπεν ἐνῶ ἐξεδύετο· θά σου δώσω γάλα καὶ μπισκότα καὶ ζάχαρι. Θά πεινᾷς, χωρὶς ἄλλο. Ἐπειτα θά σε λούσω, θά σου βάλω μίαν εὐμορφὴν κορδελίτσα εἰς τὸν λαιμό σου, θά γίνω μητέρα σου.

Ἡ λέξις μητέρα τῆς ἐνθόμιζε φαίνεται λυπηρὰ πράγματι, διότι ἀφῆκε παρευθὺς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς καὶ ἔτρεξεν εἰς μίαν φωτογραφίαν κρεμασμένην ἐπάνω ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ περιστῶσαν ὠραιότατην κυρίαν, καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ βαθὺν ἀναστεναγμόν.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον μητέρα, ἐψιθύρισε· πρῶτα, ὅταν ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ σχολεῖον κατέβαινον ἕως εἰς τὴν σκάλαν, μ' ἐρίλοῦσεν, ἤθελε νὰ μάθῃ πῶς ἐπέρασα τὴν ἡμέραν, ἂν εἴξευρα καλὰ τὰ μαθήματά μου, ἂν ἔδειξα καλὴν διαγωγὴν, ἂν ἤμην καλὰ εἰς τὴν ὑγιάν μου· ἔπειτά μ' ἐρωτοῦσε μὴν ἐκρύωσα εἰς τὸν δρόμον, ἂν ἤθελα τίποτε, νὰ πῶ, νὰ φάγω, νὰ ξεκουρασθῶ· ποτὲ δὲν με ἄρτιε ἀπὸ πλησίον τῆς· καὶ ὅταν ἡ παιδαγωγός μου ἐσφιγγε τὰ χέρια μου μὲ τὰ ξηρὰ τῆς χέρια ἐγίνετο σοβαρὰ καὶ τῆς ἐφώναζε: «Μὲ τὸ γλυκὸ, μὲ γλυκὸ καὶ ὄχι μὲ τέτοιο τρόπο!» Τώρα ἡ μάμμη μου εἶναι γραῖα καὶ ἄρρωστη, ὁ πατέρας μου, ἀφ' οὗτου ἀπέθανε ἡ μητέρα μου· ἐσυχάθηκα τὸ σπῆτι καὶ περνᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν λέσχην· μονάχα εἰς τὸ γεῦμα καὶ εἰς τὸ δεῖπνόν τον βλέπω, ἀλλὰ οὔτε λέξιν μου λέγει, καὶ εἶνε ὅλο σκυμμένος εἰς τὴν ἀναθεματισμένην ἐφημερίδα του. Ἡ παιδαγωγός μου φέρεται πλέον σκληρὰ καθημέραν καὶ με βασανίζει ἀκατάπαυστα μὲ τὸν Λαφονταῖνον τῆς! Κανένα δὲν ἔχω πλέον νὰ μ' ἀγαπᾷ!

Ἐπειτα διὰ μιᾶς τὸ πρόσωπόν τῆς μετέβαλεν ἐκφρασιν.

— Ἐχω σένα, ἐξηκολούθησε θωπεύουσα με, ἔχω σὲ καὶ τὸν Χαρितωμένον. Σεῖς οἱ δύο θά εἴσθε οἱ φίλοι μου.

Ἐγὼ ἔμεινα συλλογισμένος. Ἐσκέφθην ὅτι καὶ εἰς τὰ πλούσια μέγαλα ὅλα λείπουν ἅμα λείπη ἡ ἡ μητέρα.

Ἀλλὰ ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ Χαρितωμένος; Δὲν ἤργησα νὰ τον γνωρίσω.

Φαντασθῆτε ἓνα σπουδαῖον θυμῶδὴ καὶ κακόν, ὁ ὁποῖος ἅμα τῷ ἐναντιόνοντο εἰς τὸ παραμικρὸν ἀγρίευσεν ἐσκήκωνε, τὰ πτερὰ τῆς μικρᾶς τοῦ κεφαλῆς καὶ ἐδάγκανεν ἀλύπητα. Ἡ καλὴ κόρη τον ἠγάπα σὰν τὰ μάτια τῆς καὶ ἐνόμιζεν ὅτι καὶ αὐτὸς τὴν ἠγάπα ἐπίσης. Ἀλλ' ὁ Χαρितωμένος δὲν ἠγάπα τὴν κυρίαν του· ἠγάπα τὰ ζαχαρώδη καὶ τοὺς σπόρους μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο γεμάτον πάντοτε τὸ κομψὸν σурμάτινον κλωθῖον του, ἠγάπα πρὸ πάντων τὰ τρυφερὰ ραδίκια, διὰ τὰ ὁποῖα τρελλαίνονται πολλὰ πουλιά.

Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἠγάπησα μὲ τὴν καρδίαν μου τὴν κυρίαν μου· δὲν ἔφευγα ποτὲ ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ ὅταν ἤρχοντο οἱ διδάσκαλοι καὶ τῆς ἔκαμναν μάθημα ἢ ἐπῆγαινον εἰς τὸ σχολεῖον, ἐγὼ ἔμεινα ζαρωμένον ὀλοκλήρους ὥρας ὀπίσω ἀπὸ ἐν προσκέφαλον τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἐν τούτοις ὁ σπουδαῖος ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν του κλωθῖον παρετήρει τὰ δένδρα τοῦ κήπου καὶ ἐκελάδαι μερικὰ μελαγχολικὰ τραγούδια τὰ ὁποῖα με ἔκαμναν νὰ συλλογίζωμαι τὴν μητέρα μου καὶ τὴν σκοτεινὴν μας αὐλὴν...

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἡ Εὐτέρπη, ἡ ἀγαπητὴ μου κυρία, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν κατακόκκινη, κομμένη, μὲ δυνατὸν βῆχ. Ἡ παιδαγωγὸς τὴν ἔβαλεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην καὶ ἔστειλε νὰ φωνάξῃ τὸν ἱατρόν. Φαίνεται ὅτι ἦτο πολὺ σοβαρὰ ἡ ἀσθένεια, διότι ἡ γραῖα ἔλεγε καὶ τὴν ἔφερον τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐγγόνης τῆς, καὶ ὁ πατήρ τῆς ὅστις ἦτο ἄλλοτε βουλευτὴς καὶ ὑπουργὸς δὲν ἔφυγε πλέον ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν τῆς. Ἐκεῖ ἔτρωγε, ἐκεῖ ἐκοιμάτο, ἐκεῖ ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας του...

Ἐγὼ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου παρηκολούθουν μὲ ἀνῆσυχον βλέμμα τὰς φάσεις τῆς ἀσθενείας καὶ ἔτρωγα κανὲν κομμάτια ψωμί, τόσον μόνον ὥστε νὰ μὴν ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πείναν. Μοῦ εἶχε κοπῇ ἐντελῶς πλέον ἡ ὄρεξις.

Μίαν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀσθενὴς ἦτο καλλίτερα, ὁ πατήρ τῆς ἐζήτησε τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τὰ χειρόκτια του.

— Θὰ πᾶς ἔξω, πατέρα; εἶπεν ἡ Εὐτέρπη, μὲ σιγανὴν φωνήν.

Θὰ πάγω μὴ στιγμὴν ἕως τὴν προκουαῖα, σὲ μὴ ὥρα θά εἶμαι ἐδῶ.

Ἡ Εὐτέρπη ἀνεστέναξε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Σὲ δυσαρεστεῖ που θὰ πάγω; ἠρώτησεν ὁ πατήρ τῆς ὅστις τὰς ἡμέρας τῆς φοβερᾶς κρίσεως τῆς ἀσθενείας εἶχεν ἐννοήσῃ πόσον ἠγάπα τὴν θυγατέρα του. Σὲ δυσαρεστεῖ;

— Ναί, πατέρα, μὲ δυσαρεστεῖ· εἶνε ἐγωῖσμός, μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ σ' ἔχω πάντα μαζί μου, πάντα σιμά μου!...

Ὁ πατήρ ἔγινε σκυθρωπός.

— Χθές, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐτέρπη, ὅταν εἶπεν ὁ ἱατρός ὅτι εἶμαι ἐκτὸς κινδύνου, μοῦ ἐφάνη πως ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου! ὁ πατέρας δὲν θάνη πλέον μαζί μου! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου· θὰ πιάσῃ πάλιν τὰς ἐφημερίδας του, θὰ πηγαίῃ εἰς ἐκείνην τὴν ἀντιπαθητικὴν λέσχην...

Ὁ πατήρ τῆς ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην καὶ παρετήρησα καλὰ ὅτι ἦτο πολὺ συγκινημένος.

— Καὶ θ' ἀφήσῃ πάλιν ἔρημην τὴν κόρη του,

τὴν καίμενην τὴν ὀρφανή, πού τον ἀγαπᾷ τόσο!... ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐτέρπη.

— Σώπα! σώπα! Εὐτέρπη μου! εἶπεν ὁ πατήρ σφιγκτὰ ἀγκαλιάσας αὐτήν· ἔκαμα ἄσχημα, τὸ βλέπω, τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ τί νὰ σου εἰπῶ! Ἀφοῦ ἀπέθανεν ἡ μητέρα σου τὸ σπῆτι μοῦ ἐφαίνετο τάφος, καὶ ἔφευγα μακριὰ του...

— Μὰ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν τάφον ἤμουν ἐγὼ! εἶπεν ἡσυχα ἡ Εὐτέρπη. Διόλου λαιπὸν δὲν σου ἐνθυμίζω τὴν μητέρα; καὶ ὅμως ὅλοι λέγουν ὅτι ἔχω τὰ μάτια τῆς, τὰ μαλλιά τῆς!...

Χωρὶς νὰ σας εἰπῶ ἐννοεῖτε ὅτι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ πατήρ τῆς Εὐτέρπης παρήτησε πλέον τὴν λέσχην.

Ἡ Εὐτέρπη ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς κατὰ τὰ μέσα Μαΐου, ἐκάθισεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρει εἰς τὸν κήπον νὰ ἴδῃ τὸν χαριτωμένον.

— Ὁ Χαριτωμένος, εἶπε μειδιῶσα ἡ μάμμη τῆς, ἔφυγεν ὀλίγας ἡμέρας ἀφ' οὗτου ἔπεςες εἰς τὸ κρεβάτι. Δὲν εἶχε πλέον κανένα νὰ του διδῇ ζαχαρώδη καὶ μπισκότα καὶ ἐπῆγε ἀλλοῦ νὰ εὕρῃ καλλιτέραν τύχην.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΪ ΕΩΣ ΤΟ ΕΣΠΕΡΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΤΑΝ ἐξημέρωσεν, ἡ μικρὰ Φωφῶ ἐξύπνησε, διότι ἦτο καιρὸς νὰ σηκωθῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐσπέρας, ὅταν πλαγιάζῃ, φροντίζει καὶ βάλλει κοντὰ τῆς καὶ τὴν κούκλαν τῆς, ἐπίσης τὸ πρῶτ' ἅμα θά ἐξυπνήσῃ τὴν πέρνει γρήγορα γρήγορα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Καὶ ἐνῶ περιμένει τὴν μητέρα τῆς νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν κατεβάσῃ ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς, νὰ τὴν πλύνῃ καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ, ἡ Φωφῶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ μὲ τὴν κούκλαν τῆς.

Τέλος, κατέβη ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς, καὶ κάθεται ἡσυχα ἡσυχα νὰ τὴν πλύνουν, καὶ σὲ λίγο εἶνε ἐνδεδυμένη. Πόσον ὠραία καὶ κομψή εἶνε μὲ τὴν καθημερινὴν ἐνδυμασίαν τῆς, πόσον εἶνε καθαρὰ καὶ περιποιημένη!

Ἡ Φωφῶ πηγαίνει εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ πῇ τὸ γάλα τῆς, καὶ παίρνει μαζί καὶ τὴν κούκλαν τῆς, ἡ ὁποία

κάθεται κοντὰ εἰς τὴν μητερούλαν τῆς καὶ ἔχει ἐμπρὸς τῆς μικρὸν κυαθίσκον μὲ τὸ γάλα, ἀλλ' εἶνε τόσο πολὺ σοβαρὰ ὥστε δὲν ἐγγίζει καὶ τὸ γάλα τῆς.

Ἡ μικρὰ μήτηρ τῆς δὲν ἀνησυχεῖ δι' αὐτό, διότι καθημέραν τὰ ἴδια κάμνει, καὶ ὅμως ἡ κούκλα τῆς δὲν παθαίνει τίποτε.

Ἡ Φωφῶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ μεσημέρι ἐργάζεται πρῶτα καὶ ἔπειτα παίζει. Ἡ ἐργασία τῆς εἶνε ὅτι διαβάζει ὀλίγας σελίδας ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς τὸ ὁποῖον κρατεῖ καθήμενη εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρὸς τῆς.

Διαβάζει ελεύθερα πλέον και γρήγορα και η μήτηρ της βλέπει ότι καθημέραν προοδεύει η Φωφώ της και εἶνε εὐχαριστημένη. Εἰς τὸ διάλειμμα φροντίζει νὰ ἐνδύῃ τὴν μικράν της κούκλαν· τῆς ἔχει ἀσπρόρρουχα εἰς τὴν ἐντέλειαν, τῆς φορεῖ καὶ ὑποδήματα καὶ γάντια, τῆς ἔχει καὶ ὀμβρέλλαν τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἡλίου.

Σήμερον ἡ Φωφώ θὰ φορέσῃ εἰς τὴν κόρην της τὴν βέσταν, διότι ἡ μικρά εἶνε συναχωμένη καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ καϊμένη ἡ μικροῦλα! Πόσον ὑποφέρει! Ἡ Φωφώ ἔστειλε καὶ τῆς ἡγόρασε ζαχαρωτὰ διὰ νὰ τῆς περάσῃ τὸ κακὸν συνάχι· ἀλλὰ τα τρώγει μόνη της, ἐννοεῖται· ἐν τούτοις τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιο, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ κούκλα θὰ εἶνε πολὺ καλά.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Φωφώ ἐνδύεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν περίπατον.

Ἀφίνει τότε τὴν κούκλαν της, πέρνει μαζί τὸ στεφάνι της διὰ νὰ παῖξῃ μετὰ τὰς μικρὰς ἐξαδέλφας της τὰς ὁποίας θὰ συναντήσῃ εἰς τὴν δεικνυμένην.

Διασκεδάζουν ὥραια, τρέχουν ἐπάνω κάτω ὅλοι μαζί· νὰ πρωτοβῇ ὡς ποῦ πιάνεται ἡ ἀναπνοή των. Ἡ Φωφώ που ἔχει δυνατὰ πόδια καὶ ἔξυρει νὰ ὁδηγεῖ καλά τὸ στεφάνι της φθάνει πάντα πρώτη.

Ἡ Φωφώ ἀποχαιρετᾷ ἔπειτα τὰς μικρὰς φίλας της, διότι πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν των.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Φωφώ διηγεῖται εἰς τὴν μητέρα της πόσον ὥραια διεσκέδασε καὶ ἔπαιξε.

Μετ' ὀλίγον ὅμως τὰ λόγια της ὀλιγοστεύουν, τὸ δεῖπνον πλησιάζει νὰ τελειώσῃ καὶ οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Φωφῆς ἀρχίζουν νὰ κλείουν.

Ἐλα, Φωφώ, λέγει ἡ μήτηρ της, νυστάζεις, πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ πλαγιαῖς, πὲς τὴν καληνύκτα.

Ἡ μικρά κόρη δὲν ζητεῖ ἄλλο καλλίτερον, φιλεῖ τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της καὶ πηγαίνει ἡσυχὰ μετὰ τὴν παραμάναν της διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Μόλις πλαγιαῖ ἀποκοιμᾶται ἀμέσως.

Τί εὐμορφά που κοιμᾶται, χαμογελᾷ καὶ εἶνε χαριτωμένη, διότι τὰ καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιὰ εἶνε ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὕπνον των χαριτωμένα ἐπειδὴ βλέπουν καλὰ καὶ ὥραια ὄνειρα, ἐνῶ τὰ κακὰ καὶ ἄτακτα παιδιὰ εἶνε καὶ ὅταν κοιμῶνται ἄσχημα διότι βλέπουν κακὰ ὄνειρα.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Ἡμεῖς πουλάκια εὐθυμα
Στὸ δάσος κατοικοῦμεν,
Πολλὰ τραγούδια λέγομεν
Κ' ἐλεύθερα πετοῦμεν.

Χωρὶς φροντίδα ἔχομεν
Ζωὴν εὐτυχισμένην.
Παντοῦ, παντοῦ εὐρίσκομεν
Τὴν τράπεζαν στρωμένην.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἡσυχὰ
Κοιμῶνται τὰ παιδάκια,
Γλυκὰ κ' ἡμεῖς κοιμώμεθα
Στὰ πράσινα κλαδάκια.

Ἡμέρα πάλιν φαίνεται.
Κινοῦμεν τὰ φτερά μας.
Τραγούδια νέα ἀρχίζομεν,
Καὶ πᾶμε εἰς τὴν δουλιὰ μας.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ, κοράσιον 8 ἕως 10 ἐτῶν

Η ΜΗΤΗΡ τῆς Εὐγενίας

Η ΘΕΙΑ τῆς Εὐγενίας

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον μετὰ κομψὰ ἐπιπλα. Εἰς τὸ βάθος θύρα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΥΓΕΝΙΑ, ἔπειτα ἡ ΘΕΙΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κάθηται εἰς μικρὰν ἔδραν καὶ κρατεῖ σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της μετὰ τὰς δύο χεῖράς της. Μετὰ μικρὰν παύσιν σηκώνει τὸ δακρυσμένον πρόσωπόν της, σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς της μετὰ τὸ μαντήλιόν της, καὶ μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς λύπης καὶ θυμοῦ ἀναφωνεῖ·) Εἶνε ἄδικο, ἄδικο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

ΘΕΙΑ. (Ἐμβαίνει καὶ θέτει ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζαν τὸν πλὸν της, τὸ ριπίδιόν της, τὰ χειρόκιά της, ἅμα δὲ ἀκούει τὴν ἐπιφωνήσιν τῆς Εὐγενίας στρέφεται μετὰ ἐκπληξιν καὶ λέγει·) Τί εἶνε, Εὐγενία; Διατί κλαίεις, καὶ κάθησαι ἔτσι λυπημένη;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διατί; Ἀχ! θεία! διότι εἶμαι πολὺ, πολὺ δυστυχής!

ΘΕΙΑ. (Χαμογελᾷ καὶ πλησιάζουσα πιάνει τὴν χεῖρά της) Ἀλήθεια; Καὶ δὲν το εἴξευρα! Καί.. εἴμπορῶ νὰ μάθω διατί ἦσαι τόσο δυστυχής;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διότι... διότι...

ΘΕΙΑ. Ἐμπρός, λέγε· διότι...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μὰ θὰ γελάσῃς ἂν σοῦ το εἰπῶ.

ΘΕΙΑ. Ὅχι, Εὐγενία. Τὸ εἴξευρες ἔγωγ δὲν περιπαίξω ποτὲ τὰ ἀνειψάκια μου· ἐγὼ δὲν γελῶ μετὰ τὰς μικρὰς τῶν λύπας.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἀλήθεια. Εἶσαι ἡ περὶ καλλίτερα θεία που εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον, μὰ τώρα θὰ γελάσῃς χωρὶς ἄλλο.

ΘΕΙΑ. Τότε λοιπὸν αὐτὸ που θὰ μοῦ εἰπῇς εἶνε ἀσπεῖον· καὶ θὰ γελάσωμεν μαζί καὶ αἱ δύο μας. Ἀλλὰ σὺ δὲν γελᾷς, βλέπω μάλιστα ὅτι κλαίεις.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ναι· κλαίω, διότι με μεταχειρίζονται πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου.

ΘΕΙΑ. (Με σοβαρότητα) Εὐγενία, τί ἀνοησίαι εἰν' αὐταὶ που λέγεις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Δὲν εἶνε ἀνοησίαι.

ΘΕΙΑ. Κάτι χειρότερον ἀκόμη, εἶνε ψεῦδη.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὅχι, εἶνε ἀλήθεια.

ΘΕΙΑ. (Με μεγάλην σοβαρότητα) Δὲν μοῦ φαίνεται.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Δὲν σοῦ φαίνεται;

ΘΕΙΑ. Ὅχι, διόλου!

ΕΥΓΕΝΙΑ. Τότε λοιπὸν εἰπέ μοῦ διατί εἰς τὴν Εὐρυδικὴν καὶ τὸν Φωκίωνα λέγουν ὅλα τὰ οἰκογενειακά μας μυστικὰ καὶ εἰς ἐμένα ὄχι; Διατί ἐκείνους τοὺς ἐμπιστεύονται κ' ἐμένα ὄχι;

ΘΕΙΑ. Διότι εἶνε μεγαλείτεροί σου· καὶ δὲν λέγω καὶ τὸ ἄλλο ὅτι αὐτοὶ εἴμπορουν νὰ κρατοῦν μυστικὰ ἐν ᾧ σὺ ὄχι.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὡ θεία, καὶ πῶς εἴμπορῶ νὰ δεδαιωθῶ ὅτι εἴμπορῶ νὰ κρατῶ μυστικὰ, ἀφ' οὗ ποτὲ δὲν μοῦ εἶπν κανένα;

ΘΕΙΑ. Εἶσαι ἡ γὰρ φλύαρος... εἶσαι καὶ μικρὰ ἀκόμη...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἐχετε λάθος ὅλοι σας... Ἐγὼ εἴμπορῶ νὰ κρατῶ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ μυστικά. Ἀς με δοκιμάσουν μιά φορὰ καὶ θὰ ἴδω.

ΘΕΙΑ. Τέλος πάντων, καθὼς βλέπω, θέλεις καλὰ καὶ σώνει νὰ σοῦ ἐμπιστευθοῦν ἐν μυστικόν.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Μετὰ προθυμίας) Ὡ, ναι, θεία. Τί εὐτυχής που θὰ εἶμαι!

ΘΕΙΑ. Τί ἀθῶα που εἶσαι, καὶ δὲν ξεύρεις ὅτι τὸ μυστικόν εἶνε βαρὺ πρᾶγμα καὶ δὲν εἶνε εὐκολον νὰ το σηκώσῃ κανεὶς!

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἐγὼ θὰ το σηκῶνῶ χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν.

ΘΕΙΑ. Τὸ λέγεις αὐτὸ διότι δὲν το ἐδοκίμασες.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Λοιπὸν δοκιμάσατέ με καὶ θὰ ἴδῃτε.

ΘΕΙΑ. Παράξενη ἰδιότης καὶ αὐτή! καὶ τί ὄφελος θὰ ἔχῃς ἂν εἴξευρες ἐν μυστικόν;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μεγάλον ὄφελος. Κανεὶς δὲν θὰ μοῦ λέγῃ πλέον ὅτι εἶμαι ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, ὅτι εἶμαι φλύαρη, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν με λογαριάζει εἰς τὴν οἰκογένειάν μας... Θὰ με νομίζουν κ' ἐμεὶ καλὴν διὰ κατὰ τι, θὰ με ἐκτιμοῦν περισσότερον. Ἀχ! πόσο ἡθελα νὰ ξεῦρω ἓνα μυστικόν.

ΘΕΙΑ. Ἀκουσε, κόρη μου, ἐγὼ εἴμπορῶ νὰ σε βοηθήσω εἰς αὐτὸ που ζητεῖς.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Πολὺ εὐχαριστημένη) Τί καλὴ που εἶσαι, θεία.

ΘΕΙΑ. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ὅλα τὰ μυστικὰ δὲν εἶνε εὐθυμα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, τὰ περισσότερα μάλιστα, εἶνε λυπηρά.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Τόσῳ τὸ καλλίτερον!

ΘΕΙΑ. Πώς τόσο τὸ καλλίτερο; Δὲν ἔννοῶ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ναί. "Ακουσε νὰ ἰδῇς. "Αν κανεῖς μου εἰπῇ ἓνα λυπητερό μυστικό, ἓνα μυστικό πού του βαρύνει τὴν καρδιά, πού τον κάνει δυστυχῆ, ἐγὼ θὰ εἰμφορέσω νὰ τον παρηγορήσω, νὰ ἀνακατεύσω τὰ δάκρυά μου μὲ τὰ δάκρυά του! "Ο πατέρα, ἡ μητέρα καὶ σὺ ἡ ἰδία, καλὴ μου θεία δὲν μου λέγετε πάντα ὅτι πρέπει νὰ παρηγοροῦμεν ὅσους ὑποφέρουν; "Αχ, τί εὐτυχία νὰ εἴξω ἓνα μυστικό καὶ νὰ εὑρίσκω ἀφορμὴν νὰ δείξω τὴν ἀγάπην μου.

ΘΕΙΑ. Πικρὰ εὐτυχία!... (καθ' ἑαυτήν.) "Τί παρὰ ξένο ἀνακάτευμα ἐλαφρότητος καὶ ἀγαθότητος εἶνε τοῦτο τὸ κορίτσι. (Μὲ μυστηριώδη τόνον.) "Αλλὰ ξεύρεις, Εὐγενία, ὅποιος κατέχει ἓνα μυστικό τρέχει ἓνα μεγάλον κίνδυνον.

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Αλήθεια;

ΘΕΙΑ. Ναί! ἓνα πολὺ μεγάλον κίνδυνον.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κίνδυνος;

ΘΕΙΑ. Νὰ το φανερώσω.

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω, θεία, ἀστετεύεσαι μαζί μου.

ΘΕΙΑ. "Εγὼ; Κἄθε ἄλλο! Σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μὰ ἂν το φανερώσω, τότε πειὰ δὲν εἶνε μυστικό.

ΘΕΙΑ. Βέβαια.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Λοιπὸν πρέπει νὰ σιωπᾶν!

ΘΕΙΑ. Χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία! ἀλλὰ πῶς θὰ σιωπαίνης;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Νά, δὲν θὰ ὁμιλῶ.

ΘΕΙΑ. Μὲ τὸ στόμα;

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Εννοεῖται, μὲ τὴν μύτη θέλεις νὰ ὁμιλῶ;

ΘΕΙΑ. Μὲ τὴν μύτη ὄχι! ἀλλὰ μὲ τὰ μάτια, μὲ τὸ πρόσωπόν σου, μὲ τὸ σῶμά σου.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Μὲ μειδίαμα ἀμφιβολίας) Τί λέγεις, καλὴ μου θεία;

ΘΕΙΑ. Αὐτὸ πού σου λέγω! ὅταν κατέχης ἓνα μυστικόν, πρέπει νὰ το κρατῇς ὡς ἀν πραγματικῶς νὰ μὴν το εἴξωρες! πρέπει νὰ ἔχεις ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν ὕφος νὰ μὴ σιωπᾷς μὲ τέτοιον τρόπον ὡς νὰ λέγῃς: "Εγὼ τὰ ξεύρω ὅλα, μὰ δὲν ὁμιλῶ. Μερικαὶ ἀποσιωπήσεις, μερικὰ ὑποπτα βλέμματα, μερικὰ στενοχωρημέναι στάσεις ὁμιλοῦν καλλίτερα ἀπὸ τὸ στόμα! καὶ κάποτε ἀρκεῖ ἓν βλέμμα, μία ἀσήμαντος πράξις, ἓνας στεναγμὸς ἀκόμη νὰ προδώσῃ σπουδαῖα μυστικά.

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω! θεία, μὲ τρομάζεις... "Αλλὰ μὴ σε νοιάζῃ! "Αν μου ἐμπιστευθῇ κανεῖς ἐμένα ἓνα μυστικόν, ἐγὼ θὰ το φυλάξω μὲ προσοχὴν χωρὶς νὰ προδοθῶ, χωρὶς νὰ δώσω ἀφορμὴν εἰς κανένα νὰ το καταλάβῃ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (Φέρει μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ΘΕΙΑΝ, τὴν δίδει καὶ ἀναχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΘΕΙΑ καὶ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΘΕΙΑ. ("Ανήσυχος, ἀναγινώσκει τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιστολῆς.) "Επιστολὴ δι' ἐμέ, καὶ γράφει ἐπάνω κατέπεῖγον. "Ας ἰδοῦμεν, ("Ανοίγει τὸν φάκελλον, ἀναγινώσκει, γίνεται ὠχρὰ, καὶ πίπτει εἰς μίαν πολυθρόναν, ἀναφωνοῦσα μὲ μεγάλην λύπην!) "Αχ, Θεέ μου!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κατατρομασμένη, τρέχει πρὸς αὐτὴν βιαστικά.) Τί ἔχεις, θεία; τί ἔχεις, καλὴ μου θεία;

ΘΕΙΑ. "Αχ, Εὐγενία! ἓνα δυστύχημα, ἓνα τρομερὸ δυστύχημα!..

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω, Θεέ μου, τί εἶνε;

ΘΕΙΑ. (Μὲ σοβαρότητα καὶ λύπην) Εὐγενία, ἤθελες ἓνα μυστικόν, νά, τὸ μυστικὸν εὗρεθῇ. Μυστικὸν λυπηρόν, πολὺ λυπηρόν. Θὰ ἡμπορέσης νὰ το κρατήσης;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Σοῦ το ὀρκίζομαι.

ΘΕΙΑ. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ Σοφία, ἡ ἀδελφή σου, πού ἐπῆγε εἰς τῆς ἄλλης θείας σου διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν αἶρα τῆς εἶνε ἀσθενής, βαρεῖα ἀσθενής.

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω, Θεέ μου, ποῖος το λέγει;

ΘΕΙΑ. Μοῦ το γράφει ἡ ἀδελφή μου.

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Αμὴ ὁ γίαιτρός τί λέγει;

ΘΕΙΑ. "Ο ἱατρὸς κατὰ δυστυχίαν λείπει ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ δὲν εἰμφορέσει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀσθενή. "Η ἀδελφή μου μοῦ γράφει ὅτι ἡ Σοφία ἔχει τρομερὸν πυρετόν.

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω δυστυχία μας, καὶ τί θὰ εἰπῇ ἡ μητέρα;

ΘΕΙΑ. "Αχ, ἡ δυστυχής... μόλις ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι που ἦτο τόσο ἀσθενής! πρέπει νὰ μὴν τη φανερώσωμεν τίποτε, διότι αὐτὴ ἡ λύπη θὰ τὴν βλάβῃ πολὺ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κλαίει) Θεέ μου! Θεέ μου! Τί δυστυχία!

ΘΕΙΑ. "Ακουσε, Εὐγενία. "Εδῶ χρειάζεται ἡσυχία. Πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας, νὰ σώσωμεν ἂν εἰμφορέσωμεν τὴν ἀσθενή.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Μὰ πῶς;

ΘΕΙΑ. Νὰ τί θὰ κάμωμεν. "Εγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ θὰ στείλω ἓν τηλεγράφημα εἰς τὸν ἱατρὸν. Τὸ γράμμα ἔχει χθεσινὴν ἡμερομηνίαν! ὁ ἱατρὸς θὰ ὑπάγῃ βιαστικά καὶ θὰ μας στείλῃ πλέον θετικὰς καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίες.

"Επειτα ἀπὸ δύο ὥρας τὸ πολὺ θὰ ἔχω ἀπάντησιν....

ΕΥΓΕΝΙΑ. "Ω! ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶνε καλὴ.

ΘΕΙΑ. Εἴθε!.. "Αλλὰ τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ σιωπῇς, νὰ μὴ φανερώσῃς τίποτε. Νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, Εὐγενία;

ΕΥΓΕΝΙΑ! "Ω! θεία, μου, τὸ ἐρωτᾷς;

ΘΕΙΑ. Καλὰ λοιπὸν! πηγαίνω εἰς τὸ τηλεγραφεῖον γρήγορα, χωρὶς νὰ εἰπῶ εἰς κανένα τίποτε, διὰ νὰ μὴ δώσω, ὑποψίας... "Ας ἐλπίζωμεν, ἃς ἐλπίζωμεν. "Εν τούτοις καὶ πάλιν σοῦ το ἐπαναλαμβάνω, Εὐγενία: Μὴν το εἰπῇς, μὴν το εἰπῇς.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Συνοδεύει τὴν ΘΕΙΑΝ μέχρι τῆς θύρας.) Μὴ σε μέλῃ, θεία, μὴ σε μέλῃ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΥΓΕΝΙΑ μόνῃ

ΕΥΓΕΝΙΑ. ("Επιστρέφει βραδέως εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς καὶ κάθεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, παρατηροῦσα χαμαὶ. Μικρὰ παῦσις! ἐπειτα ὑψώνει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν!) Καλέ μου Θεέ, γιάτρεψε τὴν ἀδελφήν μου! γλύτωσέ μας τὴν μητέρα καὶ ἡμᾶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ μεγάλο δυστύχημα! γιατί ἡ μητέρα ἂν ποτὲ... (Διακόπτεται μὲ τρόμον καὶ ἡ φωνὴ τῆς πνίγεται εἰς λυγμὸν) "Οχι, ὄχι δὲν εἰμφορῶ νὰ φαντασθῶ τόσο

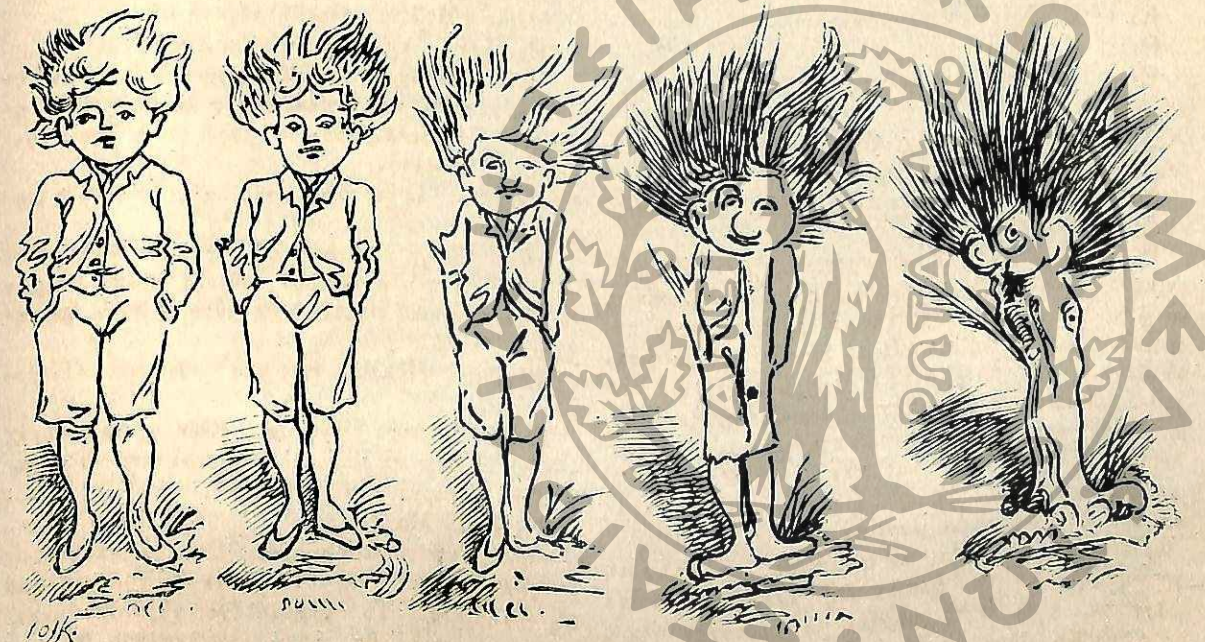
φοβερὸ δυστύχημα. (Σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ σηκώνεται.) Τώρα πρέπει νὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ μὴ δώσω ὑποψίας. Μὰ ἂν μ' ἐρωτήσῃ κανεῖς, καὶ ἰδῇ πῶς εἶμαι λυπημένη! "Αχ! Θεέ μου. Καὶ ὅσο συλλογίζομαι που ἤθελα τόσο νὰ εἰξεύρω ἓνα μυστικό!... Καὶ τώρα που ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι ἐπέτυχον τὸν σκοπὸν μου, ἔχω τόση λύπη 'ς τὴν καρδιά. Καὶ ὅμως εἶνε τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ ξεύρῃ κανεῖς ἓνα μυστικό... Κρεῖμα ὅμως νὰ εἶνε τόσο λυπηρόν!.. "Ω! εἴθε ἡ θεία μου νὰ ἐτρόμαξε ἄδικα, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε ἡ ἀδελφή μου. "Αχ! ὅταν ἡ ἀδελφή μου γίνῃ καλὰ, τί χαρά μου νὰ εἰμφορῶ νὰ λέγω: "Εγὼ το εἴξευρα, ἀλλὰ τὸ ἐφύλαξα μυστικό. Τότε ὅλοι θάλθουν νὰ μου εἰποῦν τὸν πόνο τους, τὸ μυστικὸν τους καὶ κανεῖς δὲν θα μου λέγῃ πλέον πῶς εἶμαι φλύαρος. Μὰ ἂν ἡ θεία μου ἔγραψε τὴν ἀλήθειαν; "Αν πραγματικῶς ἡ Σοφία μας εἶνε ἀρρωστή! ἂν κινδυνεύῃ ν' ἀποθάνῃ... ἂν ἀπέθανε;... "Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! (Δύεται εἰς πικρὰ δάκρυα, σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μὲ τὸ μαντηλὶ τῆς.)

("Επεται τὸ τέλος)

Α. Π. Κ.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

ΑΛΛΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΑΚΗ

ΤΙ ΘΑ ΚΑΤΑΝΤΗΣΗ ΝΑ ΓΙΝΗ Ο ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΘΕΤΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΚΤΕΝΙΖΟΥΝ

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΣ

Ένας μάγειρος, τρομερά φλύαρος, ο οποίος θα έγι-
νετο λαμπρός δικηγόρος, εξήλθεν ένα πρωί διά να
υπάγη να επισκεφθῇ ένα φίλον του. Καί διά να
μὴ του φάγουν οἱ ποντικοὶ τὰ φηγητά, ἄφησε φύ-
λακα εἰς τὸ μαγειρεῖον του ἑνα ὠραῖον καὶ μαῦρον
γάτον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην.
Ὅταν ὁ μάγειρος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μαγειρεῖόν του,
τρομερὸν θέαμα εἶδεν ἐμπρὸς του.

Κατὰ γῆς ἦσαν διεσπαρμένα τὰ περισσεύματα
μιᾶς τούρτας, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐργασθῇ τέσσα-
ρας ὥρας ἐκεῖνο τὸ πρωί... καὶ ὁ γάτος, μὲ
ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην ὅπου του εἶχεν ὁ κύριός
του, εἶχε φάγει τὸ καλλίτερον μέρος μιᾶς ψήτης
κόττας.

— «Α! λαίμργε, φαγᾶ, τιποτένιε, ἀνεφώνησεν
ὁ εὐγλωττος μάγειρος· δὲν ἐντρέπεται νὰ κάμῃς
τέτοια ἄσχημα πράγματα... Τέτοιος γάτος σὺν
καὶ σένα μὲ διαγωγὴν παραδειγματικήν, σὺ, τέτοιος
γάτος, ὁ ὁποῖος ἕως σήμερον ἦσο τὸ ὑπόδειγμα

τῆς τιμιότητος, καὶ νὰ κλέπτῃς! Τί θὰ εἰποῦν οἱ
γεῖτονες, τί θὰ εἰποῦν ὅλοι οἱ πολῖται; θὰ εἰποῦν
ὅτι ὁ Μούρτσουφλος εἶνε ἀδιάντροπος, κλέπτῃς,
κακούργος, καὶ δὲν θὰ εἶσαι πλέον δεκτὸς οὔτε εἰς
κανὲν μαγειρεῖον καὶ οὔτε εἰς κανένα σπίτι. Θὰ σε
μεταχειρίζονται ὡσὰν λύκο... θὰ σε διώκουν μὲ
τὸ ξύλο! ἐντροπὴ σου! ἐντροπὴ σου...»

Καὶ ἐμὲ αὐτὸν τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐξηκολούθη-
σεν ὁ μάγειρος νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν ἔνοχον Μούρτσου-
φλόν του, ὁ ὁποῖος ὡσὺν νὰ μὴν ἔπταιε διόλου, ἔ-
τρωγεν ἡσύχως τὴν κότταν. Καὶ ὅταν ὁ μάγειρος ἐ-
τελείωσε τὸν λόγον του, ἀπὸ τὴν ψιγὴν κότταν
δὲν εἶχε μείνει παρὰ μόνον ὀλίγα κόκκαλα.

Πόσοι ἄνθρωποι ὁμοιάζουν μὲ τὸν μάγειρον τοῦ-
τον ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ γλυτώσῃ τὴν κότταν ἐχάνετο
εἰς ὁμιλίαν πρὸς τὸν γάτον. Πόσοι ἀντὶ νὰ ἐνεργή-
σουν, νὰ κινηθῶν τὴν στιγμήν τῆς ἐνεργείας λέγουν
λόγια, λόγια ἀνωφελῆ. Οἱ τοιοῦτοι ἄς ἐνθυμῶνται
τὸ πάθημα τοῦ μαγείρου.

Η ΦΩΛΕΑ

— Τὴν βλέπεις; — «Ὁχι» ποῦ εἶνε; «πὲς μου γρή-
γορα! — Νάλ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἀνάμεσα ἔς τὰ δύο κλαδιά...»

— «Α! ναί, τώρα τὴν βλέπω, βλέπω κ' ἑνα που-
λάκι εἰς τὸ πλάγι»

Τὰς λέξεις ταύτας ἀντήλασσαν δύο παιδιὰ ὁ
Γρηγόρης καὶ ὁ Θωμᾶς, κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον.

Ἡ φωλεὰ ἦτο ἐπάνω εἰς ἓν κλωνίον, ἀνάμεσα εἰς
τὰ φύλλα. Ἡ μήτηρ τῶν μικρῶν πτηνῶν ἔστεικεν
ὀπίσω ἀπὸ τὴν φωλεὰν ῥίπτουσα ὑποπτα βλήματα
διὰ μέσου τῶν φύλλων· ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῶν μὲ
δυνατὰς φωνὰς ἐφκνέριε τὴν μεγάλην ἀνησυχίαν του.

Τὰ δύο παιδιὰ παρατήρησαν στιγμὰς τινας τὴν
φωλεὰν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν τόσο ἐπεθύμουν. Ἀφ'
οὐ ἐγύρισαν τριγύρω εἰς τὸ δένδρον, ἐδοκίμασαν ν'
ἀναδοῦν διὰ νὰ τὴν πάρουν· ἀλλὰ τὸ δένδρον ἦτο
ὕψηλόν καὶ οἱ βραχιόνες τῶν ἀδύνατοι καὶ μικροὶ
ἀκόμη καὶ ὁ τραχὺς φλοιὸς αὐτοῦ ἐγδαρε τὰς χεῖρας
αὐτῶν καὶ τὰ γόνατα. Ἀφ' οὐ ἐπὶ τέλους ἀπηλπ-
σθησαν ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω· εἶχον
ἤδη ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον ὅτε ὁ Γρηγόρης, ὁ ὁποῖος
ἦτο κάπως μεγαλειότερος, εἶπε:

— Πρέπει νὰ βάλωμεν ἑνα σημάδι ἔς αὐτὸ τὸ δέν-
δρο, εἰδεμένη θὰ χάσωμε τὴν φωλεὰν.

— Καλὰ λές, Γρηγόρη, ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς.

Καὶ κόψαντες μερικά κλαδιά ἔχωσαν αὐτὰ εἰς ἓν
ἄνοιγμα τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου, καὶ ἔπειτα ἐπέστρε-
ψαν εἰς τὸ χωρίον των.

Ἀρὰ ἔφθασαν εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τῆς ἐκ-
κλησίας εὐρήκαν τὸν φίλον των Φώτην ὅστις ἦτο

μεγαλειότερος καὶ πονηρότερος ἀπ' αὐτούς, καὶ τῶ
εἶπαν ὅτι εὗρον τὴν φωλεὰν ἐκείνην.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν οἱ τρεῖς φίλοι ἦσαν κάτω
ἀπὸ τὸ δένδρον. Ὁ Φῶτης, εὐκλινὴς ὡς ἔγαλλῃ, ἀ-
ναρριχᾶται εἰς τὸ δένδρον, φθάνει εἰς τὸν κλάδον
ὅπου εὕρισκετο ἡ φωλεὰ. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ δὲν
εἶσαν ἐκεῖ· ἀλλὰ μέσσει τὴν φωλεὰν ἦτο ἓν νεώσσον.

— «Ἡ πολὺ ἄργά, ἦ πολὺ γρήγορα ἦλθαμε, εἶπεν
ὁ Φῶτης· τὰ περὶ μεγάλα ἐφυγαν καὶ αὐτὸ που ἔμεινε
δὲν ἔχει πτερὰ ἀκόμη. Πρέπει νὰ προσμεινῶμεν ἀ-
κόμη κάμποσες ἡμέρες»

Ὁ Φῶτης ἔλεγε ψεῦδος διὰ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς
συντρόφους του. Τὸ πτηνὸν εἶχε πτερὰ καὶ ἦτο ἀρ-
κετὰ μεγάλον.

Ὁ Φῶτης κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον χωρὶς νὰ εἴπῃ
τίποτε ἄλλο· οἱ τρεῖς φίλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χω-
ρίον· ἀλλ' ἐνῶ ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Θωμᾶς ἐπῆγαν
εἰς τὸ σπῖτιά των ὁ Φῶτης κρυφὰ κρυφὰ ἐγύρισεν
ὀπίσω εἰς τὸ δένδρον.

Ἀναρριχᾶται ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ἀπλόνει τὴν
χεῖρά του διὰ νὰ πιάσῃ τὸ πτηνὸν· ἀλλ' ἔξαφνα
βλέπει νὰ πετᾷ κῆτι τι· ἀκούει ἓν κελάδημα ὡς εἰ-
ρωνικὸν γέλωτα, καὶ τὸ πτηνὸν πετᾷ καὶ κἀθηται

ἐπάνω καὶ ἓν ἄλλο δένδρον. Ὁ Φῶτης κύπτει διὰ νὰ
ἰδῇ καλλίτερον· ἡ φωλεὰ ἦτο ἄδεια.

Τὸ μικρὸν πτηνὸν ἐφάνη πονηρότερον ἀπ' αὐτόν·
τὴν στιγμήν ὅπου ἐμελλε νὰ το συλλάβῃ ἐπέταξε
κ' ἐφυγε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἀπαταιῶν ἠπα-
τήθη, καὶ ὁ δόλιος εὐρέθη γελασμένος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν μικρὸν Μιμῆν ἔδωκεν ἡ θεὰ του δύο κούκλας.

— Αὐτὴν θὰ τὴν δώσω τῇ ἀδελφῇ μου, εἶπε δεικνύων
τὴν μεγαλειτέραν ἀπὸ τὰς δύο.

— Ἐπειδὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα; εἶπεν ἡ θεὰ του.

— Ὁχι! ἀπεκρίθη ὁ Μιμῆς ἄνευ δισταγμοῦ· ἀλλὰ διότι
εἶνε σπασμένη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Δημητ. Β. Μαζιμου.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἐλάβητο μίαν ἡμέραν εἰς τὸ παρὰ-
θυρον καὶ ἔβλεπεν ἔξω. Ἡ μήτηρ του ἦτο πλησίον του
καὶ τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὸ φόρεμα διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος λυπεῖται πάντοτε ὁσάκις βλέπει
τὴν μητέρα νὰ κοιμᾶται, εἶπε:

— Μὴ με κρατῇς, μητέρα, καὶ κουράζεσαι! ἐγὼ μπορῶ
μόνος μου νὰ κρατῶ τὸ φόρεμά μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐλετίας τῆς Ἀττικῆς.

— Διατί τὴν Εὐρώπην τὴν γράφεις Εὐρώπην; ἐρωτᾷ ὁ
διδάσκαλος τὸν μικρὸν Περικλῆ.

— Διότι, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἡπειροὶ ἀρχίζουσιν ἀπὸ ἄλφα, νὰ
ἀδικήσωμεν τὴν καϊμένην τὴν Εὐρώπην; λέγει ὁ Περικλῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώ; τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ μικρὸς Νίκος ἐπέστρεψε τὸ ἐσπέρας ἔχων καταλερω-
μένα τὰ καινούργια ἐνδύματά του. Ἡ μητέρα του ἰδοῦσα
αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐθύμωσε:

— Τώρα νὰ ἰδῇς, ἐσύ κύριε, πῶς θὰ σου τινάξω ἐγὼ τὰ
φορέματά σου, σὲ τέτοια κατάστασιν ποῦ μοῦ τα ἔφερες.

Καὶ ὁ Νίκος ὅλως ἀτάραχος:

— Νὰ πάγω, μαμά, νὰ τα βγάλω πρώτα;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Νὰ μοῦ το στείλῃς, Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς, τὸ πρω-
τότυπον διηγηματάκι σου, διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν γνώμην
μου. Πραγματικῶς πολὺ ὠραῖον ἦτο τὸ «Ταξιδιον εἰς Ἀθή-
νας», τὸ ὁποῖον τόσο σε συνεκίνησε.

Ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὴν μουσικὴν, καλὴ μου Δίκατερλιν
Σκοπέτου, δεικνύει ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν.

Τώρα ποῦ σοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰλαρὰ νὰ μου γράψῃς τα-
κτικά, ἀγαπητέ μου Ἰω. Χρ. Ἰωαννίδη; γράφε μου δὲ καὶ
ὀλίγα περισσότερα· ὡσὺν μὲ τὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ μοῦ
δίδεις τὰς ἐπιστολάς σου.

Δὲν μοι φαίνεται ὀρθὴ ἡ παρατήρησίς σου, Καταλαμ-
βαρδίγκε· δὲν κάμνω καμμίαν διακρίσιν μεταξὺ τῶν φί-
λων μου τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων· ἀγαπῶ τοὺς μὲν ἀπα-
ράλλακτα ὡς τοὺς δέ, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἄξιοι ἀγάπης.

Μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν μοῦ γράφεις περὶ τῶν ἀνθέων,
Ἀτρόμητος Μπομπουλίνα, ὥστε μοῦ ἐφάνη ὅτι εὐω-
δίαζεν ἡ ἐπιστολή σου.

Ἰσα ἴσα, σὰς ἀγαπῶ περισσότερον, διότι ἐν ᾧ εἰσθε μι-
κρά, λαβύρινθε τῆς Κρήτης καὶ Κόκε Χ. Καλαίσκη
καὶ μάλιστα ὁ δεῦτερος, καταβόλῃς τόσο κόπον διὰ νὰ
μοῦ γράφετε.

Καλῶς ἦλθες, Αἰγύπτιε Βασιλεῦ· εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ
γίνῃς εἰς ἓκ τῶν καλλιτέρων φίλων μου. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον:
Φίλοι φιλοῦσι καὶ ἂ τοῖς φίλοις φίλα· ὁ δὲ φίλος
σου Βασιλεὺς τῆς Ἑρήμου εἶνε φίλος μου, ὥστε δὲν
εἶνε ἄξιον ἀπορίας ἂν καὶ σὺ γίνῃς φίλος μου.

Θ' ἀνατεῖλουν καὶ καλλίτεροι ἡμέραι διὰ τὴν Πατρίδα
μας, Ῥόδον τῆς Σύρου.

Ὁχι, φίλε μου Ἰω. Ν. Ζωγραφάκη, τὸ ψευδώνυμον Λα-
βύρινθος τῆς Κρήτης δὲν τὸ ἔδωκα εἰς σέ, ἀλλ' ἀνήκει
εἰς ἄλλον. Τὸ ποιήμά σου τὸ ἀνέγνωσα μετ' εὐχαριστήσεως,
ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ το δημοσιεύσω δι' οὐς λόγους πολλὰς
ἐγράψα εἰς ἄλλους.

Σ' εὐχαριστῶ, Αἰῶν Τελαμώνιε, διὰ τὴν προθυμίαν τὴν
ὁποίαν ἔχεις νὰ ἐργασθῇς πρὸς περισσοτέραν διάδοσιν μου
εἰς τὴν Καλλιπολιν ὅπου ἀπέρχεται, καὶ περὶ μὲν ἀνυπα-
μόνως τὰ ἀποτελέσματα τῶν φιλικῶν ἐνεργειῶν σου.

Πολὺ καλὸν παιδί μοῦ φαίνεται, Ἰωάννη Λαζάρου, καὶ
σε φιλῶ κ' ἐγὼ ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός σου. Ἰδὲ εἰς τὴν
πρώτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου πῶς εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς
τὴν συνδρομὴν τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ το θεωρῶ νὰ μου γράψῃς,
Γόρδιε Δεσμῆ.

Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν Βασιλέα τῆς Ἑρήμου διότι μοῦ
συνέτισσε τόσο καλοὺς φίλους.

Πραγματικῶς ἀξία λύπης ἦτο ἡ δυστυχὴς μήτηρ τοῦ
Στεφάνου, Ἀλέκτωρ τῆς Αὐγῆς. Εὐτυχῶς ἐσώθη, καὶ ὁ
Στέφανος, θὰ ἀναγνώσῃ σήμερον.

Πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀτρόμητε Εὐ-
ζωνε.

Ἄν καὶ ἔχῃς τόσο βαρὺ ψευδώνυμον ὅσον ὁ Περσέφρων
Μονάρχα, ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶσαι προσήγορον καὶ καταδε-
τικὸν παιδίον.

Ὡ φίλε μου Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τῆς, ἐγὼ δὲν σ' ἐλησμόνησα!
Σὺ τοῦναντίον εἶχες τόσο καλὸν νὰ μου γράψῃς!

Καλῶς ἦλθες, Νικητὰρ Τουργοφάγε! καὶ σοῦ εὐ-
χομαὶ καλὴν χώνευσιν...

Ἐρωτήσεις, πληροφορίαι, ἀσπασμοί, προσήσεις.

Ὁ Ἰω. Χρ. Ἰωαννίδης προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν
Ἡρώ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ εἰς τὸν Πρί-
γκιπα Ζιλᾶχ τῶν ὁποίων ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα.

Ὁ Καταλαβαρδίγκος ἀσπάζεται τὴν Μαῖμὸν τοῦ Κωλέττη.

Ἡ Ἀτρόμητος Μπομπουλίνα μὲ παρακαλεῖ νὰ εἰπῶ
εἰς τὴν Κοσμοφόβητον Ἑλλάδα ὅτι δὲν δύναται νὰ τῇ
εἴπῃ τὸ ὄνομά της, ἀσπάζεται δὲ τὴν Διμοστάλουν Καρ-
δίαν καὶ τὸ Ἰον τοῦ Ἀγροῦ — ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ ἀ-
σπάζεται τὸν Βασιλέα τῆς ἐρήμου καὶ τὸν Ἀπόμα-
χον τῆς Λέσβου — Αἰῶν ὁ Τελαμώνιος ἀσπάζεται τὸν
Τουργοφάγον τοῦ Μεσολογγίου Ἀλέξανδρον τὸν
Μέγαν καὶ τὸν Θεόδ. Θεοδοσιάδην, τῶν δύο δὲ πρώτων
ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματά· τὸ ἰδικὸν τὸ ὄνομα εἶνε:

Ἀλέξανδρος. Κωνσ. Π. Καὶ τῶν ἰδικῶν των; — Ἡ

Ἀμφιτρίτη στέλει τὰς προσήσεις της εἰς τὴν Κο-
σμοφόβητον Ἑλλάδα — Ὁ Νικητὰς ὁ Τουργοφά-
γος πέμπει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν Ἀτρόμητον Μπον-
μπουλίαν καὶ τὸν Βράχον τῶν Γλαρών, τῶν ὁποίων
γνωρίζῃ τὰ ἀληθῆ ὀνόματα. — Ὁ Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τῆς ἀσπάζε-
ται τὸν Ὀδυσσεᾶ Ἀνδροῦτσον καὶ τὸν Σωσίαν. — Ὁ Δ.

Ε. Μάξιμος στέλει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὸν Δίκαιον
Ἀριστείδην καὶ εἰς τὸν ἐξάδελφόν του Ἰωάννη Ἰωαν-
νίδην. — Ὁ Γεώργιος Καστορώτης ἀσπάζεται τὸν Μέλανα
Ἀετόν, τοῦ ὁποῖου ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα. — Ἡ

Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς θεωρεῖ, λέγει, περιττὸν νὰ εἴπῃ
τὸ ὄνομά της εἰς τὸν Πρίγκιπα Ζιλᾶχ καὶ τὸν Ἀρην
διότι δὲν εἶχον τὴν καλὴν νὰ ἐρωτήσωσι μόνοι των, ἀλλ'
ἐσυμβουλευθήσαν ὑπὸ ἄλλους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

101. Συλλαβόγραφος.

Βάλ' ἐν γράμμα, μίαν μύτην στήν σειράν κ' ἐν γράμμα πάλι
Καί μιὰ πόλιν τῆς Ἑλλάδος παρευθὺς θὰ ξεπροβάλλῃ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλερῆμου Τρυγόνος.

102. Συλλαβόγραφος.

Τέσσαρες ἔχω συλλαβὰς καὶ κεῖμαι ἐν Αὐστρία.
Ἄν στερηθῶ τὰς πρώτας δύο, μοῦ μένει μόνον *μία*.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Νικηταροῦ.

103. Συλλαβόγραφος.

Ἐν ὄλῳ δύο γράμματα μ' ἀποτελοῦσι μόνον
Καὶ προσφιλὴς ἦμην τροφὴ τῶν παιδικῶν σου χρόνων.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλένης, Καλογερόδου.

104. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου τάγμα.
Τὸ σύνολόν μου ἂν σ' το 'πῶ, θὰ μ' εὖρῃς ἐν τῷ ᾄμα.
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Ροδοκανάκη.

105. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου στενάζει καὶ θρηνεῖ.
Τὸ ἄλλο σὲ κεφάλι σου το φέρει.
Καὶ τῆς Τουρκίας πόλιν θὰ φανῇ
Ἄν ἡνωμένα ταῦτά τα προσφέρῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀϊτοῦ.

106. Συλλαβόγραφος.

Μία ἐκ τῶν προθέσεων
Τὸ ἡμῖς μ' ἀποτελεῖ,
Κ' εἶνε τὸ ἄλλο ἡμισυ
Πλάσμα θαυμασιόν πολὺ.
Τὸ σύνολόν μου εὖρ' εἶνε
Φάρμακον εἶνε δραστικόν
Κ' ἀνεξαιρέτως τίθεται
Εἰς μέρος ἐξωτερικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος, Ἀργιλιωνίδος.

107. Συλλαβόγραφος.

Μία θεά, εἰς στρατηγὸς ἐὰν συναντηθῶσι,
Μέγαν τινα φιλόσοφον οἱ δύο τῶν, γεννοῦσι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

108. Λεξιγραφος.

Ποία νῆσος τῆς Ἑλλάδος, ἂν τὴν κεφαλὴν τῆς χάσῃ
Μεταβάλλεται εἰς ζῶν τρέχον εἰς βουνὰ καὶ δάση;
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Βλχ. Καστελλαριζίου.

109. Λεξιγραφος.

Με ἔχεις εἰς τὸ σῶμά σου,
Ἄλλ' ὅχι εἰς τὸ στόμα σου.
Ἄν ἡ κεφαλὴ μου λείψῃ
Σκότος αἴφνης θὰ προκύψῃ,
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Βλχ. Καστελλαριζίου.

110. Ἀναγραμματισμός.

Περικαλύπτω πανταχοῦ ἐγὼ τὸν κόσμον ὅλον,
Μ' εὕρισκεις εἰς τὴν θάλασσαν καὶ στοῦρανον τὸν θόλον.
Ἄλλὰ τὸ πρῶτον γράμμα μου ἂν τελευταῖον θέσῃς,

Με μεταβάλλεις εἰς θεόν, ἥς ἔνεκα τὸ πάλαι,
Συνέβησαν καὶ πόλεμοι καὶ συμφοραὶ μεγάλαι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Καστριώτου.

111. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ἄνθος τι ὥραϊον καὶ ἂν θέλῃς νὰ με ξεύρῃς,
Ἄν δὲ τὴν οὐρανὸν μ' ἀλλάξῃς, τότε ἐμπρὸς σου θ' ἀπαντήσῃς
Κάποιαν νῆσον τῆς Τουρκίας. Σκέψου τώρα νὰ με λύσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Μπουμπουλίνας.

112. Αἵνεγμα.

Εἰς τὴν Ρωσίαν βρισκομαι καὶ σὲ ποτάμι, κεῖμαι,
Ἐχῶ οὐρανὸν καὶ κεφαλὴν, ζῶν ὅμως δὲν εἶμαι
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παν. Ἰπποκράτους.

113. Αἵνεγμα.

Σὰν πορτοκάλ' εἶμαι στοργικὸν
Πάντα γυρίζω δὲν σταματῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ Εὐρυδικῆς Κονεμένου.

114. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἑννέα λέξεων ἀποτελοῦσιν ἀντικείμενον ἐνώπιόν σου τώρα κείμενον.

1. Θεὰ τῆς Μυθολογίας. 2. Ἄνθος εὐώδες. 3. Πτηνὸν καλλικέλαδον. 4. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας. 5. Δένδρον. 6. Θηρίον. 7. Μέταλλον. 8. Ἐπιστήμη. 9. Ὀπωρικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἐρήμου.

115. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1. Υἱὸς τοῦ Διὸς. 2. Ζῶν. 3. Ἄνθος. 4. Μέτρον βάρους. 5. Πόλις τῆς Φθιώτιδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Μαργαρίτου.

116. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων δέκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 2. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3. Στρατηγὸς Θηβαῖος. 4. Πόλις τῆς Θράκης. 5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 6. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 7. Ρήτωρ τῆς ἀρχαιότητος. 8. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 9. Ἀρθρον. 10. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κ. Β. Σουλῆ.

ΛΥΣΕΙΣ

92. Ζ — 93. Ὑπομονή, (ὑπό, μονή). 94. — Αὐ-
Ρ Ε Α — 95. Σκότος (σόςτος) — 96.
Υ — 97. Κτήνος, Τῆνος. — 98.
Σ — 99. Περσέου. — 100.
Ἡρόδοτος (1. Ἡρα 2. Ῥόδον. 3. Ὀλλὰ δία. 4. Δικαστής.
5. Ὀλυμπος. 6. Τρίπολις. 7. Οἶνος 8 Σπίνος.)

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Αἶας ὁ Τελαιμώνιος, 6. Αἰγύπτιος Βασιλεὺς, 9. Ἀλέκτωρ τῆς Δύγης, 11 θ'. Ἀμφιτρίτη, 4. Ἰωάννα Ἀναστασιάδου, 6. Κλεομένης Ἀντωνάρης 8. Ἀτρόμητος Εὐζωνος, 8. Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνης, 9. Πηνελόπη Μιχ. Βάρκα, 6. Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου, 12 θ'. Βοσκοπούλα Ζηλεμένη, 9. Βρεγμένη Γάτα 7. Γαλλικὴ Σημαία 15 θ'. Πέτρος Χαριλάου Γερακίτης, 6. Εὐθαλία Γερογιάννη 7. Γεώργιος Καστριώτης, 12 θ'. Ὁμίς Γεωργοπούλου, 5. Γόρδιος Δεσμὸς 12 θ'. Νικόλαος Δροσινός, 5. Διαβολάνθρωπος, 9. Θεμιστοκλῆς καὶ Ξυνοπίτη Δροσπούλου, 7. Ἐλεύθερος Σκοπευτής, 8. Εὐτέρπη Ζαφειράτου, 5. Μιλτιάδης Ζαχαριάδης, 4. Ζιζάνιον, 9. Ἰωάννης Χρ. Ἰωαννίδης 2. Ὁρέστης Καλαβρυτινός, 4. Μαυριάνθη Α. Καποτά, 3. Καταλαβάρδης 15 θ' καὶ 8. Κατέβα νὰ φῶμε 3. Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, 4. Λαδωμένος Ποντικός, 8. Λευκὸς Μαργαρίτης 1. Μαῖμου τοῦ Κωλέττη, 9. Δ. Ε. Μάξιμος, 7. Μικρὰ Καρδία, 8. Μικρὸς Λεμνοῦχος 8. Μικρούλα Τραλαλά, 6. Μουσταλιά, 6. Ναὶ καὶ Ὅχι, 8. Νικήτας ὁ Τουρκοφάγος, 5. Πυρπολιτὴς Κανάρης, 15 θ'. Ρήγας Φεραίος, 11 Ῥόδον τῆς Σύρου, 14 θ'. Αἰκατερίνη Κ. Σκοπέτου 4 καὶ 3 Σπαρτιάτις Ἀργιλιωνίς, 9 καὶ 7. Ὑπερήφανος Μονάρχης, 8. Φασουλὴς καὶ Περικλέτος, 9.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκκδημαῖκου ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]
[Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 161]

Ἀλλὰ ἡ κυρία Εἰρήνη δὲν τα ἤκουεν αὐτά. Ἐβλεπε τὸν Στέφανον ὁσημέραι μαραινόμενον. Ὁ Στέφανος δὲν ἠδύνατο νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν πνιγρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς πρωτευούσης. Τὴν Κυρία-κὴν μετέβησαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ περὶ πλανιῶντο ἐντὸς τοῦ δάσους ἀναπνέοντες τὸν καθαρὸν ἀέρα. Καὶ οἱ μὲν γονεῖς ἐδάδιζον ἐμπρὸς καὶ συνωμίλουν περὶ τοῦ υἱοῦ τῶν καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός του, ὁ δὲ Στέφανος ἤρχετο ὀπισθεν αὐτῶν, τρέχων καὶ πηδῶν καὶ καμνων διάφορα νοστιμότητα παιγνίδια.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν ἐμπροσθεν τοῦ μεγάλου ἐκείνου κήπου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχον εἰσέλθῃ ἄλλοτε, ἂν ἐνθυμεῖσθε, καὶ εἶχον μείνῃ ὅλον τὸ ἀπόγευμα. Ὅταν εὐρέθησαν πρὸ τῆς κιγκλιωτῆς πύλης, δὲν εἰσέβησαν νὰ κρατηθοῦν, ἀλλὰ ἐπεθύμησαν νὰ εἰσέλθουν καὶ ἐκ δευτέρου. Ἀπώθησαν λοιπὸν τὴν πύλην καὶ εἰσῆλθον. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνη ὁ κηπουρός, ὁ ὅποιος εἶπε πρὸς αὐτοὺς μετὰ πολλῆς εὐγενείας:

«Ὅριστε, κύριοι, νὰ ἰδῆτε τὸν κήπον. Οἱ κύριοι μοῦ εἶνε εἰς ταξέει, καὶ μοῦ ἄρῃσαν παραγγελίαν ὅποιος ἔρχεται νὰ τον ἀφίνω ἐλεύθερα.

Ἡ κυρία Εἰρήνη ἐδίσταξε νὰ εἰσέλθῃ.

«Ὅριστε, κυρία, ὀρίστε ἐλεύθερα.

— Ἀ, ὡς ἐμώμεν λοιπόν, εἶπεν ὁ κύριος Γεώργιος εὐθymος καὶ παιδρὸς. Ἄς περάσωμεν ὀλίγας ὥρας ἐδῶ, μὲ τὴν ἰδέαν πως εἶνε ἰδικόν μας τὸ κτήμα.

ΕΤΟΣ Η'. — ΤΕΥΧΟΣ 12^{ον}.

«ΟΡΙΣΤΕ, ΚΥΡΙΑ, ΟΡΙΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ»

Ἡ ἔγκυλις ἦτο ἀπαράλλακτος ὅπως τὴν περιέγραπεν ἡ κυρία Εἰρήνη εἰς τὰς ἐπιστολάς της. Ἦτο ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἤθελε, ἦτο τῆς γνώμης της. Τόσον πολὺ ἡγάριστη καὶ ὁ Στέφανος, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ φύγουν. Ἦθελε καὶ καλὰ νὰ μένουν καὶ νὰ κατοικήσουν ἐκεῖ, εἰς τὸν ἐπίγειον ἐκείνον Παράδεισον.

«Τί καλὰ ὅπου εἶνε ἐδῶ!» ἐπανελάμβανεν ἡ κυρία Εἰρήνη.

Ἐν ᾧ δὲ ἐπερίμενον τὴν ἀμαξοστοιχίαν τοῦ σιδηροδρόμου, διὰ νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη ἠτοιμάζετο νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόριόν της διὰ νὰ ἀναχωρήσουν, αἴφνης ἀνοίγουν καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, καὶ φαίνεται ὁ κηπουρὸς φορῶν καλλιτέρα φορέματα καὶ λέγει εἰς τὴν κυρίαν Εἰρήνην:

«Κυρία, τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμον!»

Ἡ κυρία Εἰρήνη ἐκχαμβος δὲν εἴξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ, καὶ ἠρώτησε τὸν ἄνδρα τῆς διὰ τοῦ βλέμματός, ὁ δὲ κύριος Γεώργιος ἤρπασε καὶ τὰς δύο χεῖράς της καὶ τῆς εἶπε χαμογελῶν:

«Ναί, ἀγαπητή μου, εὕρισκεις εἰς τὸ σπίτι σου. Αἱ ὑποθέσεις μας ἐπέτυχον ὅσον δὲν ἤλπιζα. Δὲν ἦτο ἡ ἐπιθυμία σου νὰ ἔχῃς μίαν ἐξοχὴν; καὶ ἴσα ἴσα αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐξοχὴν, τὴν ὅποιαν εἶχες μέσα ἰς τὴν καρδιά σου, καθὼς μοῦ ἔγραψες; λοιπὸν καὶ ἐγὼ κρυφὴ χαρὰ μου ἦτο νὰ εἰσπορέσω μίαν ἡμέραν

νά σου την προσφέρω δῶρον. Καὶ τῶν δύο μας ἡ ἐπιθυμία ἐξεπληρώθη, καὶ ὅλα αὐτὰ ἐδῶ εἶνε ὀκνά σου, εἶσαι κυρία ἐδῶ μέσα, τελεία νοικοκυρά. Ἐμπρός λοιπόν, ἀγάπη μου, σήμερα θά το στρώσωμε, καὶ σου ἔχω μίαν ὄρεξιν, μὰ δὲν εἰξεύρεις. . . »

Καὶ μετέδθησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἀφῖνω πλέον νὰ φαντασθῇτε τὴν χαράν των !

ΚΓ'

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Εἰς τὸν εὐμορφὸν ἐκεῖνον παράδεισον ἔμειναν μέχρι τέλους τοῦ φθινοπώρου, καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ τῆς ἐξοχῆς ὠφέλησε πολὺ τὸν Στέφανον.

Ἡ κυρία Εἰρήνη διεσκέδαζε μὲ τὸν κῆπον. Εὐτύει τριανταφυλλέας, ἐκκαθάριζε τὰ δένδρα, ἐσχέδιαζε δενδροστοιχίας, ἰσοπέδωνε τὸ ἀνώμαλον ἔδαφος, καὶ δὲν ἐδιδόχετο νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ προσέχη τὸ μικρὸν τῆς βασιλείου. Ἄν καὶ δὲν ἦτο πολὺ μεγάλον, διότι εἰς ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας ἠδύνατο νὰ το περιέλθῃ ὅλον, εἰς ἐκείνην ὁμῶς ἐφαίνετο ἀπέραντον. Ὁ κύριος Γεώργιος

κατέβαινε τὸ πρωὶ εἰς τὴν πόλιν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπανήρχετο. Καὶ οἱ γονεῖς καὶ τὸ τέκνον ἦσαν εὐδαιμονέστατοι.

Ὁ Νοέμβριος διέκοψε τὸν εὐδαίμονα τοῦτον βίον. Ὁ καιρὸς ἐψύχανε, καὶ ἐβιάσθησαν νὰ καταβοῦν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πόλιν.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἄλλοτε ἡ κυρία Εἰρήνη ἐβοήθει τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας τοῦ ἐμπορίου του. Καὶ τώρα λοιπόν τον παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἐργασίαν, διὰ νὰ τον ἀνακουφίξῃ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους. Ἄλλ' ὁ κύριος Γεώργιος δὲν τὴν ἄφησε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον τῆς.

«Ὅχι, ἀγαπητή μου, τώρα σὺ ἔχεις ἄλλας φροντίδας. Ὅτι εἰμπόρεσσες νὰ κάμῃς διὰ τὴν εὐτυχίαν μας, τὸ ἔκαμες μὲ τὸ παραπάνω. Πάντοτε θὰ ζήτῶ τὴν συμβουλὴν σου, ἀλλὰ δὲν ἔχεις πλέον νὰ ἀναμιχθῇς εἰς τὰς ἐμπορικὰς μου ὑποθέσεις. Σὺ ἔχεις

τώρα ἄλλην ἐργασίαν πολὺ σπουδαιότεραν ὁ Στέφανός μας μεγαλύνει. Μετ' ὀλίγα ἔτη θά τον στερηθῶμεν, διότι θά τον στείλωμεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀλλὰ ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ σχολεῖον, πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ἀνατροφήν, τὴν ὁποῖαν μόνον αἱ μητέρες εἶνε ἄξιαι νὰ δώσουν εἰς τὰ τέκνα των. Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ σὲ εἶνε καταλληλότερος νὰ ἀναθρέψῃ τὸν Στέφανον μας, καὶ νὰ του δώσῃ καλὰ παραδείγματα; Ἡ γλυκύτης σου, ἡ ὑπομονὴ σου, ἡ ἀγάπη σου θὰ καρποφορήσουν εἰς τὴν τρυφεράν καρδίαν του. Ὁ υἱός μας ἔχει καλὰ φυσικά, καὶ σὺ θὰ τὰ τελειοποιήσῃς. Δὲν θὰ κοπιᾷς καθόλου νὰ τον διδάξῃς νὰ ἀγαπᾷ τὸ καλὸν καὶ τὴν τιμιότητα, καὶ ἀπὸ τὰς χεῖράς σου θὰ ἐξέλθῃ ἕτοιμος νὰ γίνῃ ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.»

Ὁ Στέφανος ἐμεγάλωνε καὶ ἐγίνετο καλὸν παιδίον. Ὁ πρῶτός του διδάσκαλος ἦτο ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία δὲν ἐκοπίασε πολὺ νὰ τον διδάξῃ, διότι ἦτο παιδίον ἐξυπνὸν καὶ εὐφυές. Ἐκτὸς τούτου εἶχε καὶ τὰ ἀρίστα παραδείγματα τῶν γονέων του· οἱ γονεῖς του ἔζων ἐν πληρεστάτῃ ἀρμονίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ, ἡγάπων καὶ ἐτίμων ἀλλήλους. Εὐτύει τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα γεννῶνται καὶ ἀντρέφονται ἐντὸς τοιαύτης οἰκογένειας!

Ὁ Στέφανος δὲν εἰξεύρεν ἀκόμη μεγάλα πράγματα· ἀλλ' ὁμῶς ὁ καλὸς σπόρος εἶχε ριζοβολήσῃ εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνῃ ἄνθρωπος μὲ νοῦν καὶ κατὰ πάντα ἐξαιρετός.

Ἐνίοτε ἐνθυμεῖτο καὶ τὸν Βράχον τῶν Γλάρων καὶ τὸ χωρίον καὶ τοὺς μικροὺς του συντρόφους καὶ ἐπεθύμει μάλιστα νὰ τοὺς ἴδῃ ἄλλην μίαν φορὰν τοῦλάχιστον. Δὲν εἶχον ὁμῶς διακοπὴ καὶ πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸν μικρὸν λιμένα· διότι ὁ γηραιὸς ἐφημέριος τοῦ γειτονικοῦ χωρίου ἐστελλεν εἰς αὐτοὺς εἰδήσεις συχνά.

Ὁ αὐτὸς σεβάσμιος ἱερεὺς ἔγραψεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν θάνατον τοῦ Πιπιᾶ, τοῦ σωτήρος τοῦ Στεφάνου. Μίαν πρωίαν εὐρέθη νεκρὸς ὁ τάλας κωφάλαλος ἔξω τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκάθητο ἡ κυρία

«ΠΕΡΙΕΠΛΑΝΩΝΤΟ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΛΑΣΟΥΣ»

(Σελ. 177).

Εἰρήνην μὲ τὸν Στέφανον ὅταν ἦσαν εἰς τὸ χωρίον.

Καίμενε Πιπιᾶ! καίμενε Πιπιᾶκη!

Δ'

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙ

Οἱ καλοὶ γονεῖς σκέπτονται πάντοτε ποῖον ἐπάγγελμα ἢ ποῖαν ἐπιστήμην θὰ ἀκολουθήσουν τὰ τέκνα των. Λοιπὸν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Στεφάνου ἐσκέπτοντο τί νὰ τον κάμουν. Ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας των ἦτο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός, νὰ γίνῃ ἐμπόρος. Νὰ γίνῃ δημόσιος ὑπάλληλος δὲν ἤθελον. Ἄλλ' ὁμῶς δὲν ἤθελον καὶ νὰ τον βιάσων διὰ τοῦτο εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ τον ἀφήσουν ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ αὐτὸς τί θέλει νὰ γίνῃ.

Ὁ Στέφανος ἦτο δεκαῆξ ἐτῶν, καὶ κατὰ τὰ διάστημα τῶν διακοπῶν ἔζη μετὰ τῶν γονέων του εἰς τὴν ἐσχίην. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν, ἦτο σοβαρὸς, σκυθρωπὸς, καὶ ἡγάπα τὴν μοναξίαν. Πολλάκις ἡ κυρία Εἰρήνη ἠρώτησε τὸν Στέφανον τί ἔχει καὶ εἶνε σκυθρωπός, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα του· δὲν ἤθελε νὰ μάθουν οἱ γονεῖς του τὸ αἴτιον.

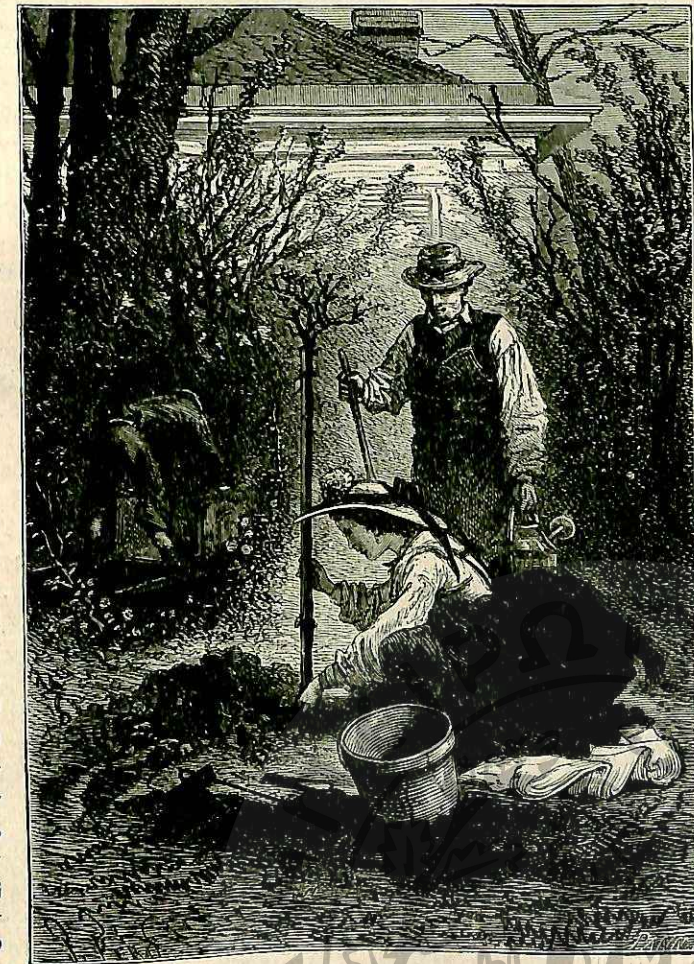
«Μὰ τί ἔχεις, παιδί μου;»

— Τίποτε.

— Μὰ δὲν γίνεται, κάτι ἔχεις. Εἰπέ μου, Στεφανέ μου!

Ὁ Στέφανος ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ λόγος ἤρχετο εἰς τὸ στόμα του καὶ πάλιν κατέβαινεν εἰς τὸ στήθος του.

Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Στέφανος ἦτο σιωπηλὸς ὡς πάντοτε.

«Η ΚΥΡΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΕΦΥΤΕΥΕ...»

(Σελ. 178.)

«Ε! Στέφανε, εἶπεν ὁ πατήρ του, ἐπειδὴ θέλεις νὰ εἶσαι σοβαρός, ἂν καὶ ἡ ἡλικία σου δέν το καλεῖ ἀκόμη νὰ εἶσαι τόσον σοβαρός, ἔλα λοιπὸν ἄς ὁμιλήσωμεν σοβαρά. Προχθὲς ἐκλείσες τὰ δεκαῆξ καὶ ἐμβήκεις εἰς τὰ δεκαεπτὰ. Ἐσκέψῃς ποτὲ τί ἐπάγγελμα θὰ ἀκολουθήσῃς ἀφ' οὗ τελειώσῃς τὰ μαθήματά σου; Τί θέλεις νὰ γίνῃς; δημόσιος ὑπάλληλος, μηχανικός, ἱατρός, δικηγόρος;... — Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίνετο ὁ Στέφανος.

— Λοιπὸν δὲν κλίνεις πουθενά; Ὅτι καὶ ἂν γίνῃς, σοῦ εἶνε ἀδιάφορον; Τὸ ἐμπόριον δὲν μου φαίνεται ἄσχημον, σὺ τί λέγεις; σ' ἀρέσει; δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ με διὰδεχθῇς μίαν ἡμέραν, νὰ ἀναλάβῃς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐμπορικῶν μου ἐργασιῶν;

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἰμαι εὐχαριστημένος, καὶ θὰ ἦτο τιμὴ μου ἂν εἰμπόρουν νὰ ἀκολουθήσω τὴν χεῖράν σου. Μετὰ χάρις θὰ ἐγινόμην ἐμπόρος, ἂν δὲν ἦτο κάτι τι ἄλλο τὸ ὁποῖόν με παρασύρει... —

Δέν σε καταλαμβάνω, παιδί μου. Εἰπέ το καθαρά, ποία εἶνε ἡ κλίσις σου; Εἰξεύρεις πολὺ κα-

λὰ πόσον σε ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα σου.

Ὁ Στέφανος ἐκύτταζε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν του, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

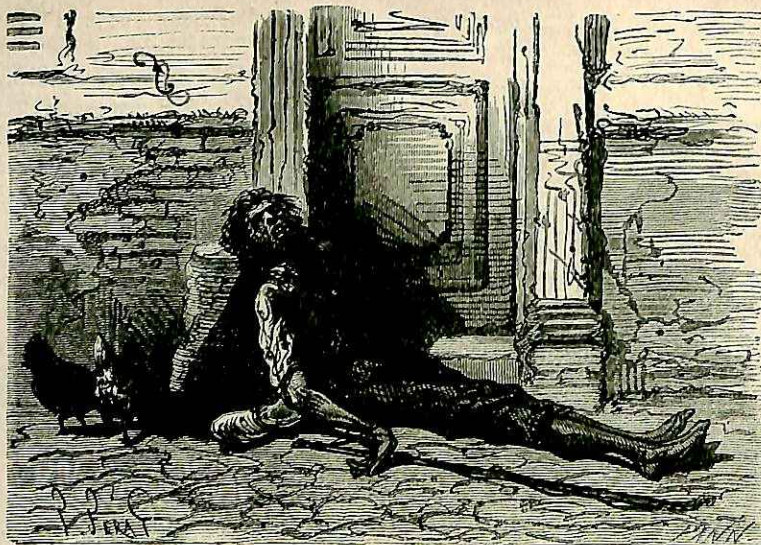
Ἡ κυρία Εἰρήνη ἔχασε τὴν ὄψιν τῆς καὶ ἐφαίνετο ὡς νεκρά.

— Ἀχ! δυστυχισμένο μου παιδί, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός! ἀνεφώνησεν ἡ τάλας μητέρα.

— Ναυτικός! ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ ἐκθαμβός.

— Ναι, ναι, θέλει νὰ μάς ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

— Θέλεις νά μας αφήσης και νά φύγης, Στέφανε; Στενοχωρείσαι λοιπόν νά είσαι μαζί μας; Μᾶς ἐβαρύνθη; Ἡ ἀγάπη μας σοῦ φαίνεται ὀλίγη;

« ΚΑΙΜΕΝΕ ΠΙΠΙΑ! ΚΑΙΜΕΝΕ ΠΙΠΙΑΚΗ! » (Σελ. 179)

Ἐχομεν ἄλλον εἰς τὸν κόσμον πρὸς σέ; δὲν εἶσαι ἡ παρηγορία μας; καὶ τώρα θέλεις νά μας ἀφήσης νά ἔχωμεν κακὰ γηρατεῖα!

Καὶ οἱ τρεῖς ἔκλαιον, καὶ οἱ λυγμοὶ τῶν ἡκούοντο πολλὴν ὥραν.

Τέλος ὁ Στέφανος ἐσηκώθη. Ἐτρεξε πρὸς τοὺς γονεῖς του καὶ ἐναγκαλιζόμενος καὶ τοὺς δύο ἀνεφώνησε:

« Μὴ κλαῖτε, μητέρα μου, μὴ κλαῖτε, πατέρα μου... καὶ δὲν φεύγω. Αὐτὴν τὴν ὥραν αἰσθάνομαι ὅτι ἡ κλίσιν μου εἶνε νά μείνω μαζί σας.

Ἦσυχασαν οἱ γονεῖς καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐλύθη τὸ ζήτημα, καὶ το εἶχον πλέον ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ Στέφανος θὰ γίνῃ ἔμπορος καὶ θὰ τὸν ἔχουν πάντοτε πλησίον των.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν ἐπῆγε πάλιν ὁ Στέφανος εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅσῳ δὲ ἦτο ἔξοδος καὶ ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, ἦτο φειδρὸς καὶ γελαστός, ἀλλὰ ἐφαίνετο καταβεβλημένος, ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Λυκείου ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Γεωργίου. Ἀφ' οὗ ὥμι-

λησαν ὀλίγην ὥραν περὶ διαφορῶν πραγμάτων, εἶπε πρὸς αὐτοὺς:

« Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἔρχομαι κατὰ καθήκον ἐπιτήδης διὰ νά σας ὁμιλήσω περὶ μιᾶς ὑποθέσεως πολὺ σπουδαίας. Πρόκειται περὶ τοῦ υἱοῦ σας. Ἡμεῖς εἰς τὸ Λύκειον ἔχομεν μεγάλην ἀνησυχίαν. Ὁ Στέφανος εἶνε πολὺ κατηφής, ἡ ὑγεία του μᾶς φοβίζει καὶ δὲν προοδεύει πολὺ εἰς τὰ μαθήματα· τὴν αἰτίαν τὴν εἰξεύρετε πολὺ καλὰ καθὼς καὶ ἐγὼ τὴν εἰξεύρω. Λοιπὸν πρέπει νά λάβετε μίαν ἀπόφασιν τέλους πάντων. Ἐγὼ τόσα ἔτη συζῶ μὲ παιδιά, καὶ εἰξεύρω ἐκ πείρας ὅτι εἶνε δύσκολον νά ἐμποδίσῃ τις τὴν κλίσιν τῶν παιδιῶν· μάλιστα δὲ ὅταν ἔχουν κλίσιν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶνε τῶν ἀδυνάτων νά τοὺς γυρίσῃ κανεὶς τὸ κεφάλι. Νομίζεις ὅτι ἡ θάλασσά τα μαγεύει, τὰ παρὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ὅσον καὶ ἂν πολεμήσῃς εἶνε τῶν ἀδυνάτων νά τα ἐμ-

ποδίσῃς. Εἰξεύρω ὅτι ὁ Στέφανος διὰ νά μὴ σας πικράνῃ, σᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κάμῃ τὴν γνώμην σας· ἀλλ' ὅμως ἡ θυσία αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ νά σας εὐχαριστήσῃ, τὸν ἀφανίζει, τὸν θανατώνει. Εἶνε δὲ περιττὸν νά σας παραστήσω πόσον εἶνε

« ΣΚΕΦΘΗΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΤΕ » (Σελ. 181)

βλαβερὸν νά ἐμποδίσῃ τις τὴν κλίσιν τῶν παιδιῶν. Ὅταν τὸ παιδίον τὸ ἀναγκάσῃς νά λάβῃ ἐπάγγελμα παρὰ τὴν ὁρεξίν του, νά εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν

θὰ ἐπιτύχῃ ποτέ. Καὶ πάντοτε τοὺς γονεῖς θὰ τοὺς τύπτῃ ἡ συνειδήσις των διότι ἔγιναν αἰτία τῆς ἀποτυχίας καὶ τῆς δυστυχίας τοῦ τέκνου των. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι εἶνε λυπηρὸν εἰς τοὺς γονεῖς, ὅταν μάλιστα εἶνε καλοί, ὡς ὑμεῖς, νά ἴδουν τὸν μονακρίβον υἱὸν των καταδικασμένον νά ζῇ πάντοτε σχεδὸν μακρὰν τῆς οἰκογενείας του, ἀλλ' ὅμως ἀφ' οὗ τοῦτο εἶνε ἡ εὐχαριστήσις του, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιμείνετε. Ἡ ἀπουσία του θὰ γίνεταί αἰτία καὶ χαρᾶς καὶ λύπης· θὰ λυπήσῃτε ὅταν εἶνε ἀπών, ἀλλὰ πόσον θὰ χαίρετε ὅταν ἔρχεται νὰ σας βλέπῃ. Ἡ λύπη σας θὰ εἶνε σπαραγμὸς καρδίας, ἀλλ' ἡ χαρὰ σας θὰ εἶνε ἀγαλλίασις. Παρατήρησα ὅτι δὲν ὑπάρχουν τέκνα φιλοστοργότερα παρὰ τοὺς ναυτικούς μας· ὡς πρὸς τὸ ἐπάγγελμα δὲν βλέπω ἂν ὑπάρχῃ ἄλλο ἐπάγγελμα ὑψηλότερον, καὶ τὸ ὁποῖον νά ὑπηρετῇ καλλίτερον τὴν Πατρίδα! Ἰδοὺ, ἀγαπητοὶ μου, αὕτη εἶνε ἡ γνώμῃ μου· Σκεφθῆτε καὶ ἀποφασίσате Ἐπειδὴ ἐνόμισα ὅτι κινδυνεύει τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ σας, ἐθεώρησα καθήκόν μου νά σας δώσω εἰδήσιν.»

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἐνώπιον τοῦ ἐπιμελητοῦ τοῦ Λυκείου καὶ τῶν γονέων τοῦ Στεφάνου, ἔγινεν ἡ ἀπό-

φασιν μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ λύπης. Τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν κατετάχθη εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν ναυτικὴν σχολὴν, καὶ ἀνεδείχθη εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων μαθητῶν.

« Ἡ ΜΗΤΗΡ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ »

ἀγαπητὴν Πατρίδα, τὴν ὁποίαν τώρα ὑπηρετεῖ, καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀτρόμητον θαλασσοπούλι θὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς τὸ πρὸς αὐτὴν καθήκόν του, καὶ θὰ ἀνυπερβῇ ἡρώς, καὶ θὰ δοξασθῇ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος. Εἴθε, εἴθε!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΓΙΝΩ ΜΗΤΕΡΑ

« Ὅταν θὰ γίνω μητέρα!... »
Γνωρίζω μίαν μικρὴν κόρην ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνει συχνὰ αὐτὴν τὴν φράσιν.

Μετὰ τὸ διάλειμμα, τὸ ὁποῖον τὴ φαίνεται πολὺ σύντομον, ἔρχεται τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον τὴ φαίνεται πάντοτε ὅτι διαρκεῖ πολὺ, ἡ ἀγαπητὴ μικρούλα λέγει μὲ τὸν νοῦν της, ἐνῶ ἐπιστρέφει εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν κήπον: « Ὅταν θὰ γίνω μητέρα ἐγὼ, θὰ ἐπιτρέπω εἰς τὰ μικρά μου νά κάμουν μεγάλο διάλειμμα, πολὺ, πολὺ μεγάλο, καὶ νά παίξουν ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ μεσημέρι.»

Ὅταν κάθεται εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν της, ἐπειδὴ θέτει ἀπρόσεκτα ἐπάνω εἰς τὰ πληκτρα τὰς δύο χεῖράς της, καὶ ἡ μήτηρ της, τῆς ἐποίας ἡ φωνὴ

εἶνε γλυκεῖα, τὴν ἐπιπλήττει μὲ δυνατὴν καὶ σοβαρὰν φωνήν: « Ἀ! λέγει τότε ἡ μικρούλα, ὅταν ἐγὼ θὰ γίνω μητέρα δὲν θὰ συγχίζωμαι ποτέ, καὶ δὲν θὰ μαλὼν τὰ παιδιά μου ὅτι καὶ ἂν κάμουν.»

Καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἔχει καὶ αὕτη τὰς στενοχωρίας της· πρέπει ἡ μικρὰ νά θέσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τὴν πετσέταν της καὶ νά τὴν διπλώσῃ καλὰ, πρέπει πάντοτε νά κάθεται εἰς τὴν καθέκλαν της, νά μὴν ἀκουμπᾷ τοὺς ἀγκυῶνάς της ἐπὶ τῆς τραπέζης, νά μὴν ὁμιλῇ, νά τελειώνῃ τὸ ψωμί της καὶ τότε νά ζητῇ ἄλλο, καὶ νά μὴν εἶνε λαίμαργος καὶ νά μὴ ζητῇ πολλὰ ὀπωρικά.

Ἡ καίμενη πόσας λύπας ἔχει!

« Ἀ! λέγει μὲ ἀναστεναγμὸν ἡ μικρούλα, ὅταν

θα είμαι μητέρα τί διαφορά! πρώτα πρώτα από όλα δεν θα διπλώνω την πετσέταν, έπειτα όταν τα μικρά μου θα έχουν καλές ιδέες, όπως εγώ τώρα, θα επιτρέπω να μου τας λένουν, και όταν θα είνε κουρασμένα θα τα αφήνω να ακουμπούν τα χέρια των επάνω εις τὸ τραπέζι και να χορταίνουν ὀπωρικά.»

Καίμενα κοριτσάκια!

«Όταν θα γίνετε μητέρες» θα κάμετε και σεΐς τότε ὅτι κάμνουν αἱ μητέρες σας. Τότε θα μάθετε να διακρίνετε τὸ κακὸν ἀπὸ τὸ καλόν, και τὸν κα-

λὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν κακὸν και ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σας φαίνεται τώρα σκληρὸν και ἄδικον, τότε θα σας φαίνεται δίκαιον και θα ἐνθυμηθε, ἀγαπηταί μου μικραί, τὰς μητέρας σας και θα λέγετε: «Δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον πρᾶγμα τὸ νὰ εἶνε τις μητέρα, όταν ἀναγκάζεται νὰ ἐπιπλήττη και νὰ φαίνεται αὐστηρά, ἐν ᾧ εἰς τὴν καρδίαν της ἔχει ἀγάπην και θέλει νὰ συγχωρῇ και νὰ θωπεύη.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Εἰς τὴν Πελοπόννησον εἶνε ἐν μικρὸν παρεκκλήσιον. Εἶνε πλησίον τοῦ δάσους, πλησίον τοῦ δρόμου, εἰς τὸ ἄκρον συστάδος τινος πεύκων. Μία βρυσούλα τρέχει ἀκαταπαύστως και ψιθυρίζει γλυκὰ γλυκά.

Τὸ παρεκκλήσιον αὐτὸ το εἶδα πολλάκις, εἶνε μικρὸν, ἀπλοῦστατον παλαιόν· ἡ στέγη του εἶνε χορταριασμένη και ἡ θύρα του πάντοτε μισανοιγμένη. Καὶ ἐν τούτοις εἶνε περίφημον δέκα μίλια τριγύρω.

Διότι εἰς αὐτὸ συνέθη μίαν ἡμέραν, —δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, ἀλλὰ εἶνε πολλὸς καιρὸς—ἐν πρᾶγμα παραδόξον, πρωτάκουστον, ἀπίστευτον: μία γίδα ἐπίασεν ἕνα λύκον.

Συνήθως οἱ λύκοι πιάνουν τὰς γίδας και τας κατδροχθίζουν.

Θὰ σας διηγηθῶ λοιπὸν πῶς ἔγεινεν τὸ πρᾶγμα ὅπως μοί το διηγήθησαν οἱ χωρικοὶ τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Μία λευκὴ αἴξ ἔδωκε μίαν ἡμέραν εἰς ἐν παρεκκλήσιον ἐκεῖ λιβάδι, και ἦτο δεμένη μετ' ἐν μακρὸν σχοινίον εἰς ἕνα πάσσαλον ἐμπηγμένον εἰς τὸ χῶμα, ἐνοεῖτε βεβαίως διατί, διὰ νὰ μὴ φύγῃ. Κάθε πρωὶ τὴν ἔδεναν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ λιβάδι· και τὴν ἐσπέραν τὰ παιδιὰ ἤρχοντο, τὴν ἔλυον και τὴν ἐπῆγαιναν εἰς τὸν στάβλον.

Ἀλλὰ ἐν βράδῳ διατί δὲν ἐπῆγαν νὰ τὴν πάρουν ὅπως πάντοτε, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν δὲν το εἰξεύρω. Ἴσως τὴν εἶχον λησμονήσῃ· ἐδράδουσε ἐνύκτωσε κανεῖς.

Ἡ δυστυχὴς γιδούλα, κατὰμονη τὴν νύκτα, ἤρχισε νὰ βελάξῃ μετ' ἐν τρέμουσαν φωνῇ· ἐφώναζε μετ' ὅλην τὴν τὴν δύναμιν μπέ! μπέ! διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὴν πάρουν.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν ἀκούσῃ κανεῖς ἄλλος, τὴν ἤκουσεν ὁ λύκος.

Τὰ δάση εἶνε μαῦρα, ὅπως θα εἰξεύρετε...

Μέσα λοιπὸν ἀπὸ τὸ βάθος, μακρὰ, ἀκούεται ἐν οὐρλιασμα: Χοῦ! Χοῦ!

—Ὁ λύκος εἶνε, εἶπε μέσα της ἡ γιδούλα.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ οὐρλιασμα ἐπλησίαζε.

Ἀχ! τί φόβον ἐπῆρε ἡ δυστυχὴς αἴξ, όταν εἰς τὸ σκότος, ὀπίσω ἀπὸ μίαν φραγὴν, εἶδε δύο μεγάλα μάτια τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν ὡς ἀναμένα κάρβουνα! Ἐφοβήθη τόσο, τόσο ὥστε διὰ νὰ φύγῃ, τόσο ἀγῶνα κατέβαλε, τόσο ἐτινάχθη πρὸς τὰ ἐμπρός, ὥστε ἐξέβηκε τὸν πάσσαλον ἀπὸ τὸ χῶμα. Καὶ τότε ὤρμησεν ὡς τρελλή, σύρουσα τὸ σχοινίον και τὸν πάσσαλον ὁ ὁποῖος ἐκρότεῖ ἀπ' ὀπίσω. Ὁ λύκος ἔτρεχε κατόπιν της.

Ἡ γίδα ἐπέρασε μετ' ἐν πῆδημα τὸν δρόμον· τὸ δάσος τῶν πεύκων ἦτο ἐμπρὸς της, ὁρμᾷ λοιπὸν εἰς αὐτὸ και ὁ λύκος κατόπιν της.

Ἀλλὰ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους ἦτο, ὅπως εἵπομεν, τὸ παρεκκλήσιον μετ' ἐν μισανοιγμένῃ θύραν του· ἡ δυστυχὴς γίδα ὁρμᾷ, σκουντᾷ μετ' ὁρμὴν τὴν θύραν, ἡ θύρα ἀνοίγει περισσότερον, ἡ γίδα ἐμβαίνει...

Ὁ φοβερὸς λύκος ἐμβαίνει κατόπιν της. Ἀχ! ἐγάθη ἡ δυστυχὴς γίδα!...

Ἀλλ' ἔξαφνα στρέφεται μετ' ἐν πῆδημα πρὶν ὁ λύκος προφθάσῃ νὰ τὴν πιάσῃ· τὸ κόφτει λάσπη ἀπὸ τὸ στενὸν ἀνοιγμα τῆς μισανοιγμένης θύρας· ὁ πάσσαλος τὸν ὁποῖον ἔσυρε κατόπιν της, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινοῦ, ἐπίασθη δὲν εἰξεύρω, κατὰ πλάτος τῆς θύρας· τραβᾷ, τραβᾷ, ἡ θύρα ξανακλείεται... και ὁ λύκος ἐπίασθη μέσα!

Τὴν αὐγὴν μερικοὶ χωρικοὶ πηγαίνοντες νὰ κόψουν ξύλα, εὐρήκαν τὴν δυστυχὴ λευκὴν γίδα νὰ σύρῃ ἀκόμη μετ' ἀπελπισίαν τὸ σχοινίον και τὴν ἀπελευθέρωσαν ὡς πρὸς τὸν λύκον ἡ ἱστορία δὲν λέγει θετικῶς τί ἀπέγεινε· ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸν ἐδιώρθωσαν ὅπως του ἤξιζε.

..

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

[Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 171]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΗΤΗΡ. (Ἀμα εἰσῆλθε βλέπει ὅτι ἡ Εὐγενία κλαίει και τρέχει πρὸς αὐτήν) Εὐγενία, Εὐγενία μου, τί ἔχεις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Στρέφεται ζωηρῶς και σπογγίζει μετ' ἐκτασμένης χεῖρας τὰ δάκρυά της) Ὁ, μητέρα... (καθ' ἑαυτήν) Δυστυχία μου! Τί νὰ κάμω τώρα;

ΜΗΤΗΡ. Τί ἔχεις; διατί κλαίεις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Μετ' ἐκτασμένην ἀμνηστῶν) Ἐρῶ, μητέρα... ἐγώ... ἐγώ... δὲν κλαίω.

ΜΗΤΗΡ. Μοῦ φαίνεται ὅτι κλαίεις, και πολὺ μάστιχα.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὁχι, μητέρα, ἔχεις λάθος.

ΜΗΤΗΡ. (Λαμβάνει αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα και τὴν πηγαίνει πρὸ τοῦ κατόπτρου) Κύττα αὐτοῦ μέσα.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καταβιβάζει τὴν κεφαλὴν της κατεντροπιασμένη.)

ΜΗΤΗΡ. Βλέπεις ὅτι κλαίεις. Πές μου λοιπὸν τὸ διατί.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διότι... διότι μου πονεῖ τὸ δάκτυλό μου.

ΜΗΤΗΡ. Ἀλήθεια;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Μετ' ἐκτασμένην φωνήν, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της) Ναι, μητέρα.

ΜΗΤΗΡ. Δόσε μοῦ τὸ νὰ το ἰδῶ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Πρὶν μ' ἐπονοῦσε· τώρα ἔγινε καλά. (Δεικνύουσα τὴν ἀριστεράν της χεῖρα) Νά, ἰδέ, δὲν μένει πλέον σημάδι.

ΜΗΤΗΡ. (Παρατηροῦσα τὸν δάκτυλον) Πραγματικῶς. Τώρα πές μου, ἐπέρασε πολὺ ὥρα ἀφ' οὗτο σ' ἐπονοῦσε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὁχι, ὅχι· ἤμην ἐδῶ μετ' ἐν θείαν, όταν ἦλθε ἡ Μαρία... (Διακόπτεται περίτρομος και λέγει καθ' ἑαυτήν) Τώρα τὰ ζάβωσα...

ΜΗΤΗΡ. (Παρατηροῦσα αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς) Ἡ θεία; ἡ Μαρία; τί σχέσιν ἔχουν αὐταὶ μετ' ἐν πόνον τοῦ δακτύλου σου;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Τεταραγμένη πάλιν) Διότι τότε μ' ἐπόνοσε.

ΜΗΤΗΡ. Εὐγενία, ὁμιλεῖς αἰνιγματικῶς. Δὲν καταλαμβάνω τίποτε. Κ' ἔπειτα τρέμεις... φαίνεσαι λυπημένη...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὁχι, μητέρα, ὅχι. σὲ βεβαίῳ.

ΜΗΤΗΡ. (Καθ' ἑαυτήν) Αὐτὸ τὸ κορίτσι κατὰ θέλει νὰ μου κρύψῃ, ἀλλὰ δὲν βλέπω διατί. (Εἰς τὴν Εὐγενίαν) Τότε λοιπὸν διηγήσου πῶς ἐκεντήθη...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὁ, μητέρα, χωρὶς καμμιὰ αἰτία, ἐδιάβαζα...

ΜΗΤΗΡ. Καὶ ἐκεντήθης ἐν ᾧ ἐδιάβαζες;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὁχι, ἐν ᾧ ἐπλεκα.

ΜΗΤΗΡ. Ἀ! και ἡ θεία τί ἔκαμνε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἡ θεία δὲν ἔκαμνε τίποτε.

ΜΗΤΗΡ. (Σοβαρὰ) Πολὺ καλά, Εὐγενία, χαίρω εἶσαι πολὺ εὐλακρῆς.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κλαίουσα) Ὁ, μητέρα, μή με μαλώνης. Περίμενε τὴν θεία... (Καθ' ἑαυτήν) Ἀχ, θεέ μου, τί βάσανο!

ΜΗΤΗΡ. Καὶ πάλιν ἡ θεία! Τί σχέσιν ἔχει ἡ θεία;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι...

ΜΗΤΗΡ. Μὰ νὰ σου εἰπῶ, Εὐγενία, μετ' ἐκτασμένην ἀνησυχῶ πολὺ μετ' ἐκτασμένην τοὺς λόγους σου...

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' ἑαυτήν) Ἀμὴ ἐγὼ που κάθομαι ἀπάνω 'ς ἀναμμένα κάρβουνα!

ΜΗΤΗΡ. Καθὼς βλέπω δὲν ἔχεις πλέον ἐμπιστοσύνην 'ς τὴν μητέρα σου, δι' αὐτὸ θὰ ἐρωτήσω 'κ ἐγὼ τὴν θεία· θὰ τὴν ἐρωτήσω νὰ μου εἰπῇ τί ξεύρει. (Ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ.)

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κατατρομαγμένη) Μή, μητέρα, μή· περίμενε.

ΜΗΤΗΡ. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ Εὐγενία μου, εἰπέ μοι διατί εἶσαι τόσο ταραγμένη. Λέγει, τί ἔκαμες;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Τίποτε.

ΜΗΤΗΡ. Ἐκαμες κανὲν σφάλμα; σοῦ το συγχωρῶ· ἀλλὰ πές μου το.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὁχι, μητέρα, σὲ βεβαίῳ, δὲν ἔχω κάμη κανὲν σφάλμα.

ΜΗΤΗΡ. Μήπως συνέθη κανὲν δυστύχημα;...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ὁ, ναι, δυστύχημα...

ΜΗΤΗΡ. (Περίτρομος) Ἀχ! Θεέ μου, τί εἶπε; πές μοῦ το, Εὐγενία, τί εἶνε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' ἑαυτήν) Ὁχι! δυστυχία μου! (Πρὸς τὴν μητέρα) Ἀχ! μητέρα, δὲν εἰμπορῶ, δὲν πρέπει νὰ σου εἰπῶ...

ΜΗΤΗΡ. Δὲν εἰμπορεῖς; δὲν πρέπει νὰ το εἰπῇς;... οὔτε εἰς τὴν μητέρα σου, κἂν;...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Εἰς σὲ ὀλιγώτερον παρὰ εἰς κάθε ἄλλην.

ΜΗΤΗΡ. (Καταφοβισμένη, καθ' ἑαυτήν) Ἀχ, Θεέ μου, τί νὰ εἶνε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Τὴν παρατηρεῖ μετ' ἐκτασμένην, ἔπειτα λέγει καθ' ἑαυτήν) Δὲν το ἐφύλαξα καλά τὸ μυστικόν. Τὴν ἔβαλα εἰς ὑπόψιν... εἶχε δίκαιον ἡ θεία...

ΜΗΤΗΡ. (Καθ' ἑαυτήν, προσπαθοῦσα νὰ φανῇ

ἀτάραχος) Ἐδῶ χρειάζεται τέχνη. (Εἰς τὸ κοράσιον)
Ἡ θεία τοῦλάχιστον εἰμπορεῖ νὰ το εἰπῇ;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κινεῖ τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαν-
τήσῃ.)

ΜΗΤΗΡ. (Μὲ τρέμουν φωνήν, ἀλλὰ προσποιου-
μένη μεγάλην ἀδιαφορίαν) Λοιπὸν τότε θὰ ἰδοῦμε.
Φυσικά, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἰμπορεῖ νὰ το
εἰπῇς σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ μοῦ το εἰπῇς.
Ἀλλὰ διατί ἄραγε; πιθανὸν νὰ μου προξενήσῃ
λύπην...

ΕΥΓΕΝΙΑ. ὦ, ναί, μεγάλην λύπην (Αἴφνης μετα-
νοεῖ διότι εἶπε αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ λέγει καθ' ἑαυ-
τήν.) Ἀναθεματισμένη γλῶσσα!

ΜΗΤΗΡ. (Φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν, ὑψό-
νει τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἀμέσως
συνέρχεται.) Ἐννοῶ πόσον με ἀγαπᾷς, Εὐγενία μου,
θέλεις νὰ κάμῃς νὰ μὴ λυπηθῶ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ναί, δίνω τὴν ζωὴ μου γιὰ νὰ μὴ λυ-
πηθῇς.

ΜΗΤΗΡ. (Περισσότερον συγκεκινημένη.) Τὸ βλέπω,
καλὴ μου Εὐγενία. Ἀλλὰ εἰπέ μου τοῦλάχιστον
διατί δὲν εἰμπορῶ νὰ ἰδῶ τὴν θεία;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Διότι ἔχει βγῆ ἔξω

ΜΗΤΗΡ. Ἀ! καὶ ποῦ ἐπῆγε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Περίπατο... νομίζω.

ΜΗΤΗΡ. Περίπατο; μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν; κύττα,
πῶς βρέχει.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' ἑαυτήν) Εἶμαι βλάξ.

ΜΗΤΗΡ. Σκέψου καλλίτερα, Εὐγενία.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν) Τότε...
νομίζω πως ἔχει πάγῃ ἔς τὴν ἐκκλησίαν.

ΜΗΤΗΡ. Εἰς τί ἐκκλησίαν, εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὸ
μεσημέρι; Ἀδύνατον!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Καθ' ἑαυτήν) Ἐπροδόθηκα! Ἀχ, αὐτὸ
τὸ μυστικόν, εἶνε φοβερό... Εἶνε βάσανο!

ΜΗΤΗΡ. Βλέπω ὅτι οὔτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν
εἰμπορεῖ, δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς ὑπομονή! Πές
μου τουλάχιστον πότε θὰ ἔλθῃ.

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Ζωηρῶς) Ἐπειτα ἀπὸ ἴλιγο. Πιστεύω
θὰ ἔλθῃ γρήγορα.

ΜΗΤΗΡ. Εἶθε!

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἡ ἀπάντησις δὲν θ' ἀργήσῃ.

ΜΗΤΗΡ. Ἡ ἀπάντησις! πρόκειται λοιπὸν νὰ ἔλθῃ
καμμία ἀπάντησις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Κινεῖ τὴν κεφαλὴν της, χωρὶς ν' ἀπαν-
τήσῃ.)

ΜΗΤΗΡ. Τότε λοιπὸν ἡ θεία ἐπῆγεν εἰς τὸ ταχυ-
δρομεῖον

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Ἀφελῶς) Ὁχι εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΜΗΤΗΡ. (Περισσότερον τρομασμένη.) Τότε λοι-
πὸν θὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Νεύει μὲ τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαν-
τήσῃ.)

ΜΗΤΗΡ. Καί... ὅζ' εἶνε καλὴ ἡ ἀπάντησις...
δὲν εἶν' ἔτσι;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἐλπίζω ὁ Θεὸς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ
αὐτὸ τὸ κακόν.

ΜΗΤΗΡ. (Μετ' ἀποφάσεως) Εὐγενία, πότε ἦλθεν
ἡ εἴδησις;

ΕΥΓΕΝΙΑ. Εἶνε μία ὥρα καὶ περισσότερο. (Καθ'
ἑαυτήν) Ἐτελείωσε, τὸ εἶπα πλέον.

ΜΗΤΗΡ. Καὶ ποῦς τὴν ἔστειλε;

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Βλέπουσα χαμαί, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ τὴν
παρατηρεῖ ἀσκαρδαμικτῇ, ψελλίζει.) Ἡ...

ΜΗΤΗΡ. Ἡ;...

ΕΥΓΕΝΙΑ. Ἡ θεία!

ΜΗΤΗΡ. Ἀχ! ἡ Σοφία μου! (Πίπτει λιπόθυμος
ἐπάνω εἰς τὸ ἀνάκλιτρον)

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Περίτρομος.) Μητέρα! Μητέρα!
(Τρέχει εἰς τὸ βάθος.) Βοήθεια. Τρέξετε! Γρή-
γορα... Ἀχ! κατηραμένο μυστικόν!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, ἔπειτα ἡ ΘΕΙΑ καὶ αἱ ΑΝΩ.

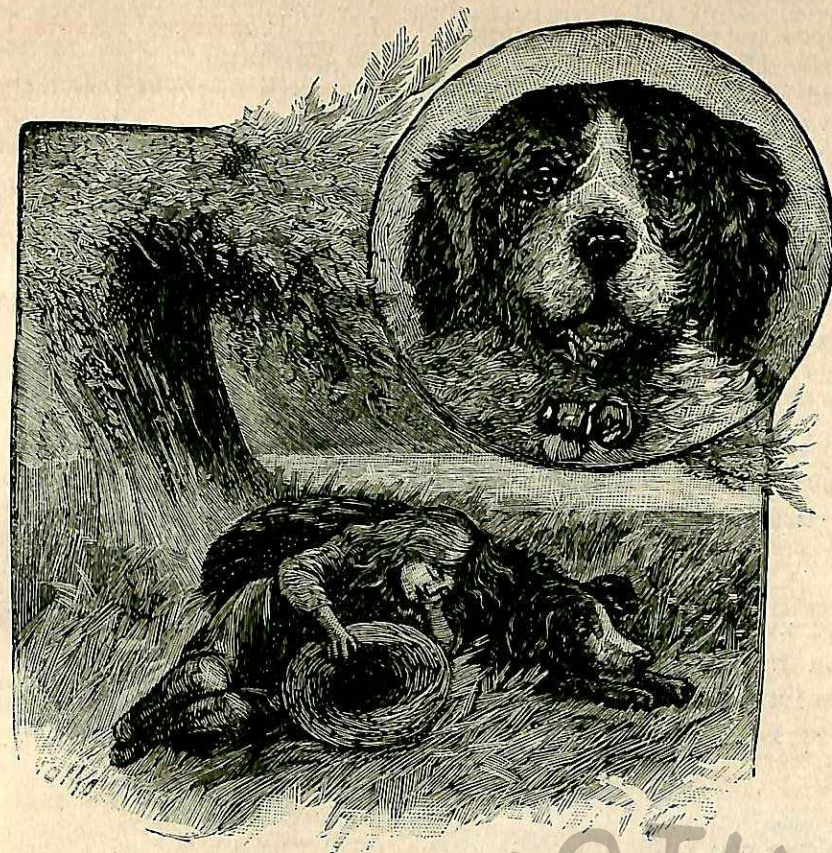
ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (Τρέχει εἰς τὴν κυρίαν της καὶ τὴν
περιποιεῖται διὰ νὰ συνέλθῃ.)

ΘΕΙΑ. (Εἰσέρχεται ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαράν.) Ἐ-
σώθη! Ἐσώθη!

ΕΥΓΕΝΙΑ. (Γονατίζουσα καὶ μὲ πόνον.) Θεέ μου!
σ' εὐχαριστῶ!... Ἀλλὰ ὄχι πλέον μυστικά!

Α. Π. Κ.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

Ο ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΩΝΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Σγουρομάλης εἶνε πολὺ καλὸς σκύλος καὶ ἡ Ἀντωνία ἐπίσης εἶνε καλὸ κοριτσάκι.

Ὁ Σγουρομάλης ἔχει ὠραῖον μαῦρον φόρεμα σγουρὸν καὶ ὑαλιστερόν, μὲ λευκὸν καὶ
ὠραῖον θώρακα ἐμπρὸς εἰς τὸ στήθος του, καὶ μίαν πλατεῖαν γραμμὴν λευκὴν καὶ αὐ-
τὴν, ἡ ὁποία εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου του, μεταξὺ τῶν δύο μαύρων ὀφθαλμῶν
του τῶν ζωηρῶν καὶ γλυκῶν.

Ἡ Ἀντωνία ἔχει εὐγενὲς πρόσωπον μικρὸν καὶ ροδόχρουν, τὰ μαλλιά της εἶνε ὠραῖα
ξανθὰ καὶ μακρὰ καὶ πίπτουν ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἔχει καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς γλαυ-
κοὺς οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐπίσης γλυκεῖς καὶ ζωηροὶ ὡσάν τοῦ Σγουρομάλης.

Ὅταν ὁ Σγουρομάλης καὶ ἡ Ἀντωνία εἶνε καὶ οἱ δύο ὀρθοί, ἔχουν ἀκριβῶς καὶ
οἱ δύο ἴσον ἀνάστημα.

Ὁ Σγουρομάλης ὅμως ἔχει χονδρὴν φωνήν, ἐν ᾧ ἡ Ἀντωνία ἔχει φιλὴν καὶ γλυκεῖαν
φωνήν ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὴν φωνὴν μικροῦ πτηνοῦ.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἀγαπῶνται πολὺ καὶ νὰ συνεννοοῦνται καλά.

Ὅταν ἡ Ἀντωνία ἐπιθυμῇ νὰ παίξῃ, ἀρκεῖ νὰ τοῦ εἰπῇ μένον:

— Θέλεις νὰ παίξῃς, Σγουρομάλης;

Καὶ ὁ Σγουρομάλης ἀποκρίνεται ἀμέσως:

—Γάου! γάου!—Μὲ αὐτὸ θέλει νὰ εἴπῃ: Δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερο.

Βιξεύρει πολὺ καλὰ νὰ παίζῃ τὸ τόπι καὶ τὸ στεφάνι, καὶ ὅταν τὸ τόπι ἢ τὸ στεφάνι πηγαίνουν πολὺ μακρὰν, ὁ Σγουρομάλης βιξεύρει νὰ τρέχῃ κατόπιν των καὶ νὰ τὰ φέρῃ διὰ νὰ μὴ δυσανεστηθῇ ἡ μικρά του κυρία.

Ὅταν ἡ Ἀντωνία εἶνε μὲ τὸν Σγουρομάλην, ἡ μήτηρ της εἶνε πολὺ ἡσυχος, διότι βιξεύρει ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συμβῇ κανὲν κακὸν εἰς τὴν μικράν της κόρην.

Εἰμπορεῖ μάλιστα νὰ τὴν ἀφίνη νὰ παίζῃ καὶ πλησὸν τῆς θαλάσσης. Ὁ Σγουρομάλης εἶνε δυνατὸς καὶ κολυμβητικὸς σκύλος, καὶ ἐὰν ἡ Ἀντωνία πῆσῃ εἰς τὴν θάλασσαν (ἐλπίζω ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν θὰ συμβῇ αὐτὸ) ὁ Σγουρομάλης βιξεύρει πολὺ καλὰ νὰ τὴν βγάλῃ καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ σπῖτι των.

Ἐνίοτε, ὅταν ἡ Ἀντωνία ἔχῃ πολὺ παίξει καὶ εἶνε κουρασμένη, λέγει εἰς τὸν Σγουρομάλην:

—Θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ὁ Σγουρομάλης φωνάζει:

—Γάου! γάου! καὶ πηγαίνει καὶ ξαπλώνεται εἰς τὴν σκιὰν ἀπὸ κάτω ἐνὸς δένδρου.

Τότε ἡ Ἀντωνία ξαπλώνεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸ πλάγι τοῦ Σγουρομάλη, στηρίζει τὴν κεφαλὴν της ἐπάνω του καὶ ἀποκοιμάται, ἐνῶ ὁ Σγουρομάλης, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς θὰ εἶνε ἐξάπαντος κουρασμένος, κάθεται μὲ τὰ μάτια ἀνοικτὰ καὶ ὀρθάνοικτα διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ καὶ νὰ προσέχῃ τὴν μικράν του φίλην.

Ὡ! ἰδέτε, πόσον ὠραία καὶ ἡσυχὰ κοιμάται ἡ Ἀντωνία! Καληνύκτα σου, Ἀντωνία! καὶ ὕπνον ἐλαφρόν!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξὺ δύο παιδιῶν:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ. Διατί αὐτὴ ἡ κότα ἔχει μαῦρα πτερὰ, Εὐφροσύνη;

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ. (Μεθ' ὑπερφανείας) Τόσον δὲ μικρὸν πρᾶγμα δὲν βιξεύρεις; ... διότι ἀπέθανε τὸ παιδάκι της!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χρυσοπέδιλου Ἡρας.

Ὁ μικρὸς Κουριοκεφαλᾶκης εἶνε ὑπέρτης. Μίαν ἡμέραν τὸν ἔστειλεν ὁ κύριός του νὰ τοῦ φέρῃ μίαν ἄμαξαν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ περίπατον.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης πηγαίνει εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ εἰσέρχεται εἰς μίαν ἄμαξαν.

Ὁ ἄμαξᾶς τὸν ἐρωτᾷ:

—Ποῦ θέλεις νὰ σε πάω;

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλᾶκης μὲ σοβαρότητα:

—Αὐτὸ δὲν σε ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ τράβα γρήγορα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεμδούχου.

Ὁ μικρὸς Πίπης κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά του μίαν πεντάρην ἡμετέρα τοῦ τὴν ζητεῖ καὶ αὐτὸς λέγει:

—Νὰ σου δώσω, μητέρα, τὴν ἰδική μου πεντάρη, ἀλλὰ νὰ μου δώσῃς καὶ σὺ μίαν ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τροπαιοῦ τοῦ Μιλτιάδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

(Τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ)

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΦΩΝ ἐτελείωσε σήμερον, ἀγαπητοί μου φίλοι. Ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν ἐπιστολῶν σας, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν ἐλάμβανον, ἐπέσθην ὅτι ὅλοι εὐχαριστήθητε ἀπὸ τὸ ὠραῖον αὐτὸ μυθιστόρημα καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχετε πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σας τὰ καλὰ διδάγματα τὰ ὁποῖα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους περιέχει.

Ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς τεύχους θὰ ἀρχίσω τὴν δημοσίευσιν νέου μυθιστορήματος τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἐπίσης τερπνὸν καὶ διδακτικόν· ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε πῶς ἀποδεικνύεται ἀληθὴς ἡρως ἐν μικρὸν παιδίον—τοῦ ὁποίου δὲν σας λέγω ἀπὸ τῶρα τὸ ὄνομα διὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ ἀνακαλύψετε μόνοι σας—καὶ πῶς εἰμπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ γίνετε ἡρώες μολονότι εἰσθε ἐπίσης παι-

δίᾳ ἀκόμη. Καὶ ἂν κατορθώσετε, ὡς ἐλπίζω, νὰ μιμηθῇτε τὸν μικρὸν ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος, πόσον ὑπερήφανοι θὰ εἶνε οἱ γονεῖς σας! Ἐγὼ δὲ θὰ ἀκούω μὲ κρυφὸ καμάρι τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις σας καὶ θὰ λέγω: Οἱ συνδρομηταί μου δὲν εἶνε μικρὰ παιδιὰ, ἀλλὰ μικροὶ ἥρωες!

ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Μικροί μου φίλοι, σὰς δίδω νὰ ἀναγνώσῃτε τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς φίλης μου Χωρικῆς, διότι ἐνδιαφέρει καὶ σὰς ὅσον καὶ ἐμέ. Ἀκούσατε:

«Φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

... Ἀφοῦ λοιπὸν (ἐξακολουθεῖ γράφουσα ἡ Χωρικὴ) ἄμα ἔλθῃς μὰς εὐχαριστεῖς τόσον πολὺ μὲ τὰ ὠραία διηγήματά σου, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σε ἀγαπῶμεν καὶ νὰ μὴ σε θεωροῦμεν ὡς τὴν καλλιτέραν μας φίλην; Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὕτω σε θεωρῶ. Ἀλλὰ βλέπω καὶ κάτι ἄλλο εἰς

τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὸ ὁποῖόν με λυπεῖ. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ, ἀλλ' ἀπὸ ἡμᾶς. Βλέπω δηλαδὴ ὅτι οἱ συνδρομηταί σου ἐλησμόνησαν τοὺς ἀπόρους μαθητάς, ἀλλ' ἐγὼ θαρρῶ ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θὰ ἦτο ἀκόμη ὠραιότερα, ἂν εἰς κάθε τόσον ἐδημοσίευσεν καὶ κανέν δελτίον συνεισφορῶν. Δὲν ἔχω δίκαιον, φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ;

Τὰ γραμματόσημα τὰ ὁποῖα σοὶ στέλλω (ἀξίας δρ. 1) εἶνε διὰ τὸ «Ταμεῖον τῶν ἀπόρων μαθητῶν».

Σὲ ἀπαύξωμαι:

Ἡ ἀγαπῶσά σε φιλή σου Χωρικὴ.

Πραγματικῶς ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητή μου Χωρικὴ, καὶ εἶσαι λίαν ἀξιώτατος διότι ἐνθυμήθῃς τὰ πτωχὰ παιδιὰ· καθὼς εἶπες ὅμως, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ νὰ δημοσιεύω κάποτε κάποτε κανέν δελτίον συνεισφορῶν· ἀφοῦ κανεὶς δὲν συνεισφέρει πλέον, πῶς νὰ δημοσιεύω; Εἴθε τώρα νὰ γίνῃς σὺ ἀφορμὴ νὰ ἐνθυμηθῶν καὶ πάλιν οἱ φίλοι μου τὸ «Ταμεῖον τῶν ἀπόρων μαθητῶν» καὶ μὲ τὰ χρήματά, τὰ ὁποῖα θὰ μαζευθοῦν, νὰ πάρουν καὶ πάλιν κάμποσα πτωχὰ παιδάκια τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ νὰ διαβάσουν καὶ αὐτὰ τὰ διηγήματα μὲ τὰ ὁποῖα σεῖς τόσον εὐχαριστεῖσθε.

Διατί δὲν θὰ ἐπίστευες, Πυγμαλίων, ὅτι εἰς Πιπῆας κωφάλας ἤδυνατο νὰ σώσῃ παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπολαυνθῇ εἰς τὸν Βράχον τῶν Πλάρων; Ἰδοὺ ὅτι τὸ ἔσωσε. Δὲν ἐνθυμῆσαι τάχα πῶς εἰς τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου ὁ ποντικός ἀπὸ εὐγνωμοσύνης ἔσωσε τὸν λέοντα; Ἡ εὐγνωμοσύνη, παιδί μου, εἶνε μεγάλῃ δυνάμει δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖός τὴν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν του. Καὶ ὅστις δὲν αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς εὐεργέτας του εἶνε κατώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Πιπῆαν καὶ ἀπὸ τὸν ποντικὸν ἀκόμη τοῦ μύθου.

Καλὰ ἔκαμες καὶ ἄλλαξες ψευδώνυμον, Ἀτρόμητε Ναύτα, ὡς ἐπίσης καλὰ ἔκαμες καὶ μου ἔγραψες ἀμέσως καὶ ἐπρόφθασα νὰ σου ἀπαντήσω εἰς τοῦτο τὸ φύλλον. Τὰ ζητηθέντα βιβλία σοὶ ἐστάλθουν.

Ναί, φίλε μου Κ. Γ. ἔχομεν ἤδη ἓνα Κόμητα Μοντε-Χρῖστον, ὥστε ἔκλεξον ἄλλο ψευδώνυμον, καὶ κάμε ἄλλα αἰνίγματα.

Πολὺ με κολακεύεις, φιλτάτη Χρυσοπέδιλος Ἡρα, λέγουσα ὅτι εἰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας σου καμμίαν δὲν εἶχες φίλην παρήγορον, καθὼς ἐμέ. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ καὶ χαίρω διότι διεσκέδασα τὴν πληθεῖν καὶ τὴν θλίψιν σου. Τὸ ψευδώνυμόν σου μοὶ ἀρέσκει.

Διατί παραπονέσαι, Ἐλάτεια Ἀττικὴ; δὲν εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τὸ παιδικὸν πνεῦμά σου; Ἄυσε μου καὶ μίαν ἀπορίαν: Τί σημαίνει τὸ ψευδώνυμόν σου; Ἡ χαρὰ σου διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἄλλων παιδιῶν καὶ ἡ λύπη σου διὰ τὴν μὴ ἀνεύρεσιν τοῦ Στεφάνου ὑπὸ τοῦ Κουπιᾶ, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις καλὴν καρδίαν, Ἀτρόμητε Εὐζώνε. Τώρα ὅμως εἶδες ὅτι ἐσώθη καὶ ὁ Στέφανος καὶ μόνον χαρὰν πρέπει νὰ ἔχῃς, ὅχι πλέον λύπην, ὅχι!

Εἰπέ εἰς τὸν φίλον σου, Ρήγα Φεραῖτε, ὅτι εἰμπορεῖ μὲ πέντε δραχμὰς νὰ ἀποκτήσῃ τοὺς δύο τόμους τοὺς ὁποῖους ζητεῖ. Ἀς ἀποταθῇ πρὸς ἐμέ.

Μ' ἀρέσει ἡ ἐλικρινεία σου, Ἰούλιε Καῖσαρ· ὁμολογεῖς ὅτι ἔνεκα ἀμελείας δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν, καὶ δὲν ἐζήτησες νὰ δικαιολογήσῃς διὰ ψευδοῦς τινας προσάσεις. Ἐτσι μ' ἀρέσει, νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃς, ὦ Φιλόλογε, τὰ τυπογραφικὰ λάθη ὡς ἀνορθογραφίας καὶ νὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ μοὶ τα καταγέλῃς ὡς τοιοῦτας, ἀποδεικνύει ὅτι ἀγνοεῖς παντελῶς πῶς τυπώνονται καὶ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ καὶ τί ἀπαίτεται διὰ νὰ μὴ ἔχῃ κανέν τυπογραφικὸν λάθος ἐν οἰκονομῇ ἐντυπον, καὶ δὲν εἶσαι διὰ τοῦτο τόσον κατακριτέος, διότι εἶσαι μικρὸς καὶ ἄπειρος ἀκόμη. Τὸ νὰ γράφῃς ὅμως ἐπιστολὴν οἷα ἡ τελευταία σου, τοῦτο εἶνε ἀπελπιστικόν, διότι

ἀποδεικνύει ὅτι ἡ σὺ εἶσαι κακοανατεθραμμένον παιδίον, ἂν τὴν ἔγραψες μόνος σου, ἢ ὁ ὑπαγορεύσας αὐτὴν μεγαλόσχημος κύριος, ἂν τὴν ἔγραψες καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου· ὅπως ὅποτε, καὶ ἂν ἄλλος σοὶ τὴν ὑπὸχρέωσιν, σὺ ἂν εἶχες καλὴν ἀνατροφὴν, μικρὲς κύριε, ἔπρεπε νὰ ἀρνηθῇς νὰ ὑπογράψῃς ἐπιστολὴν περιέχουσαν τοσοῦτον ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις.

Ἄν ἤθελον νὰ σε στιγματίσω, θὰ ἐδημοσίευσον ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου, ἀλλὰ σε λυποῦμαι καὶ δὲν το πράττω. Θὰ ἀπηξίουν μάλιστα νὰ ἀπαντήσω εἰς τοσοῦτο κακοῦ ἐπιστολήν, ἂν δὲν ἐγνώριζα ὅτι εἶσαι παιδίον, καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ, ὅσον κακοανατεθραμμένα καὶ ἂν εἶνε, εἰμποροῦν διὰ τῶν συμβουλῶν νὰ γίνουν καλὰ παιδιὰ. Φρόντισε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ γίνῃς τοιοῦτος ἐνόσω εἶνε καιρὸς ἀκόμη. Καὶ τώρα ἄς πλύνω τὴν γραφίδα μου διὰ νὰ ἀπαντήσω εἰς τοὺς φίλους μου, τὰ κακοανατεθραμμένα καὶ εὐγενῆ παιδιὰ.

Δὲν πειράζει, φίλτατε Θεοδοσιάδῃ, ἂν δὲν γράφῃ ἀκόμη καλὰ ὁ Λεωνίδας ὁ Σπαρτιάτης· φίλησέ μου τὸν καὶ εἰπέ του νὰ μου γράφῃ καὶ αὐτὸς ὅπως εἰμπορεῖ. Ἐγὼ εἰμαι συγκαταβατικὴ.

Τώρα που ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις νὰ μου γράφῃς, ἀγαπητή μου Βυζάντη, συχνότερα. Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, τὰς προσήσεις μου εἰς τὸν καλὸν πατέρα σου.

Πολὺ μοὶ ἤρεσεν ἡ περιγραφή σου τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Πετροπούλου Βυσσινιᾶ Παπαρούνα. Ὅταν τὴν ἐδιδάξα συνεκινήθην καὶ ἐγὼ ὡς νὰ ἤμην μαζί σου τὴν στιγμὴν πού του ἔβριψες μίαν φουκτα ἄνθη.

Τί λέγεις, Βασίλειε τῆς Ἐρήμου; ἐλπίζεις, λέγεις, νὰ σε συγχωρήσω που δὲν μου ἔγραψες ἐπειδὴ ἐκινδύνευες νὰ χάσῃς τὴν μητέρα σου; Ἐλπίζεις, λέγεις; Καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σε συγχωρήσω ἀφοῦ ἡ σιωπὴ σου εἶχε αὐτὴν τὴν αἰτίαν; Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τί ἄλλο ζητεῖ ἀπὸ τοὺς φίλους της παρὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των; καὶ τὸ νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ φροντίζετε δι' αὐτοὺς εἶνε τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἱερώτερον καθήκον. Εἰς αὐτοὺς ὀφείλετε τὴν ζωὴν σας. Χαίρω ὅτι δὲν σου συνέβη αὐτὸ τὸ μέγιστον δυστύχημα καὶ συγχαίρω τὴν ἀγαπητὴν σου μητέρα διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κόρης της.

Ἐκαμες λοιπὸν κανέν ἀπὸ τὰ παιγνίδια πού σας ἔδειξα, φίλτατε Γ. Πανᾶ; Γράψε μου ἂν ἐπέτυχῃς νὰ χαρῶ.

Αἱ ἐπιστολαί σου, φίλε Γεώργιε Καστριώτα, ὅσον συχαί καὶ ἂν εἶνε δὲν με ἐνοχλοῦν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας με εὐχαριστοῦν πολὺ. Πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν εἰμποροῦν νὰ μου στέλλουν ὅλοι οἱ ἀναγνώσταί μου. Ἄν εἶνε καλὰ καὶ ἂν δὲν τὰς ἔχω δημοσιεύσῃ ἄλλοτε, τὰς δημοσιεύω, ἄλλως τὰς ῥίπτω εἰς τὰ ἄχρηστα χαρτιά καὶ περιμένω νὰ μου στείλουν ἄλλας δυναμμένας νὰ δημοσιευθοῦν.

Πραγματικῶς, φίλε κύριε Ἰωάννη Ν. Ζωγραφάκη; Τί περιέργον! ... Τί λυπηρόν! ...

Λοιπὸν τώρα τοῦλάχιστον, πού ἤρχισες πάλιν νὰ μου γράφῃς, ἀγαπητὲ Πολικὲ Ἀστὴρ, ἔσο τακτικὸς πρὸς μέγαλὴν μου εὐχαρίστησιν!

Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν σου, φιλτάτη Ἀνατέλλουσα Σελήνη, καὶ ἀνυπομονῶς περιμένω νὰ μου γράφῃς πάλιν.

Σιγὰ σιγὰ, προσφιλεστάτη μου Ἀτρόμητος Μπουλίνα, θὰ μάθῃ καὶ ὁ μικροῦλάκης Κόκος νὰ γράφῃ ἀφοῦ ἔχει ἀδελφὴν τόσον καλὴν ἢ ὁποῖα γράφει τόσον χαριτωμένα. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀγαπητὲ μου Κόκο; φίλησέ μου τὸν Δαβύριον τῆς Κρήτης καὶ γράψε μου ἂν ἔγινε καλὰ καὶ πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις σου· εἰς δὲ τὸν ἀγαπητὸν πατέρα σας εἰπέτε, παρακαλῶ, ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν του.

Ἐρωτῶσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσήσεις δι' ἑλλειψιν χώρου σήμερον, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές τεύχος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

117. Συλλαβόγριφος.

Τοῦ ἡμιόνου ἤμισυ τὰ δύο μου εἶσι,
Τὸ τρίτον μου... τὸ τρίτον μου, ὦ φίλε, εἶσαι σύ.
Ἑστάλῃ ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου

118. Συλλαβόγριφος.

Ἐπίρρημα καὶ βία ἐὰν συνενωθῶσι
Νῆσον τινα μεγάλην ἑλληνικὴν γενῶσι.
Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ διδ. τοῦ Νικητηγερέτου.

119. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου,
Ἰχθὺς τὸ δεύτερον μου,
Καὶ δίφθογος τὸ τρίτον μου,
Πόλις τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀνατελλούσης Σελήνης.

120. Συλλαβόγριφος.

Ἄν τὸ πρῶτόν μου σε κράξῃ νὰ ὑπάγῃς ὅπου μένει,
Πλὴν τὸ ὅλον μου φοβεῖται, φεύγει καὶ δὲν περιμένει.
Τὸ δὲ δεύτερόν μου μέρος φῶς ἐκχύνει, φῶς λαμπρὸν
Καὶ σε ὀδηγεῖ νὰ μ' εὕρῃς καὶ μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν.
Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῆως.

121. Συλλαβόγριφος.

Εἶνε πρόθεσις τὸ πρῶτον, γράμμα δὲ τὸ τελευταῖον
Καὶ τὸ σύνολόν μου εἶνε νῆσός τις εἰς τὸ Αἰγαῖον.
Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Βυσινιάς Παπαρούνας.

122. Συλλαβόγριφος.

Ἐνὼν ἓνα γράμμα καὶ μοναχὸν οἰκίαν
Θὰ ἴδῃς μίαν νῆσον καλὴν τῆς Ἰταλίας.
Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

123. Συλλαβόγριφος.

Τρώγεις τὰ δύο πρῶτά μου, νῆσον δηλοῖ τὸ τρίτον.
Τὸ σύνολον, ἐκ τῶν ἑπτὰ φιλόσοφοις τίς ἦτον.
Ἑστάλῃ ὑπὸ Ν. Βλχ. Καστελλορίζιου.

124. Λεξιγριφος.

Εἶμαι κ' ἐγὼ βασιλεῖον, ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
Ἐὰν ὁμως θελήσης
Νὰ μ' ἀποκεφαλίσῃς,
Ἐν κράτος μέγα βόρειον ἐμπρὸς σου θ' ἀπαντήσης
Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Χωρικῆς.

125. Λεξιγριφος.

Νῆσος τῆς Τουρκίας εἶμαι
Καὶ στὴν Προποντίδα κεῖμαι.
Ἄν στὸ τέλος μου θελήσης ἓνα γράμμα νὰ προσθέσῃς
Καὶ στὴν λήγουσαν τὸν τόνον εὐμενῶς νὰ μεταθέσῃς
Τότε πόλιν τῆς Εὐβοίας
Θὰ ἴδῃς μετ' ἀπορίας.
Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀκύποδο, Ἀγγιλίως.

126. Λεξιγριφος.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἡ πρώτη σου ὑπὲρβα κατοικία.
Ἄν χεῖρ θνητοῦ καμμία

Τὴν κεφαλὴν μου ρίψῃ,
Τὴν γῆν ἀφίνομαι εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψη.
Ἑστάλῃ ὑπὸ Δημήτρη Ε. Μάξιμου.

127. Λένιγμα.

Ἀπ' ἔξω εἶνε κόκκινον καὶ ἀπὸ μέσα ἄσπρο
Καὶ μιὰ φουντίτσα πράσινη στὴν κεφαλὴ του ἔχει.
Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικίτου.

128. Πρόβλημα. Εἰς πατὴρ ἀποθνήσκων ἀφῆκεν εἰς τοὺς
τρεις υἱούς του τὸν 17 ἀγελάδας καὶ παρήγγειλεν, ὁ πρῶτος
υἱὸς του νὰ πάρῃ τὸ ἡμισυ, ὁ δεύτερος τὸ τρίτον καὶ ὁ τελευ-
ταῖος τὸ ἕνατον τῆς κληρονομίας.
Οἱ κληρονόμοι, χωρὶς νὰ σφάξουν καμμίαν ἀγελάδα,
ἔκαμαν τὴν διανομὴν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς των.
Πῶς το κατώρθωσαν;

Ἑστάλῃ ἀπὸ τὸ Ζιζάνιον.

129. Πρόβλημα. Διαιρέσαν τὸν ἀριθμὸν 196 εἰς τέσ-
σαρα ἄνισα μέρη, ἐξ ὧν προστιθεμένου εἰς τὸ πρῶτον μέ-
ρος τοῦ ἀριθμοῦ 6, ἀφαιρουμένου ἐκ τοῦ δευτέρου τοῦ αὐ-
τοῦ ἀριθμοῦ, πολλαπλασιαζομένου τοῦ τρίτου πάλιν ἐπὶ
6 καὶ διαιρουμένου τοῦ τετάρτου διὰ τοῦ 6, νὰ εὐρεθῇ
ἄθροισμα, ὑπόλοιπον, γινόμενον καὶ πηλίκον ἴσα πρὸς ἄλ-
ληλα.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Καστριώτου.

130. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων δεκατεσσάρων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζῴου τῆς
Ἀφρικῆς.

1. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 2. Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 3.
Ζωῦφιον. 4. Ἦρως τῆς Ἑλλάδος. 5. Θηρίον. 6. Ποτόν.
7. Μέρος τῶν ἑπταπλοίων. 8. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 9. Ποταμὸς
τῆς Εὐρώπης. 10. Θεὰ τῆς Μυθολογίας. 11. Μέταλλον. 12.
Νόμισμα. 13. Ἐπίρρημα. 14. Ἐντομον.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πανοῦργου Ὀδυσσεύς.

ΛΥΣΕΙΣ

101. Λάρισσα (Λ, Ρίς, Α). — 102. Βοεμία. — 103.
Γάλα (Γ, Α). — 104. Σύνταγμα (Σύν, Τάγμα). 105.
Ἄφρις (Ἄφ, Ρίς). — 106. Κατάπλασμα (Κατά, Πλάσμα).
— 107. Ἡράκλειτος (Ἡρα, Κλείτος). — 108. Σέριφος.
Ἐριφος. — 109. Ὀνὺ, Νύξ. — 110. Ἀήρ, Ἡρα. — 111.
Ρόδον, Ρόδος. — 112. (Ἀρτὶ τῶν: Καὶ στὸ ποτάμι
κεῖμαι, γράφε: καὶ στὸ ρυάκι κεῖμαι. Μετὰ τὴν διόρ-
θωσιν δὲ ταύτην ἡ λύσις εἶνε τὸ γράμμα Ρ). — 113. Ἡ
γῆ. — 114. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. (1. Δημήτρα. 2. Ἴον. 3. Ἀη-
δών. 4. Πήλιον. 5. Δεύκη. 6. Ἄρκτος. 7. Σίβηρος. 8. Ἰα-
τρική. 9. Σῦκον). — 115. Ῥήνος. (1. Ροδάμανθος. 2. Ἡμί-
ονος. 3. Νάρκισσος. 4. Ὀκά. 5. Στυλ(ς). — 116. — Ἀλέ-
ξανδρος. (1. Ἀλκιβιάδης. 2. Ἀἴμων. 3. Ἐπαμεινώνδας.
4. Ξάνθος. 5. Ἀλφειός. 6. Νάξος. 7. Δημοσθένης. 8. Ρώμη.
9. Ὁ. 10. Σωκράτης).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 8. Ἀνατελλούσα Σελήνη, 10. Ἄνθος ὡς Λειμώνων, 9. Ἀτρόμητος Εὐζώνος, 4. καὶ 11.
Ἀτρόμητος Μπουμπουλῖνα, 6. Ἀτρόμητος Ναύτης, 9. Βρεγμένη Γατα, 12. Χαράλαμπος Βυζάντης, 6. Βυσινιά Πα-
παρούνα, 9. Γαλλικὴ Σημαία, 9. Κωνσταντῖνος Γαυριαλάκης, 5. Γεώργιος Καστριώτης, 13. Γλωσσόδετης, 11. Γόρδιος
δεσμός, 7. Ἑλάνεια Ἀττικὴ, 4. Ἑλληνικὴ Σημαία, 12. Ζητιάδης, 8. Ἠρώς τῆς Καλομπάκας, 10. Ἠρώς τῆς
Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, 9 καὶ 5. Θαλασσοπούλι, 8. Θεοδόσιος Θεοδοσιάδης, 5. Ἰούλιος Καίσαρ, 10. Παναγιώτης
Ἰπποκράτης, 5. Ἰωάννης Ἰωαννίδης, 8. Κατέβα νὰ Φάμε, 17. Λαδωμένος Ποντικός, 11. Θεοδώρα Π. Λαμπίκη, 5.
Λιμὴν τῆς Ζέας, 7. Δημήτριος Ε. Μάξιμος, 8. Μικρὸς Λεμβούχος, 12. Μικρούλα Τραλαλά, 12. Ἐλένη Β. Μπούσκου
4. Γεώργιος Πανᾶς, 6. Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 6. Πολικὸς Ἀστὴρ, 7. Πυγμαλῶν, 11. Πυρπολιτὴς Κανάρης, 9. Ρῆγα
Φεραίος, 10. Αἰκατερίνη Κ. Σχοπέτου, 8. Κ. Β. Σουρλῆς, 6 καὶ 9. Φιλέλλην Φαβιέρος, 5. Χρυσοπέδιλος Ἡρα, 7.
Χωρικὴ, 9. Ὀκύπους Ἀχιλλεύς, 4.